

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ = ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Γ. Κ. ΠΩΠ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΕΤΟΣ ΣΤ' — ΑΡΙΘ. 1

➔ ΑΠΡΙΛΙΟΣ ➔

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΝΩΜΑΙ ΑΔΑΜ' ΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΗ	1
ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ	8
Η ΑΙΔΟΣ ὑπὸ δὲ Μωλασσάν	40
ΤΟ ΔΙΑΜΑΚΤΙ	43
ΤΟΥΣ ΗΨΩΣΕΝ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ	17
Ο ΤΟΤΟΣ ὑπὸ Δ' Ἀνούτσιο	20
ΤΡΕΛΛΟΣ	23
ΤΟ ΞΕΡΟ ΡΑΒΔΙ	29
ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ ΧΙΟΝΙΑ	32
Ἡ ΚΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ἸΠΙΓΟΝΩΝ	40
ΕΞΑΠΑΤΗΘΕΙΣΑ	44
ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ὑπὸ Alexandre Herpe.	47
ΝΟ Μ' ἸΔΕΛΟ Ἐπόστασμα ἐπιστολῆς Γυναικός	51
ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ	55
ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ	00
ΕΙΚΟΝΕΣ * * * * *	

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ»

1913

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 60,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διεύθυνσις Τηλεγραφική « Αθηναϊκή »

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ :

- ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ :** 'Εν Πειραιεί, Πάτραις, Σύρω, Καλάμαις, Τριπόλει, Βόλω, Λαρίση, Αργονίω και Καρδίση.
ΕΝ ΚΡΗΤΗ : 'Εν Χανίοις, 'Ηρακλείω και Ρεθύμνω.
 'Εν Χίω, Διμένι Βαθέος (Σάμου), Δεμεσῶ (Κύπρου).
 'Εν 'Ιωαννίνοις, Θεσσαλονίκη, Σέρραϊς, Καβάλλα, Ξάνθη.
ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ : 'Εν Κωνσταντινουπόλει (Υποκατάστημα ἐν Γαλατᾷ μετὰ Πρακτορείου ἐν Σταμπούλ); 'Αμισῶ, Τραπεζοῦντι, Κερασοῦντι, Σμόρνη, Μερούνη, 'Αδάνοις, Ταρσῶ.
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῶ : 'Εν 'Αλεξανδρείᾳ (μετὰ παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Μιδάν), Κάτω (μετὰ παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Μουσιῶ), Ζαχαζικίῳ, Μανσουῶρα, Μι-Γάμο, Τάνια και Μπενί-Σουῶφ.
ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ : (No 22 Fenchurch Street), ΕΝ ΑΜΒΟΥΡΓῶ (Domhof, Mönckebergstrasse 18), ἐν Χαριούμ (Σουδάν).

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 18/31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Διαθέσιμα :		
'Εν τῶ Ταμείῳ καὶ παρ' ἐγγυώσις Τραπεζαίς . . . Δρ. 11,604,636.73)	Δρ.	19,320,258.73
Παρὰ Τραπεζ. ἐν Ἑυρώπῃ Σηματα καὶ τοκομ. ἐν χαρτοφ. » 7,715,622.—)	»	17,961,760.58
Προεξοφλήσεις καὶ προκαταβολαὶ ἐγγραμμάτων		
'Ηγγυημένοι λογαριασμοὶ :		
ἐπὶ ἐνεχυρῶν χρεωγράφων . . . . . Δρ. 58,054,998.38)		
δι' ἐμπορ. καὶ ἄλλων ἐγγυήσεων . . . . . » 68,956,293.73)	»	136,492,427.52
ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων . . . . . » 9,481,135.41)	»	19,400,996.33
Τρέχοντες λ)σμοὶ χρεωστικῶν		
Χρεώγραφα :		
Ομολογίαι Ἐθνικῶν Δανείων, Διμερικῶν Ταμείων καὶ Ἄνωθύμων Ἐταιρειῶν . . . . . Δρ. 17,667,429.48)	»	2,466,259.96
Μετοχαί . . . . . » 8,958,544.48)	»	2,539,850.05
Συμμετοχαὶ εἰς ἐπιχειρήσεις . . . . . » 7,510,92.40	»	1,297,228.91
Κτήματα Τραπεζῆς . . . . . »	»	
Εγκαταστάσεις, ἐπιπλα, χρηματοκιβώτια κτλ. . . . . »	»	
	Δρ.	231,182,088.54

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον Ἐταιρικῶν . . . . . Δρ. 60,000,000.—	Δρ.	60,000,000.—
Καταθέσεις ὄψεως . . . . . Δρ. 25,807,509.71)		
» προθεσμίας . . . . . » 46,884,533.07)	»	113,837,592.15
» πολυετείς καὶ μετὰ προειδοπ. . . . . » 27,406,432.64)	»	
» 14,039,116.73)	»	
Τραπευτήριον		
Τρέχοντες λ)σμοὶ πιστωτικοὶ . . . . . » 24,479,959.48	»	
'Ἐξωτερικοὶ λ)σμοὶ . . . . . » 27,089,363.—	»	
Προσωρινοὶ λ)σμοὶ καὶ διάφορα . . . . . » 5,775,173.88	»	
	Δρ.	231,182,088.54

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Z. K. ΜΑΤΣΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου
Κ. Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

ΖΩΗ

Παρηγοροῦ μετὸν λογισμόν, οὗ δὴ ὄλων ἡμῶν, ἀπὸ πρώτης γενέσεως μέχρι τελευτῆς, ἡ ζωὴ ἄλλο δὲν εἶναι πλὴν ποιήριον συγκερασμένον ἀπὸ λυπηρῶν καὶ χαρμόσυνα· καὶ ἡ σύγκρασις αὕτη εἶναι ἔργον τῆς προνοίας, διὰ τὸ μὴ ἀηδιάζωμεν ἀπὸ τὸ μέλι τῶν χαρμῶσυνων, μηδὲ τὰ ἀγαπηκτῶμεν πάλιν ἀπὸ τῆν πικρίαν τῶν λυπηρῶν, ἀλλὰ τὰ κρατώμεθα πάντοτε εἰς τὸ μέσον τὸ ὅποιον διακρίνει τοὺς ἀληθεῖς ἀνδρας ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους.

ΠΑΘΗ

Τὸ περισσότερο μέρος τῶν καταδικαζομένων ἀπὸ τοὺς νόμους κολάζονται, διότι δὲν ἐφρόντισαν τὰ χαλινώσασαι τὰ πάθη εἰς τὴν νεαρὰν αὐτῶν ἡλικίαν. Κακὸς ἀνθρώπος δὲν γίνετα κανένας εἰς μίαν στιγμήν χρόνου, καὶ τὰ πάθη δὲν εἶναι κατ' ἀρχὰς, πλὴν μικροὶ σινηθῆρες. Ὅταν ὁ λόγος τὰ κυβερνᾷ γίνονται φῶς τὸ ὅποιον λίκπει εἰς ὄλας τὰς πράξεις τοῦ νέου καὶ διαδίδεται εἰς ὄλην του τὴν πατρίδα. Ὅταν ἀφελῶσι τὸ φέρονται χωρὶς χαλινὸν, ἀνάπτουσι πυρκαϊὰν ὀλεθρίαν, τὴν ὁποίαν τὰ σβύση ἄλλο τι πλέον δὲν δύναται παρὰ τὰς ποινὰς τῶν νόμων. Ἦξεύρετε καλῶτατα βυθὸν ἀρκεῖ τὸ τὸ μὴ ἐπράξατε κακὸν ἐναντίον τῶν νόμων, ἀλλὰ θέλουσιν ζητηθῆ ἀπὸ σᾶς καὶ ὅσα καλὰ δυνάμενοι τὰ πράξατε, ἡμελήσατε δὲν ἀρκεῖ τὸ τὸ μὴ ἐπροδώκατε τὴν πατρίδα, ἀλλ' ἀμάρτημα λογίζεται καὶ τὸ μὴ τὴν ὠφελῆσατε. Προδότης τῆς πατρίδος γίνεται ὄχι μόνον ὅστις ἀνοίγει τὰς πύλας αὐτοῦ.

τῆς εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ καὶ ὅστις δὲν ἐλεεῖ τὴν πτωχείαν τῆς, δὲν ἐνδύει τὴν γυμνωσίαν τῆς, δὲν τὴν ὠφελεῖ κατὰ πάντας τρόπους μετὰ τοὺς κόπους του.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εὐτελέστατον ἀνδράποδον, ὡ φίλοι πλούσιοι δύναται πολλάκις ἡ τύχη τὰ δῶση θησαυροὺς μεγάλους χρημάτων· ἀλλὰ μόνος ὅστις ἔχει γενναίαν ψυχὴν εἰξεύρει τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τοῦ πλοῦτου. Ἡ ἀληθῆς χρῆσις τὴν σήμερον εἶναι τὸν δαπανᾶτε εἰς θεραπείαν τῆς πληγωμένης καὶ νοσοῦσης πατρίδος, τὰ ἀγοράσατε φάρμακα, τὰ πληρώσατε ἰατροὺς. Τὰ φάρμακα εἶναι τῶν ἐπιστημῶν τὰ φῶτα, οἱ ἰατροὶ εἶναι οἱ ἐπιστήμονες καὶ συνετοὶ ἄνδρες. Τί σᾶς χρησιμεύει ὁ πλοῦτος ὅταν δὲν εἰξεύρετε τὸν μεταχειρισθῆτε εἰς ἀνατροφήν καὶ παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων; Τίς ὠφέλεια ἀπὸ τὸ τὸ ἀφήσατε θησαυροὺς χρημάτων εἰς κληρονόμους τῶν ὁποίων ἡ ἀπαιδευσία θέλει κάμει τὸν πλοῦτον κακίας καὶ ὄχι ἀρετῆς ὄργανοι; τί καλὸν προσμένετε ἀπὸ τὸν πλοῦτον ὅταν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὴν τιμῆν; μήπως δύναται μόνος ὁ χρυσοὺς τὴν θεοσεύση τὴν αἰσχύνῃ τοῦ τὸ λέγεσθαι ἀπαιδευτῶν τέκνων ἀπαιδευτοὶ γονεῖς ἢ βαρβαρῶν πατρίδος βαρβαρότατοι πολῖται; Σεῖς ἐξοδεύετε μετὰ προθυμίαν εἰς ἐλεημοσύνας· ἀλλ' εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα ἐλεημοσύνη τὸ τὸ κόπητε τις τὰς αἰτίας τῆς πτωχείας, παρὰ τὸ τρέφῃ πτωχούς. Ἡ πτωχεῖα προέρχεται πολλάκις ἀπὸ

ἢ ἀπὸ ἐκουσίαν ἀργίαν ἢ αὐτὴνκοινήν τῆς πατρίδος συμφέρον· ἀργὸς καὶ πτωχός, ἐκεῖ μάλιστα εἶναι πολλοί, ὅπου δὲν εἶναι μήτε τέχνη μήτε ἐπισιτήμαι, ὅπου δὲν βασιλεύουσι μόνον χορηγοί.

*

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀναπαλλοτριωτά τοῦ ἔθνους κτήματα. Ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦτο μετέχουν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἔθνους μὲ δημοκρατικὴν, νὰ εἶπω οὕτως, ἰσότητά, καὶ οὕτως ὅσον ἤθελεν εἰσθαισοφός, μήτ' ἔχει μήτε δύναται ποθεν νὰ λάβῃ τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ πρὸς τὸ ἔθνος: «Οὕτω θέλω νὰ λαλήσῃς, οὕτω νὰ γράφῃς». Ὅστις, ἐλαγγελλόμενος νὰ γράφῃ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν, μακρύνεται τόσον ἀπὸ τὸν κοινὸν τρόπον τοῦ λόγου, ἐκεῖνος ζητεῖ πρῶτον τὸ ὅποσον μήτ' ὁ σκληρότερος τύραννος δὲν εἶναι καλὸς νὰ κατορθώσῃ. Γυμνώνει ἀπὸ τὰ ὑπόχρονιά του τὸν πολίτην ὁ τύραννος, δύναται καὶ τέκνα καὶ γυναῖκα νὰ τοῦ πάρῃ, ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἐξορίσῃ ἢ νὰ τὸν θανατώσῃ· ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν γλῶσσαν· αὐτὴν λαλεῖ εἰς τὴν περιόδου τοῦ αὐτῆ τὸν συνο-

δεύει καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν. Μόνος ὁ καιρὸς ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ μεταβάλλῃ τῶν ἐθνῶν τὰς διαλέκτους, καθὼς μεταβάλλει καὶ τὰ ἔθνη· καὶ ὅστις πρὶν τοῦ καιροῦ σπουδάζει μὲ τὴν β' ἀνὰ ἀλλάξῃ τὴν γλῶσσαν, εἰς αὐτὸν δύναται τις νὰ προσάρομῃ ὅ,τι ἔλεγεν ὁ ταλαίπωρος Αἰμῶν πρὸς τὸν τυραννικὸν αὐτοῦ πέπερα,

Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσειν, ἢν οὐκ ἄλλοι, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτύθοντες ὄφρησαν κενοί.

*

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δύναται πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶναι παντοδύναμον. Ὅσον πλείότερα ἀντικείμενα σκέπτεται καὶ μελετᾷ ἐν ταυτῷ, τόσον ἀσθενεστερα γ'νεται ἢ γινώσκῃ· εἰς καθὲν ἰδῶς· ἀπ' αὐτὰ, ἀπαρῶν κτιως ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις. Τόσον ἀτελεστερον, παραδείγματος χάριν, διακρίνει ἢ ὄρασις χρῶμα, σχῆμα καὶ μορφὴν ἐκάστου τῶν ὄρατῶν, ὅσον βλέπει περισσότερα ἐν ταυτῷ,

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Τὸ ἦρχα χθές, μέσθ στὸ συρτάρι μου, τακτοποιήσθ τὰ ποικιλοσάκια καὶ τῆς σκουφίτσας τοῦ μπεμπέ.

Τὸ κόκκιλον ἐκίτρινισεν ὀλίγον, ἢ μικρὰ του ἀσημένιου πλάκκ ἐμαύρισε καὶ μόλις διακρίνω τὰ ὄρχικα στοιχεῖα τοῦ συμπλέγματος M. B. ποῦ εἶνε λεπτότατα χαραγμένα: Μαρκελλίνκ Βερθιέ, τὸ ὄνομά μου, ὅταν ἦμουν κόρη.

Εἰς τὸ μικροῦτσικον αὐτὸ σημειωμάταριον, τὸ ὅποσον ἔχει εἴκοσι σελίδας λευκάς, ἔχω σημειώσει τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ πρώτου μου χοροῦ, καὶ στὰ πετακτὰ ἔρριξα τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ ἐζωγράφισα τὴν ψευγαλέαν γοητείαν τοῦ νυκτερινοῦ χοροῦ.

Δηλαδὴ ἐμουντζούρωσα τὸ χαρτί!

Ἦμουν τότε πολὺ νέκ, τρελλοῦτσικη!

Καὶ ὅμως, εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῶ τὰ τίποτε αὐτὰ, μὲ τὰ ὅποια γελοῦν οἱ σοβροί, ἐνῶ εἰς ἡμᾶς φρίνονται γεγονότα ἐνδιαφέροντα;

Δυστυχῆς μικρόμου κίτρινον σημειωμάταριον, ἀρχιτῆ μου φίλε, τί ἔκαμες νὰ περάσω μίαν ὥραν εὐχάριστον...

Ἦμουν μόνη. Ὁ μπεμπέ; ἐκοιμήτο μὲ τὰς παλάμας κλειστάς, καὶ κκετέβηκα ὀλίγον τὸ φῶς τῆς λάμπας. Εἰς τὴν θερμάστρην τὰ ξύλα σπινθηρίζουν καὶ ῥίπτουν τὸ

φῶς των εἰς τὰ ὄρχικα ἰσπανο-ἀραβικὰ παρκεπετάσματα, ποῦ ἔφερον ὁ Γεώργιος ἀπὸ τὰ μακρυνὰ του ταξείδια.

Ἀληθινὰ, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἐνόμισα πῶς ἐπέστρεφα εἰς τὸ παρελθόν, ὅτι τὸ παρελθὸν ἀνέζη. Αἱ ἀγαπηταί, αἱ προσφιλεῖς ἀγαμνήσεις ἐκτύπων τὰ πτερὰ των τριγύρω μου· καὶ μοῦ ἐφάνετο ὅτι μέσθ εἰς τὸ ἦσυχον καὶ θερμὸ δωμάτιον ἀνέπνεα τὸ σπάνιον ἄρωμα, τὸ ὅποσον διεχύθη ἀπὸ φιαλίδιον, ποῦ αἰφνιδίως ἤνοιξε.

ὦ! αἱ πρώται μας χαραί, αἱ πρώται μας διαψεύσεις ἐλπίδων ποῖαν ἀνεξάλεπτον εἰκόνα ἀφίνουν μέσθ εἰς τὴν ψυχὴν μας!

Ἡμέρας γαληνίου καὶ ἀρεταῖς θλίψεις, ἐλπίδας φωτεινάς, προσφιλεῖς πεποιθήσεις, τρελλὰς ἐντυπώσεις, ἀνευρίσκω ὀλίγον ἀπ' ὅλα αὐτὰ μέσθ εἰς τὸ λησμονηθὲν σημειωμάταριόν μου.

Μέλλω ἐκ νέου νὰ τὸ φιλολογήσω καὶ νὰ τὸ ἐκκαθαρίσω... νὰ γύσω ἕνα δάκρυ ἐδῶ, ὅπου τόσον πολὺ ὠνευροπόλησα καὶ νὰ γελάσω μὲ ὅ,τι ἄλλοτε μὲ ἔκαμε νὰ κλαύσω... Ναι, μίαν ἀκόμη φοράν θέλω νὰ ἀναπνεύσω τὴν δικπερραστεικὴν ὁσμὴν τῶν ῥόδων τῶν παλαιῶν ἡμερῶν... Τὸ μαγικόν αὐτὸ φιαλίδιον, τοῦ ὁποῖου ἡ εὐωδία ἐξχ-

μιζείται βραδέως, είναι μία φωτεινή σελίς τῆς ζωῆς μου καλλίτερον καὶ περισσότερον ἀκόμη, είναι ἡ Νεότης μου!...

Παρίσιοι, Δεκέμβριος 188....

Λοιπὸν ἀπόψε!

ὦ! αὐτῆς ὁ χορὸς! Μὲ συγκινεῖ πολὺ ὁ χορὸς αὐτός. Πάμπολοι ἀνησυχία με κουράζουν, με ἐξασθενοῦν.... "Ἄν τὸ φέρεμά μου δὲν μοῦ πηγάζει καλά.... ἂν φωνῶ ἀδεξία, ἀπειρος, μαθητρία ἐπὶ τέλους!

Εἰς τὸν κόσμον, καθὼς καὶ εἰς τὴν σκηνὴν, τὸ πρῶτον βῆμα ἀποφασίζει [δι' ὅλα τὰ λοιπὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ μοῦ λείψῃ τὸ πρῶτον αὐτὸ βῆμα. Διὰ νὰ ἐπιτύχω μὴ διὰ πάντα, χρειάζεται τὸ λυμὴ, φυσικότης, καὶ, ἂν θέλετε, καὶ ὀλίγη φιλαρέσκεια... Εἶναι θετικώτατον, ἔχω ὀλίγη ἀπ' αὐτὴν....

Φλυαρῶ, φλυαρῶ καὶ ὅμως τὸ φέρεμά μου δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Αὐταῖς ἡ ράπτριας δὲν ἔχουν καρδιά.... Εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀξάνουν μοχθηρότατα τὴν ἀγωνίαν σου!

Ἡ μαμά με παρκτηρεῖ με ὕψος αὐστηρῶν.

Μ' ἐκάλεσε μάλιστα στὸ τραπέζι ἐπειδὴ ἄφησα τὰ αὐγά μου σχεδὸν χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίσω μέσθ στὸ πιάτο μου. Μὰ, πέτε μου, σὰς παρακαλῶ, μπορεῖ κανεὶς νὰ φάγη ὡσὰν Παργαντούκας, ὅταν θὰ πάρῃ στὸ χορὸ;

Καὶ πρέπει νὰ μάθετε, πῶς δὲν πρόκειται περὶ χοροῦ κοινοῦ, εἰς τὸν ὅποιον, ἀπλούστια κορίτσια θὰ ἐχόρευον βάλς, κοτιγιὴν, ὅπως-ὅπως, ἀλλ' ἀπερὶ χοροῦ σοβαροῦ, χοροῦ ἐπιλέκτου, ποῦ δίδουν οἱ Φραμόν' ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς εἶνε ὑπουργός. Συνεπῶς, θὰ εἶε ἐκεῖ διπλωμάται, οἰκονομολόγοι, καὶ οἱ περισσότεροι συνάδελφοι τοῦ μπαμπᾶ.

Κτυποῦν.

"Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ ράπτριά μου!...

"Ὅχι, εἶνε, ὡς φαίνεται, ὁ ζαχαρπλάστης. Ὁ διάβολος νὰ....

Τί ἤθελα νὰ πῶ; Καὶ ἂν ἡ ἀκουε ἡ μήϊς!

— ὦ! σῶκιν! θὰ ἔλεγε βέβαια.

— Ἄ! μὰ ἐγὼ εἶμαι μανιώδης, μανιώ-

δης ὠρισμένως δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ... Ναι, τὸ γνωρίζω, εἶναι κακὸν, εἶνε ἀμάρτημα... Ὁ παπᾶ Δεσμπὸρ εἰς τὸ διάλειμά του θὰ μᾶς ἐπανελάμβανε με τὴν ἀγγελικὴν φωνὴν του:

"Ἡ νέα τοῦ κόσμου μεγαλοποιεῖ ὅλα τὰ αἰσθηματά, καθὼς καὶ τὴν φαντασίαν της... Ἡ ἀλήθεια, ἡ πραγματικότης, δὲν ἔχουν θέσιν εἰς αὐτὴν, ἀπαύστως εὐρίσκειται παραπάνω ἢ παρακάτω».

Ἐγὼ ὅμως, πρέπει νὰ εἶμαι παρακάτω... Εἶνε λάθος αὐτὸ τῆς κυρίας Ὀλυμπίας...

Ἡ κυρία Ὀλυμπία εἶνε ἡ ράπτριά μου.

Λοιπὸν, διὰ νὰ κατευνησθῶν τὰ νεῦρά μου πρέπει νὰ ἐνασχολήσω τὸ ἀνυπότακτον πνεῦμά μου, πρέπει νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ γράψω... Ἄλλως τε, καὶ ἡ ἀνυπομονησία μου βράζει τὸ αἷμα. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσαι κομψή, πρέπει νὰ ξέρης νὰ γίνης καὶ ὠραία.

Ὁ γαμβρός μου — ἕνας καλὸς κριτής — ἰσχυρίζεται πῶς τὰ μάτια μου εἶνε ἐξαισιακὰ. Εἶνε ἡ παλυτέλειά μου τὰ μάτια μου. Πρὸ πάντων τὸ βράδυ, με τὰ φῶτα, ἔχουν μίαν γλυκύτητα, μίαν λάμψιν... Παραδείγματος χάριν, τὰ γυμνά μου, ἕως ἐπάνω, χέρια μ' ἀνησυχοῦν. Ὅχι τὰ δεῖξω πρῶτην φράσιν, καὶ Θεέ μου, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ λιγὰκι ἀδύνατα.

Νὰ περιμένῃς! Τί πλῆξις!...

Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀτυχίας μου. βροχὴ παγετώδης κτυπᾷ εἰς τὰ περὶ ἄθρονα. Ὁ οὐρανὸς ἔγινε στακτόχρους. Οἱ δικτάται, λασπωμένοι καὶ βρεγμένοι, τρέχουν γιὰ τὸ σπίτι καὶ εἰς τὸ ἀπομνημεριον αὐτοῦ τοῦ χειμῶνος τὸ σκυθρωπὸν, τὸ βορβορώδες, τὸ ἀτελεύτητον, καὶ αὐτὴ ἡ λεωφόρος μας Μαλεσέρβ, ἔλαβε ἕνα ὕψος ἀπεχθές αὐτον.

Ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε με τὴν ἡμαξον. Κατὰ τὴν συνήθειάν του πηγάζει εἰς τὴν Βουλὴν, με τὸ σιγάρον στὸ στόμα, καὶ εἰς τὴν μασχάλην τὸ χαρτοφυλάκιόν του, γεμάτο ἀπὸ ἔγγραφα, ποῦ ποτὲ δὲν τὰ διαβάζει.

— Ἄ! Μαρκελλίνα! μὴ ἐφώνησε τὴν στιγμὴν ποῦ κατέβινε, κῆρυξεν νὰ γίνης ὠραία τίποτε μὴ φεισθῆς, τίποτε!

Ὁ μπαμπᾶς εἶνε ὁ ἀγαπητότερος καὶ ὁ γενναιότερος ἄνθρωπος ὅλου τοῦ Παρισίου.

"Ἄν εἶχα τὴν τιμὴν ν' ἀνήκω εἰς τὸ ἄσημον φύλον, θὰ ἐξέλεγα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα μου.

Τὸ κουδοῦνι κτυπᾷ, κατεσπευσμένως, δυνατὰ.

Τί νὰ συμβεῖνη;

— Εἶνε αὐτὴ, εἶμαι βεβχίς! αἰσθάνομαι ὅτι ἡ κ. Ὀλυμπία ἔρχεται, ἀπὸ τοὺς δειλοὺς πικλοῦς τῆς καρδίας μου.

Ναι, μοῦ ἔφεραν τὸ φέρεμά μου... καὶ τί κομψόν. Θαυμ. στέν, θεῖον... Φαντασθῆτε ἕναν ἀφρὸ χιονώδη, ἀνκατεμένον με ρόδα, σὺν μὴ ἀυγῇ Μαρτίου.

Αὐτὴ ἡ ράπτρια τί καλλιτέχνις ποῦ εἶνε!

Ὅχι τὴν εὐχαριστήσω. Ὅχι τῆς σφίξω τὸ χέρι.

— Ἀγαπητὴ κυρία Ὀλυμπία, θὰ... θὰ...

"Ὅχι εὐγλωττίας, ἀλλ' εἰλικρίνειας.

Ἐεύρετε τί ὄνειροπολῶ πρὸ πολλοῦ; Μαργαριτάρικ διὰ τὰ μολλιά μου, ὅπως τὰ ἔβλεψαν ἡ πυργωδέσποινες κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Καὶ ὅμως, ὅταν τὸ εἶπα αὐτὸ τῆς μαμᾶς ἔστενοχωρήθη.

— Ὅχι γίνης γελοία, Μαρκελλίνα μου. Πειὸ φεγγαράκι σοῦ ἐσερβίρησε πάλι τὴν πρόστυχον αὐτὴν ἰδέα;

"Ἐνας σοφὸς, ἀρχαῖος ἢ νεώτερος, ἡμπορεῖ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ διατί ἡ μαμά φαίνεται νὰ πιστεύῃ, ὅτι τὸ φεγγάρι ἔχει μίαν δυσάρεστον ἐπήρειαν εἰς ἡμᾶς; Καὶ ὅμως, δὲν ἡμπορῶ νὰ τηλεφωνήσω ἐκεῖ ἐπάνω διὰ νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν τῶν ὑπερουρανίων κατοικῶν, ὅπως ὁ μπαμπᾶς τηλεφωνεῖ ἀπὸ τὸ κλοῦβ διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ὀμπρέλλα του ἢ τὰ γάντια του.

Κάπου ἔγω δικτάσει, ὅτι ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἡ τέρψις τῶν θεῶν!

Λοιπὸν, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ εὐμενῶς ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔχω μαργαριτάρικ, θὰ βάλω ὀλίγην μὰ ὀλίγην πούδραν... Ὅλοι βάζουν τῶρα πούδρα... Μάλιστα, δὲν δυσχεροστοῦνται καὶ εἰς τὰ κόκκινα, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ μπλε, τὰ ὅποια με μεγάλην ἐπιδεξιότητα βάζουν γύρω τὰ μάτια.

30 Ἰανουαρίου

Τὸ γνωρίζω! Θεέ μου, τὸ γνωρίζω!

Ὅχι φύγη, θ' ἀφήσῃ τὴν Γαλλίαν, θὰ μεταβῆ μακρὰν, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν...

Τὸ ἔλεγον χθὲς εἰς τὸ γεῦμα.

Εἰς ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους ἐδεσίου, ὅτι ὁ κ. Γεώργιος πλήττει εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ὅτι τὴν ζωνὴν ἐδῶ τὴν εὐρίσκει πολὺ θερμὴν καὶ ἀπεχθῶς κενὴν.

Ὁ γαμβρός μου, ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ κ. Γεωργίου, διέκοψε τὸν προσκεκλημένον μας, διὰ νὰ προσθέσῃ χαμηλοφρονως ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν μαμᾶ.

— Γνωρίζω τὸν Γεώργιον καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, καὶ σὰς διαβεβαιῶ, ὅτι φεύγει με τὴν ψυχὴν πολὺ τεθλιμμένην μέχρι θανάτου, φρονίμως καὶ συνειδήσει πρᾶτων, διότι ἐποφθαλμιᾷ εἰς γάμον ἀπραγματοποιήτον, ἐνεκεν πολιτικῶν λόγων.

— Μπᾶ! ἀπήνητησεν ὁ μπαμπᾶς ποῦ τὸν ἤκουσε, εἶνε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ὑπερσθητικότητος αὐτό. Οἱ Καπουλέτοι καὶ οἱ Μοντέκοι ἀπέθνηκαν πρὸ πολλοῦ.

Ὁ γαμβρός μου τότε διηγήθη, ὅτι ὁ κ. Λεβρέγ διψῶν δόξαν καὶ διασημότητα, σκοπεύει νὰ γράψῃ σπουδαιότατον ἔργον περὶ Κίνας. Θέλει τὰ μελετήσῃ ἐπὶ τύπου τὸν παράδοξον καὶ ἀρχαιότερον τῆς ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις διέμεινεν ἀπόκρυφος, ἀμετάβλητος καὶ νέος, πλεον τῶν πέντε χιλιάδων ἐτῶν.

6 Φεβρουαρίου 188...

Ὁ κ. Γεώργιος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ μου, μᾶς ἐπεσκέφθη χθὲς, διὰ νὰ μᾶς ἀποχαριετήσῃ.

Εἶνε ἀληθῶς περιέργων τὸ πρᾶγμα!

Τίς λοιπὸν ἀφώπλισε τὸν πατέρα του ἢ τὸν ἰδικόν μου; Ὅχι, πρόφασις τῆς ἐπισκέψεως εὐρέθη ὅτι ἦλθε νὰ λάβῃ τὰς διατάγας τῆς μαμᾶς, ἡ ὁποία ἐξέφορσεν εἰς τὸν γαμβρόν τῆς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτήσῃ διὰ ἑαυτὴν ἀντικειμένον ἐκ Τυκίου, αὐθεντικῶς ὅμως.

Ὁ κ. Λεβρέγ μετεμορφώθη ἐντελῶς. Τὸ ὠραῖον καὶ εὐχάριστον πρόσωπόν του φαίνεται γαλήνιον, ὡς σὺνήθετος. Μόνον μίαν ρυτίδα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχα παρατηρήσει, διακρίνω εἰς τὸ μετωπὸν του καθὼς καὶ μίαν πτυχὴν μελαγχολικὴν εἰς τὰ χεῖλη

του.

Ἐγὼ, πρέπει νὰ τοῦ ἐφάνην ἡλιθία, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς του—ἐτ τέταρτον περίπου τῆς ὥρας—δὲν ἤρα οὔτε μίαν φράσιν ἐξυπνον νὰ εἶπω, μίαν λέξιν ν' ἀρθρώσω.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ σαλονιοῦ σχεδὸν μὲ ἔδωκε τὸ χερί δειλῶς σχεδὸν, καὶ μὲ παρητήρησε μὲ ἐν βλέμμα τῶσφ θλιβερόν, τῶσφ ἰκετευτικόν, ὥστε ἡσθάνθη ἐξαφνὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

7 Φεβρουαρίου 188...

Ἐκλαια ὄλην τὴν νύκτα μόνη μου, μὲ τὸ πρόσωπον ἐπάνω εἰς τὸ πρὸσκέφαλον, διὰ νὰ πνίγω τοὺς λυγμούς μου.

Θεε μου, Θεέ μου!

Μήπως ἀκουσίως μου καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω τὸν ἀγαπῶ;

Αὐτὸ θὰ πῆ ἔρω;

Τότε ὁ ἔρω εἶναι ὀδύνη, ἀνοίγει ἐξ ὀλοκλήρου τὴν καρδίαν εἰς τὴν θλίψιν καὶ τὸ ἄλγος....

Θεε μου, σὺ ποῦ εἶσαι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅπως καὶ ἐδῶ, ἐπαγρύπνει διὰ τὸν ταξειδιώτην, διαφύλαξέ τον ἀπὸ τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτὸν κινδύνους, κατὰ τὰς σκοτεινὰς νύκτας καὶ τὸ ἀτελείωτον ταξείδιόν του.

Ἰούνιος 188...

Παρήλθον μῆνες, πολλοὶ μῆνες χωρὶς νὰ γράψω.

Ὁ γυμνός μου ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν κ. Γεώργιον. Εἶναι εἰς τὸ Τόκιο, ἐπεσκέφθη τὸ Κονγκόν, τὴν Ἰεδδαν. Πολλὰ εἶδε καὶ πολὺ εἰργάσθη. Ὀμιλεῖ μετὰ θαυμασμοῦ περὶ τῆς ἀπομεικρυσμένης αὐτῆς χώρας, ἐνθα ὑπάρχουν τόσα ἐρείπια καὶ τόσα ἄνθη, τόσα ἀνάκτορα καὶ τόσα καλύβαι ἀπὸ ἰνδοκαλάμου. Ἐπὶ πλέον προσθέτει ὅτι ὁ οὐρανὸς τῆς εἶναι ἐξάίσιος, τὸ δὲ ζωηρὸν φῶς του χρωματίζει τοὺς ὄρυζαντας, καὶ διὰ τῶν χρωμάτων τῆς ἕριδος περιλούει τὰς διώρυγας, τὰς ὁποίας διασχίζουν τὰ πλοία καὶ τὰς λίμνας παρὰ τὰς ὁποίας φύονται οἱ λοτοί.

Δι' ἐμὲ δὲν γράφει τίποτ' οὔτε μίαν λέξιν, μίαν ἀνάμνησιν.... Μπᾶ! Θυμοῦνται

καὶ πολὺ ἓνα κορίτσι, μὲ τὸ ὅποιον ἐχόρευσαν ἓνα βράδυ μόνον;

Ἰούλιος.

Ἐγὼ πολὺ σκεπτικὴ.

Καὶ ἡ μαμᾶ τὸ ὁμολογεῖ αὐτό. Δὲν βάζω πλέον ποῦτρα, οὔτε φορῶ καπέλλα ἰδιότροπα ἀποφεύγω τὸν κόσμον, τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὸν θόρυβον. Λοιπὸν! Θέλετε νὰ μάθετε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μακρῶν σκέψέων μου;

Τὸ φθινόπωρον, ποῦ ὁ κ. Γεώργιος Λεβρέϊγ θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν, ἐγὼ θὰ κλεισθῶ εἰς τὴν μονὴν τῶν Καρμηλιτῶν. Ἐχὼ κλίσιν, τὸ αἰσθάνομαι, εἶμαι περὶ τοῦτου βεβαία, καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν τῆς μονῆς, θέλω νὰ προσεύχωμαι γονατιστή, ἐπάνω εἰς τὰς πλακάς τοῦ ναρθήκος, ν' ἀκούω τὰς μακάρας ψαλμωδίας τῶν μοναχῶν, ἐνῶ ὁ λίθινος σκορπίζει τὸ ἄρωμά του ἀνερχόμενος βραδέως πρὸς τὸν ὄλον.

Ὁ κόσμος δὲν μ' ἀκούει διόλου. Ἀπελπισθεῖσθε ἐκ τῆς παιζομένης ἐδῶ κάτω κωμωδίας, ἐγείρω τοὺς ὀφθαλμούς μου ὑψηλὰ μήπως διακρίνω τι νέον, τίποτε καλλίτερον.

Σεπτέμβριος

Ἐπανήλθουμ ἐκ Γρονβίλλης. Πολλὸς θόρυβος, ζωὴ ὀλίγον διαφέρουσα τῶν Παρισίων ἐπιμένω λοιπὸν εἰς τὴν ἀπόφασίν μου νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν μονὴν. Μόνον ἐν τῇ ὁρμῇ μου εἰλικρινῶς προειδοποίησα τὴν μαμᾶ. Σήκωσε ψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ χεῖρα μὲ ἐν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ ἐπρόσθεσε:

— Ἄλλη τρέλλα, Μαρκελλίνα! Νὰ ἐνταφιασθῆς ζωντανή, νὰ δεῖς ὅκτὼ ἐτῶν, μὰ τί τρέλλα!

Βεβαίως, ἡ μαμᾶ δὲν ἰξεύρει διὰ τί ἔκλαυσεν τὴν 7 Φεβρουαρίου. Μόνος, ὁ μικρὸς προγαστωρ Βούδδας ποῦ κάθεται ἐπάνω στὴν ἐταζέρα μου, μὲ ἔδλεπε ἐκεῖνη τὴν βραδεῖά ποῦ ἐφυλλολογοῦσα τὰ βιβλία τῶν ταξιδιῶν εἰς Κίνα, καὶ ἤμουν σκυμμένη ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς ἓνα χάρτην τῆς Ἰαπωνίας.

1 Ὀκτωβρίου 188...

Ἡ θορυβώδης ζωὴ τοῦ χειμῶνος μετ' ὀ-

λίγον θ' ἀρχίσω. Αἱ σκέψεις μου ἐπὶ ἄλλον καὶ ἄλλον συσκοτίζονται.

Τὸ σημειωματάριόν μου ἐτελείωσε.

Τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ μικρὸν σημειωματάριόν μου δὲν εἶνε τάχα προωρισμένον διὰ τίποτε πικράδοξον;

Ἐγινε διὰ μίαν ἐποχὴν, καὶ εἰς τὰ λεῖζ του φύλλα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περικλείῃ εἰμὴ ἡμερομηνίας χορῶν. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἀπὸ τὰς πρώτας προανακρούσεις τῆς ὀρχήστρας, τὰ δάκρυα ἔρχονται εἰς τὰ μάτια ἐκείνης ποῦ ἤθελε νὰ γελά πάντοτε, καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ πίπτουν ἓνα-ἓνα, πικρὰ, θερμὰ ἐπάνω εἰς τὸ σημειωματάριον αὐτὸ τοῦ χοῦ.

Πήγαυε τὴν νύκτα νὰ ἡσυχάσῃς δυστυχισμένο ἡ ἀποστολή σου ἐτελείωσε. Μετ' ὀλίγον θὰ μοῦ χρησιμεύσῃς διὰ νὰ ἀνάψω τὴν πρώτην φωτιὰ τῆς θερμάστρας μου.

Μετὰ ἐν ἔτος

Ἰπτανδρέουμαι I...

Ναί, ναί, Ἰπτανδρέουμαι, εἶνε βεβαίως τὸν ἐπισήμως σήμερον τὸ ἀνήγγειλαν ὅλα αἱ πρῶται ἐφημερίδες. Τὰ συμβόλαια ὑπεγράψαν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου.

Καὶ Ἰπτανδρέουμαι μ' ἐκείνον τὸν Γεώργιον Λεβρέϊγ, ποῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν.

ὦ! μὴ μὲ ἐρωτᾶτε πῶς ἔγεινε τὸ θαῦμα αὐτό· δὲν γνωρίζω· ἔγεινε ὅμως καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ. Ἐν τούτοις περιμένετε, ἐνθυμήθη. Ἐνα ἀποσήμερον, ἤμουν μόνη στὸ σαλόνι. Ἐραπτα ὑποκάμισα διὰ τοὺς πτωχοὺς... Ὁ ὑπηρέτης εἰσάγει ἓνα ἐπισκέπτην, χωρὶς γὰρ τὸν ἀναγγεῖλη. Σηκῶνω τὰ μάτια... ἦτο ἐκεῖνος... Ἐκοκίνησα καὶ ὠχρίασα ἀλληλοδιδόχως εἰς ἐν δευτερόλεπτον... ἡ συγκίνησις, ἡ ἐκπλήξις, ἐννοεῖται τὴν νύκτα, εἶνε περιττὸν νὰ...

Καὶ ἐκεῖνος ὅμως ἐφάνετο πολὺ τεταρσγμένος.

Ἀποτόμως μοῦ ἔδωκε τὸ χερί καὶ μοῦ εἶπε μ' ἓνα ὕφος θερμότητος, παρκαλητικώτατον.

— Δεσποινὴς Μαρκελλίνα, θέλετε νὰ γίνετε διὰ παντὸς ἰδική μου;

Ἐγὼ, χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ δισταῶ.

— Ναί, κύριε, πολὺ τὸ θέλω.

— Πολὺ ὠραῖα! ἠκούσθη λέγουσα ἡ σκωπτικὴ φωνὴ τοῦ γυμνοῦ μου, ὁ ὅποιος ἐμβήκεν ἀφύκτως ταυτοχρόνως μὲ τὸν κ. Λεβρέϊγ, καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἐπρόσεξα διόλου. Τὸ βλέπετε καλὰ τὴν νύκτα, κύριε, τὸ μέτρον μου ἦτο ἐξάίσιον... δὲν ἦτο ἐθιμοτυπικόν, ἀλλ' ἦτο ὁπωσδήποτε ἐξάίσιον. Ἄλλως τε, προτοῦ προβῶ, εἶχον καὶ τὴν πατρικὴν συγκατάθεσιν.

Ἐπήδησα καὶ ἐνηγκλίσθη τὸν γυμνοῦ μου, διὰ τὸν ὅποιον τὸ ἐξομολογεῖσθαι, εἶχα ἔως τὴν νύκτα συμπάθειαν ὅχι καὶ πολὺ μεγάλην. Τὴν ὥρην ἡ εὐγνωμοσύνη μου εἶνε ἀνεκφραστός ἐξ αἰτίας τοῦ Γεωργίου, ὁ ὅποιος εἶνε τὸ μόνον ὄνειρόν μου, ὃ εἶνε δὲ ἡ μεγαλειότης, ἡ θερμότης ἀφοσίωσις τῆς ζωῆς μου...

Μερικαὶ γραμμαὶ προεπιθεῖσαι διὰ Μαρκελλοκονοῦλου

Ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἦν στιγμὴν ἐτελείων τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σημειωματαρίου μου, τοῦ ἀποτελεσθέντος ἀπὸ τὰς γλυκυτάτας ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος. Ἦθελε νὰ ἰδῆ, τί ἔκρυψεν βίβλια, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω μυστικὰ διὰ τὸν σύζυγόν μου, τοῦ ἔδωκα νὰ διαβάσῃ τὰ ἀφελεῖς σελίδας του, γραφεῖσας ἄλλοτε ὑπὸ τῆς Μαρκελλίνας Βερθιέ.

Καθήμενος πλησίον μου, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας τὰς ἐδιάβασε μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς. Ἐπειτα ἐσφύγγισεν μίαν γραμμὴν ὑγράν, τὴν ὁποίαν εἶχον κάμει τὰ δάκρυά του κατὰ μῆκος τῆς μελαγχροῖνης παρειᾶς του καὶ μοῦ εἶπεν:

— ὦ ἀγαπητὴ μου Μαρκελλίνα, θὰ σ' ἀγαπῶ εἰς τὸ ἐξῆς περισσότερον ἀκόμη, ἂν εἶνε δυνατόν.

Ἐπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἐμεῖ νημεν ἀφῶν ἐπὶ πολὺ...

Ὁ μπεμπὲς ἐκινήθη καὶ ἔσυρε τὰ ἀπὸ μουσελίν παρκαπετάσματά του. Ὁ μπεμπὲς, ἓνας δεῦτερος Γεώργιος, ἀλλὰ μικροῦτσικος, ἀδύνατος!

ὦ! πῶς τὸν λατρεῖομεν, τὸν ἀγγελον αὐτὸν τὸν ξανθὸν καὶ γελαστὸν, ποῦ ἦλθε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μενεξέδων διὰ νὰ φυλάττῃ καὶ εὐλογῇ τὸ σπίτι μας!

(Marie de Besneray)

X.

ΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΞΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ

Ο Κόμης του Τουρβίνου

Ο Δοιξ' Ελένης Αύγουστος

Ο Πρίγκη Ήσαυ

Ο Μ. Δοιξ' Κωνσταντίνος Κωνσταντινοβίτς

Ο πρίγκη Βάλδεμαρ της Δανίας

Ο πρίγκη Έρρικος της Πρωσίας

Ο πρίγκη Αλεξάνδρος του Ήσσε

Ο πρίγκη Ίωαννίδης της Πρωσίας —

Η ΑΙΔΩΣ

ΥΠΟ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ἡ συζήτησις εἶχε παρκαταθῆ ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Τὸ θέμα μας ἦτο ἐξόχως ἐνδιαφέρον! «Ἡ αἰδῶς εἶναι αἰσθημα ἔμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ ἢ κοινωνικός θεσμός μόνον καθιερωθεὶς μέχρι βαθμοῦ γελίου;» Ὁ φίλος μας ἱακρός Δ. ὑπεστήριζεν ὅτι εἶνε ἐνστικτον ὑπεθυμίζον τὰ φύλλα τῆς συνῆς μετὰ τὴν ἐν τῷ Παρκαδείσῳ ἀμαρτίαν, ἐνῶ ὁ μηχανικός Σεσσκλιν ἀνθρωπος κοσμογυρισμένος καὶ ἐξυπνότατος τὸν ἀντέκρουε λέγων ὅτι ἡ πρωτόγονος κητάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἡ φυσικωτέρα καὶ ὅτι αἱ κοινωνικαὶ τὴν διέστρεψαν κατόπιν.

— Ἐγὼ νὰ σὰς φέρω ἐν σπουδαῖον ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τῶν λόγων μου, μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ ὁποίου ἡ συζήτησις θὰ πέσῃ ἀφ' ἐκυτῆς. Ἀκούσατε τί συνέβη κατὰ τὴν τελευταίαν μου ἀποστολὴν εἰς τὴν Ἰνδοκίναν καὶ κρίνατε ἂν ἔγω δίκαιον ὑποστηρίζω ὅτι ἡ λεγομένη αἰδῶ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ κοινωνικός θεσμός μόνον.

Γνωρίζετε ὅτι εἶχα ἐκεῖ κάτω μίαν λαμπρὰν θαλαμηγὸν εἰς τὴν διάθεσίν μου. Προσεκάλεσα εἰς ἐκδρομὴν ἀνὰ τὸν Σογγόι ποταμὸν ὄλους τοὺς Εὐρωπαϊοὺς φίλους μου. Ἦμεθα εἷς ἐν συνόλῳ. Ἐν νεκρὸν ἀνδρόγυνον νεοαφίχθῃ ἐν τῷ Τογκῆνον, ἡ χήρα ἐνὸς ὑπαλλήλου μηχανικοῦ ἀποθνήσκοντος ἐκεῖ, καὶ ἕνας πλούσιος λόρδος περιηγητῆς μετὰ τὴν κήρην του, ἡ ὁποία διεκρίνετο διὰ τὴν θαυμασίαν καὶ ἔξοχον καλλονὴν τῆς. Ὅλον τὸ πλῆρωμά μας συνέκειτο ἀπὸ τὸν μάγειρον καὶ τὸν θερμαστὴν καὶ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς.

Τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τὸ ταξιδεῖδιόν

μας ἦτο ἐξίσκιον, ὅλα ἐπήγχιον κατ' εὐχὴν. Παρκαλείπω τὰς περιγραφὰς τῶν θαυμασίων τοπίων τὰ ὁποῖα ἐξετυλίσσοντο εἰς τοὺς μαγευμένους ὄφθαλμοὺς μας κατὰ τὸν διάπλουον τοῦ ποταμοῦ, τῶν θαλερωτάτων φυτειῶν, τῶν παρθένων δασῶν, τῶν γραφικῶν ἀγρῶν τῆς ὀρύζης, τοὺς ὁποῖους ἐστόλιζον που καὶ που οἱ θάμνοι τῶν βλαστών. Τὸ νεκρὸν ζεύγος τῶν νεογόνων ἀπελάμβανεν ὅλην τὴν γοητείαν τοῦ ταξιδεῖδου. Πάντοτε τραβηγμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μετὰ τὰς χεῖρας σφικτὰ ἠνωμένας ἐφρίνοντο ὅτι ἔζων εἰς ἄλλον κόσμον. Καὶ ἡ γλιχρὰ αὔρα τοῦ ποταμοῦ ἐπιωγεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς νεαρῆς χήρας τοὺς πέπλους τῆς μελαγχολίας οἱ ὁποῖοι τὸ ἀπεκάλυπτον πάντοτε. Ὁ Ἄγγλος μυλόρδος μετὰ τὴν ἀδικασάλευτον βρετανικὴν σοφιστικὴν καὶ ψυχραιμίαν του ἀπελάμβανε τὸ ὠραῖον πινόραμα χωρὶς ἡ φυσιογνωμία του οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ μεταβληθῆ ἐνῶ ἡ χαριτωμένη καὶ ἀξιοπρεπὴς κήρη του ἐλάμβανε κάθε στιγμὴν φωτογραφικὰς ἀπόψεις μετὰ τὸ μικρὸν ἐνσταντανέ της.

Κατὰ τὰς θερμὰς νύκτας ἐκοιμώμεθα εἰς τὸ κητάστρωμα ἐνῶ οἱ δύο ἰθαγενεῖς ἠγρύπνου ἐν κληξί πλησίον μας.

Ἀλλὰ τὸ ὠραῖόν μας ὄνειρον ἀποτόμως καὶ φρικωδῶς διεκόπη! Μίαν πρῶταν ἔξοχον εὐρέθημεν αἰχμηλάτωι τῶν πειρατῶν! Χωρὶς ἀντίστασιν, χωρὶς θόρυβον ἠναγκάσθημεν νὰ παρκαδοθῶμεν. Εἶχον περικυλώσει τὸ πλοῖόν μας ἐνῶ ἐκοιμώμεθα ἀκόμη. Οἱ δύο μας ἰθαγενεῖς ὑπῆρταν εἶχον γίνεαι ἄφροντοι. Καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀντίστασις θὰ ἀπέβηκεν εἰς μάτην... Τί ἠμποροῦσαν νὰ κά-

μουν τρεῖς ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες ἐν κητίον τοιαύτης πολυπληθοῦς πειρατικῆς συμμορίας; Ἄλλως τε ἐγνωρίζομεν ἐκ πείρας ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐφόνευον. Θὰ μᾶς ἠγματολότιζαν μόνον μέχρις ὅτου προμηθευθοῦν τὰ λύτρα μας. Ἀφήσαμεν λοιπὸν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν εἰς τὸ πλησιόχωρον χωρίον, ἔπου μᾶς ἐκλείσαν εἰς μίαν μεγάλην καλύβην ἀπὸ κλαυῶνας ὄλους μαζῆ, καὶ μᾶς διέταξεν νὰ γράψωμεν εἰς τὸ Τογκῆνον διὰ νὰ μᾶς φέρουν τὰ χρήματα. Ἀλλὰ οὐδέποτε ἐφικταζόμεθα τί τύχη μᾶς ἐπεφυλάσσειτο ἐκεῖ μέσα! Φαντασθῆτε φίλοι μου ὅτι ἀφοῦ ἐγράψαμεν τὰς ἐπιστολάς μας, οἱ πειραταὶ διὰ νὰ προλάβουν κάθε ἀπόπειραν δεσπετεύσεως ἐκ μέρους μας μᾶς ἐγδυσαν καὶ ἐπῆραν ὅλα τὰ ἐνδύματά μας! Ὁλα! Ἄκρη καὶ τὰ μαυροῦ καὶ τὰ δακτυλίδια τῶν κυριῶν!

Ἐμείνκαμεν θεόγυμνοι!

Ἀλλοίμονον! καὶ τὴν ἀκόμη κάθε ἀντίστασις ἦτο περιττή. Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου! Μᾶς ὑπεσχέθησαν μόνον ὅτι θὰ μᾶς ἀποδώσουν ὄλα μας τὰ φορέματα ἕνα παραλάβουν τὰ χρήματα καὶ θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ φύγωμεν τότε.

Καὶ ἔτσι ἐμείνκαμεν ὀλόγυμνοι καὶ οἱ εἷς, τρεῖς Ἀδάμ, καὶ τρεῖς Εὐαί μεσθ εἰς τὴν στενήν ἐκείνην καλύβην, ἡ ὁποία φεῦ! οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μετὰ τὸν Παρκαδείσον τῶν Πρωτοπλάστων!

Τί νὰ λάμωμεν τοὺς ἐκυτοὺς μας:

Ποῦ νὰ τοὺς κρύψωμεν;

Ἐστεκόμεθα ὀλόρθοι καὶ οἱ εἷς, ἔξω φρενῶν, κατεντροπιασμένοι, ἀναυδοί...

Πῶς νὰ σὰς περιγράψω τὴν τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς ψυχικῆς ταραχῆς μας;

Κατὰ πρῶτον μίαν φρικωδῆς ἀμηχανίαν σωματικὴ μᾶς κατέλαθεν, ἐνῶ συγχρόνως μᾶς κατέτρωγε καὶ μίαν περιέργειαν νὰ ἴδωμεν τοὺς ἄλλους.

Ἀλλὰ τί ἀμηχανία! τί στενοχωρία! Ὅλοι οἱ νόμοι τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς φυσιολογίας ἀνατρέπονται εἰς τοιαύτας φοβερὰς στιγμὰς. Αἱ ἀρθρώσεις δὲν λειτουργοῦν οἱ βραχίονες κρέμονται ὡσὲν μολύβδινοι, τὴν νεῦρα παραλύουν, τὰ χέρια τρέμουν... ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται τόσον βρεχέ-

ῶστε οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ κανεὶς ἠμπορεῖ οὔτε νὰ κινήθῃ...

Ἄς ἔλθωμεν τὴν καὶ εἰς τὰς κυρίας συντρόφους μας!

Ἐπείκουσαι, ἀγνοῶ, εἰς ποῖον κωμικὸν ἐνστικτον, ὅλαί μαζῆ, ὡς ἐκ συμφώνου, μᾶς ἔστρεψαν τὰ νῶτα!

Ἡ φλογερά μας περιέργεια πρὸς αὐτὰς κυρίως ἐστρέφετο... Καὶ οἱ ἄπληστοι ὀφθαλμοὶ μας λησμονοῦντες τὰ πάντα καὶ τὴν κακοτυχίαν μας καὶ τὸν ἀβεβελήτητα τοῦ μέλλοντός μας, καὶ τὸν ἐπιχειρῶμενον κίνδυνον ὅστις μᾶς ἀνέμενε κατέτρωγον ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὄλας τὰς στρεγγυλότητας αἱ δυνάμεις παρουσιάζοντο ἀνυπεράσπιστοι πρὸ αὐτῶν, ὄλας τὰς καλλονὰς καὶ τὰς χάριτας τῆς μελαγχολικῆς χήρας, τῆς ἐρωτολήπτου συζύγου καὶ τῆς ὑπερηφάνου Ἄγγλιδος παρθένου!

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐβλασφημοῦμεν αἱ δὲ γυναῖκες ἐστενάζον καὶ ἐθρήνον... Ἐνομίζετε ὅτι τὰ φλογερά μας βλέμματα ἐμκστήγων καὶ τρυφερά των σώματα! Ἐν τούτοις καὶ αἱ βλασφημίαι μας καὶ οἱ θρήνοι των δὲν κατάρθωναν νὰ καλύψουν τὴν γυμνότητά μας...

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις ἡ στενοχωρία μας ἤρχισε νὰ διαλύεται... Ἄνεπνεόμεν κάπως εὐκολώτερα. Ὁ νέος ὑπάλληλος ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε νὰ τοῦ δώσουν τὰ γυαλιὰ του παρκαδοῦ τοῦ ὁποῖου τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάμῃ φυσικὰς τινας κινήσεις ὁ Ἄγγλος μυλόρδος ἐθώπευσε τὴν μακρὰν του γενειάδα ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὴν μακρύνῃ ἀκόμη καὶ νὰ καλύψῃ μετὰ αὐτὴν τὴν γυμνότητά του ἐγὼ ἐστηρίχθην ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τῆς καλύβης καὶ ἤρχισα νὰ ροφῶ ἕνα σκχαροκάλαμον τοῦ ἦρα κατὰ γῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς συντρόφους μας, καὶ αὐτὰι, παρόμοια μετὰ τὰ οὐράνια σώματα τὰ ὁποῖα βραδέως στρέφουν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὰς ἄλλας περιφερείας των, ἤρχισαν νὰ στρέφουν πρὸς ἡμᾶς καὶ τὰ πρόσωπά των. Ἄν ὅμως ἡ φυσικὴ στενοχωρία μας διελύετο, ἡ περιέργειά μας ὑφίστατο ἀκόμη. Ὁρεῖλω μάλιστα νὰ εἶπω ὅτι καὶ μία ἐλαφρὰ φυσικὴ ἐπιθυμία ἐφίπτατο τῶν ὠρῶν ἐκείνων σωμάτων, ἀλλὰ τόσον ἀγνή-

καὶ τόσον ἄκακος ὅσον εἶναι τὰ ἀθῶα ποι-
λάκια τὰ ὁποῖα πετιῶν ἐπάνω εἰς τὰ γυ-
μνά ἀγάλματα τῶν δημοσίων κήπων.

Ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἡ ἐπι-
θυμία ἐσβέσθη ἐντελῶς. Τὴν τρίτην ἡμέραν
τῆς χίγμωσείας μας ἤμεθα ἤτυχοι ἐντε-
λῶς. Τὴν τετάρτην, καμμὶς ἄλλη σκέψις
δὲν μᾶς ἀπησχόλει πλέον παρά ἡ ἀφιξίς
τῶν λύτρων. Δὲν ἐδίδαμεν ἀπολύτως καμ-
μίαν σημασίαν εἰς τὴν γυμνότητά μας.
Βλέπετε ὅτι ἡ ἐπάνοδος μας εἰς τὴν φυσι-
σικὴν ἀρχέγονον κατάστασιν τοῦ ἀνθρωπί-
νου γένους εἶχε συντελεσθῆ πλεον. Ἄλ-
λως τε ἡ φλογερὰ θερμοκρασία τοῦ κλιμα-
τος τῶν χωρῶν ἐκείνων καθίστα τὴν γυμνό-
τητά μας πολὺ λογικὴν καὶ εὐάρεστον. Καὶ
οἱ ὀφθαλμοὶ μας, συνειθισκότες πλέον εἰς
τὴν ἀπροκάλυπτον ἐνώπιόν των ἐκτυλισ-
σομένην γυμνότητα τῶν γυναικῶν, τὴν εὐ-
ρισκον τόσον κοινὴν καὶ στερημένην ἐνδι-
φέροντος, ὅσον εἶνε καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν
πολιτισμένων ἀνθρώπων.

Τότε ἐνδομύχως ἀνωμολόγησα ὅτι ἡ λε-
γομένη αἰδώς εἶνε λέξις κενὴ καὶ δημιουργη-
θεῖσα ἀπὸ τὴν πονηρίαν τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ὅτι μαζῆ μετὰ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐ-
φεῦρεν ὁ πολιτισμὸς ἐκλείπει κάθε κακί-
α λογισμὸς καὶ κάθε πονηρία. Σὰς βεβχιώνω,
φίλοι μου, ὅτι μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐτε-
λοῦς γυμνότητος, ἐζῶμεν καὶ οἱ ἐξ μετὸς
ἀθωότητος καὶ τόσον φυσικὴν ἀφέλειαν. Ὅ-
σον οἱ πρωτόπλαστοι εἰς τὸν Παράδεισον
πρὶν ὑποπέσουν εἰς τὴν ἀμαρτίαν!

Ἐπὶ τέλους τὰ λύτρα ἐφθασαν καὶ μαζῆ
μετὰ αὐτὰ ἡ τόσον ποθητὴ εἶδησις τῆς ἀπε-
λευθερώσεώς μας.

Σὰς περακαλῶ ὅμως τώρα νὰ ἐπιστήσε-
τε ὅλην σας τὴν προσοχὴν εἰς αὐτὸ τὸ ἐ-
ξόχως ἐνδιαφέρον σημεῖον τῆς δηλώσεώς
μου.

Ἀκούσατε φίλοι μου καὶ ἀπορήσατε.

Τὸ δέμα μετὰ τὰ φορέματά μας μᾶς ἐπε-
στράφη ἀθικτον. Καθεὶς ἐπῆρ: τὰ ἰδικά του
μετὰ πολλὴν ὁμολογουμένην χαρὰν. Ἀλλοί-
μονον ὅμως! μαζῆ μετὰ τὰ ἐνδύματά μας,
μαζῆ μετὰ τὰ ἀνύητα αὐτὰ καὶ περιττὰ κου-
ρέλια, ἐπανεύρομεν καὶ ὅλας τὰς ἀνυήτους
καὶ παραλόγους προλήψεις καὶ συνθήκας
τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Φαντασθῆτε
ὅτι αἱ κυρίαὶ ἀπήτησαν νὰ κρεμάσουν μίαν
ψάθραν εἰς τὸ μέσον τῆς στέγης τῆς καλύ-
βης διὰ νὰ μὴ τὰς βλέπωμεν τὴν ὄραν ποῦ
τὴν ὄραν ποῦ θὰ ἐνδύονται!

Ἐνεδύθημεν λοιπὸν τὸν βαρὺν χιτῶνα
τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ τοῖχος τῶν κοινωνικῶν
προλήψεων ἐχώριζεν ἀμειλίχτως τοὺς ἄν-
δρας ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Καὶ ἐγὼ ἠσθάν-
θην σκληρότατα ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἀπηνῆ
αὐτὸν φραγμὸν. Διότι, ζητῶν κατὰ γῆς
τὸν λαίμοδετον μου τὸν ὁποῖον εἶχα χάσει
ἐσῆκωσα μετὰ τὴν μεγχειτέρην ἀθωότητα
καὶ χωρὶς καμμίαν ὀπισθοβουλίαν ἀφοῦ τί-
ποτε τὸ ἄγνωστον εἰς ἐμέ δὲν εἶχε νὰ δῶ
μετὰ δέκα ἡμέρας γυμνῆς συμβιώσεως ἴτην
ψάθραν ἢ ὁποῖα ἐχώριζε τὸ διαμέρισμα τῶν
κυριῶν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας. Μία ἀγρία φωνὴ
συγχρόνως καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς γυναικείους
λάρυγγας ἐξεληθοῦσα, μία κρυγὴ φρίκης
καὶ δικμυρτίας, κραυγὴ παρθένων δελῶν
καὶ αἰδημόνων μετὰ κατετρόμαξε.

Τὶ συνέβαινε φίλοι μου;

Εἶδον τὰς κυρίας συντρόφους μας τὴν
στιγμὴν ποῦ ἐδύζαν τὴν κορσέ των!

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Τὸν χειμῶνα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν συ-
ναθροίσεων εἶχομεν μαζευθῆ περὶ τοὺς δώ-
δεκα συνδικατιμῶνας, σχεδὸν περίε μιᾶς
τραπέζης διὰ νὰ πάρουμε τὸν καφέν, ἐξαι-
ρετον τῷ ὄντι: καφέν, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε
λάβει τὴν καλωσύνην ἢ οἰκοδέσποινα νὰ
μᾶς προσκαλέσῃ.

— Ἀφοῦ ἠὲ χαριστήσαμεν τὴν οἰκοδέ-
σποιναν, ἡ ὁμιλία μας ἔλαβε στροφὴν περὶ
τὴν μαγειρικὴν. Κατόπιν ἤλθεν ὁ λόγος εἰς
τὰ πολιτικὰ καὶ ἐπὶ τέλους μετὰ τινὰς
συζητήσεις καὶ ἐπὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας
ἐφθασεν ἡ ὁμιλία ἐπὶ τοῦ πάντοτε ζωτι-
κοῦ καὶ πλήρους ἐνδιαφέροντος ζητήματος
τοῦ γάμου, καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὅπερ
συνταράσσει σήμερον ὀλόκληρον τὴν ζωὴν
νέων καὶ νεκρίων ζητήματος τῆς προικῆς
καὶ κατὰ συνέπειαν περὶ χρυσοῦ, μαργαρι-
τῶν, διαμυντικῶν κτλ.

— Ἀρχπῶ καλλίτερον τὰ μαργαριτάρικα
παρὰ τὰ διαμάντια, εἶπεν εὐγενῆς τις κυ-
ρία, καθημένη παρὰ τὸ πλευρόν μου.

— Ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ οἰκοδέσποινα,
προτιμῶ τὰ διαμάντια καὶ ἐγὼ λόγους διὰ
τοῦτο.

Ἄ!... νὰ μιὰ ἱστορία, ἀνεφώνησεν εἰς
ἐξ ἡμῶν, διηγηθῆτε.

— Ἐπιμένετε;

— Μάλιστα... μάλιστα... τὴν ἱστο-
ρίαν, ἀπήντησεν ἐν χορῷ πάντες.

— Ἐστω λοιπόν... Ἄλλὰ δίδω τὸν λό-

γον εἰς τὸν σύζυγόν μου.

Τὸν λαμβάνω, εἶπεν ὁ Ἄνρῦ Μάρμπελ,
ὁ ἀμφιτρώων μας... καὶ ἤρχισεν:

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τρελλῆς νεότητός
μου, ἐλεύθερος ὢν εἰς τὰς ἐνεργείας μου,
δυσκέδαστον σχεδὸν πάντοτε τὰς ἐσπερινὰς
μου ὥρας τῆς ἐλευθερίας: καθ' ὁλοκλήρους
τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἀπησχολοῦμην εἰς τὸ
συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Δουρᾶν... συμβο-
λαιογράφου σπουδαίου καὶ αὐστηρῶν ἠθι-
κῶν ἀρχῶν, καὶ ὅστις ἐπεθύμει παρὰ τῶν
ὑπαλλήλων του, ὄχι μόνον ζῆλον ἀκατά-
παυστον, ἀλλὰ καὶ διαγωγὴν αὐστηρὰν καὶ
σώφροναν.

— Ἐἶχον δειπνήσει ἐσπέραν τινα καὶ
εἶχον μείνει πρὸς διασκέδασιν ἔξω τῆς κα-
ταικίης μου μετὰ εὐχρίθλων νέων φίλων μου
καὶ μόνον ὅταν ἡ ὥρα ἐδείκνυεν τὴν δευτέ-
ραν πρωινήν, ἐνεθυμήθην ὅτι ἦτο πλέον
κίχρὸς νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρετος, καὶ τὰ ἄστρα
ἐλαμπον χρυσοῖζοντα τὸ στερέωμα. Ἐσκέ-
φθην ὅτι ἕνας μακρυνὸς περίπτερος ἤξιζε διὰ
νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ ἴδια τὸν οὐκ ὀλίγον
διαταραχθέντα ἐγκεφαλόν μου.

Διηθουμένην λοιπὸν ἀμέριμος πρὸς τὴν
κατοικίαν, καὶ εἶχα κτεθεῖν τὸ βουλευάρ-
τον, ἀλλὰ μὲν εἶχα ἐφθασα εἰς τὸν λοφισκον
τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, προσέβλεπε τὴν
ὄρατίν μου πρᾶγμα λαμπρον κείμενον κατὰ
γῆς. Ἐσκαψα καὶ τὸ πῆρα... τὸ ἐξήτασα...

ἤτις δὲ λυσιτελοῦντες καὶ μέντοι ἐξ
ἀξίας.

— Ἐκκαμα τὴν τύχην μου, ἐσυλλογίσθην.
Νῶ ἔνα σπουδαῖον εὐρήμα.

Πῶς ἐγάθη ἄρ' ἄγε αὐτὸ τὸ κόσμημα
ἐδῶ;

Τότε μηχανικῶς ἐσήλωσα τοὺς ὀφθαλ-
μοῦ μου. Τὰ παράθυρα τοῦ τρίτου πατώ-
ματος τῆς οἰκίας, ἐμπροσθεν τῆς ὀπίσθιας
εὐρισκόμενῃ ἦσαν περωταγωγημένα. Ἐ-
τεινα τὴν ἀκρόην καὶ ἤκουσα ἤχους ὀρχή-
στρας. Ἐκτός δὲ τούτου καὶ σειρά ἀμυ-
ξίων, ἐστάθημεν ἐμπροσθεν τῆς εἰσόδου.
Ἀναμφιβόλως, εἶπα, ἐκεῖ ἐπάνω εἶχαν
βραδυὰ καὶ τὸ δικιάντι ἀνῆκεν εἰς καμμίαν
ἀπὸ τὰς καλεσμένας. Μοῦ ἐπῆλθε μὴ
στιγμὴ ἢ ἰδέα νὰ τὸ παρὰδῶσω εἰς τὸν
πορτιέρην...

— Ἀλλὰ ποῖος θὰ μοῦ ἠγγυζοτο διὰ
τὴν τιμιότητά του.

— Ἐσκέθητι λιγάνι... Ἦμουν ὅπως καὶ
τώρα καλοενδυμένος... Ποῖός με ἠμπόδιζε
ν' ἀνεβῶ;

Ἀποφασισμένο πρᾶγμα. Τετελεσμένο
γεγονός.

Ἐσήμωνα... μοῦ ἀνοιξαν... ἀνέβην εἰς
τὸ τρίτον διαμέρισμα... Ὅλοι αἱ θύραι ἦ-
σαν ἀνοικταί, εἰς ὀρθογώνους αἰθουσῶν...
Φῶτα... Χρυσός, τουκλέτες, Ζεύγη χορευ-
τῶν, ἔξωμοι κύρισι καὶ δεσποινίδας προσ-
βάλλουν μάζῃ τὴν ὄρσιον μου. Κύριοι ἐν
ἐπισήμῳ περιβολῇ ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν εἴ-
σοδον. Καὶ εἰς τὸ μέσον ὄλων αὐτῶν μία ἔ-
ξωμος κυρία ἀορίστου ἡλικίας συνωμίλει μὲ
πολλοὺς προσκεκλημένους μὲ τὸ μειδιάμα
πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη.

Ἐσκέθητι, ὅτι αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἦνε ἡ
οἰκοδέποινα.

— Κυρία !...

— Ἄ ! κύριε... πόσον μοῦ εἶναι εὐχάρι-
στος ἡ παρουσία σας. Καὶ μοὶ ἔτεινε τὴν
χεῖρα μὲ ἐνθουσιασμόν...

Ἦθελον νὰ ἐξηγηθῶ... Κυρία σὰς παρα-
καλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε...

— Μάλιστα, μάλιστα, διότι ἦλθατε ὀ-
λίγον ἄργα, σὰς συγχωρῶ... Ἀλλὰ κά-
μετε γρήγορα, ὥστε νὰ σὰς συστήσω εἰς
μίαν ἀξιόλογον νέαν.

— Ἀλλὰ κυρία...

— Ἄ ! ὄχι ἀρνήσεις, ἦλθατε ἄργα, σὰς
συγχωρῶ... Ἀλλὰ νὰ μὴ χορεύσητε... Νὰ
ἔνα πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ εἶναι ἀσυγχώρη-
τον...

Προσεπάθησα νὰ προσθέσω μερικὰς λέ-
ξεις ἀκόμη, ἀλλὰ παρουσιασθεῖς ἀμέσως
ἐμπροσθεν νέας ἐξαιρετοῦ καλλονῆς, τόσον
ἐθροβυθήτην, ὥστε δὲν κινώρθωσα νὰ ἀρ-
θρώσω οὐδὲ λέξιν... καὶ θέλων μὴ θέλων
ἠναγκάσθην νὰ τῆς ἀποτείνω τὴν συνειθι-
σμένην ἀκόλουθον φράσιν.

— Δεσποινίς, θέλετε νὰ μοῦ κάμητε τὴν
τιμὴν νὰ χορῆψετε αὐτὸ τὸ βάλς μάζῃ μου;

Πολὺ εὐχριστὸς κύριε.

Καὶ... ἠρχίσθετε τὸ πρῶτον βάλς.

Πά ! ἐσκέθητι, ἔνθα εὔρω πάντοτε τὸν
τρόπον καὶ τὸν καιρὸν νὰ ἐξετάσω τὰ πρᾶγ-
ματα ἐν δεδομένῃ στιγμῇ. Πρὸς τὸ παρὸν
ἄς δισκεδάσω.

Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον ποῦ πρέπει νὰ
κάμω. Καὶ γὰρ νὰ δισκεδάσω, ἐθεώρησα
καλὸν ν' ἀρχίσω μικρὰν συνδιάλεξιν μετὰ
τῆς ἐνώπιόν μου νεάνιδος.

Ἦτο θελακτικὴ, χαριτωμένη. Ἐκινή με
μεγάλαν κυνὰ μάτια καὶ μὲ ὠραῖον ἀνά-
στημα.

Ἐγύρισεν τὴν συνδιάλεξιν κατ' ἀρέσκειαν
ὁμιλῶν κατ' ἀρχὰς διὰ τὸν χορὸν, περὶ
τῶν πολυτίμων ἀμειρέσεων καὶ ἐξωμων κυ-
ριῶν, τὰς ὁποίας ἔβλεπον.

Τὸ βάλς ἐτελείωσε, τὴν ὠδήγησα εἰς
τὴν θέσιν τῆς...

Προσεπάθουν δὲ ἐν τῷ μεταξῷ νὰ εὔρω
τὴν οἰκοδέποιναν.

Ἐπὶ τέλους τὴν εἶδα εἰς τὸ βάθος τῆς
αἰθούσης, ἀλλὰ τόσον ἀπησχολημένην, ὥ-
στε δὲν ἠδυνήθη οὐδὲ κεν νὰ τὴν πλη-
σιάσω. Παρετήρουν τότε μὲ προσοχὴν διὰ
νὰ εὔρω κενὴν γνωστὴν πρόσωπον.

Ἀλλὰ... ὄλοι ἄγνωστοι.

Ἦ ὀρχήστρα, ἣτις εἶχε πύση ἐπικνή-
χισε, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἔπαιζε πάλ-
κην.

Ἦ μικρὰ μοῦ ξυνοῦλα εὐρίσκειτο ἀκό-
μη εἰς τὴν θέσιν τῆς, τὴν ἐπλησίασα καὶ
τῆς προσέφερα τὸν βραχιονά μου.

Ἦ γέρθη ὑπερηφάνως, καὶ διὰ τοῦ βλέμ-

ματός τῆς μὲ ἠδυσχρίστησε διὰ τὴν προτί-
μησίν μου ταύτην.

Ἐκὶ ἠρχίσασμεν νὰ γυρίζωμεν.

Ἐγὼ μεν γεινη φίλοι μὲ τὴν μικρὰν κατὰ
τὴν ὥραν ἐκείνην, ἐκείνη μὲν εὐχαριστη-
μένη, διότι ἠνόει, ὅτι τὴν ἐσκεπτύμην,
ἐγὼ δὲ εὐτυχῆς διότι εἶχον γλυκὺ πρόσω-
πον πρὸς τὸ ὅποιον ὠμίλου. Ἐκάρκασεν
μερικὸς γύριος, τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ μπου-
φέ. Εἶδα ὅτι εἶχε καλὸ στομάχι καὶ κατὰ
συνέπειαν καὶ καλὸν χαρακτήρα. Τοῦτο δὲ
ἐνίσχυσε τὴν συμπάθειάν τὴν ὁποίαν ἠ-
σοχνοῦμην δι' αὐτήν.

Ἄμα ἐπανήλθομεν εἰς τὸ μεγάλο σχ-
λόνι ἠρχίσασμεν βάλς. Ἀλλὰ μὴ τὴν πίστιν
μου... Ἐκράτουν τὸν βραχίονα τῆς Κλά-
ρας (εἵξευρα πλέον τὸ ὄνομά τῆς... καὶ
οὕτω ἐχορεύσαμεν ὡς ἀφηρημένοι.

Δι' ἐμὲ ἦτο κατὰ ἐξαιρετόν ἐκεῖνο τὸ
βάλς... Ἦ Κλάρα στενοχωρημένη ὀλίγον
ἀλλὰ φοιδρά, περιχαρῆς, ἐκλινεν ἐλαφρῶς
τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων μου... Ἦ-
σθασίμην τότε τοὺς βροστύχους τῆς χροσι-
ζούσης κόμης τῆς, γαργαλίζοντες τὰς πτε-
ρυχὰς μου... Καὶ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τῆς
εἶπω ὅτι τὴν εὐρίσκα πολύ θελακτικῶν, ὠ-
ραῖαν, γλυκεῖαν, ἐν ἐπὶ λόγῳ ἐλευστικῆν...

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐλείνην κύριός τις,
ἄρκετὰ ἡλικιωμένος, μ' ἐπλησίασε καὶ
μοῦ εἶπε : Κύριε ! Σὰς ἔπεισε ἕνα πρᾶγμα.

Καὶ πραγματικῶς, τὸ διαμάντι εἶχε
πέσει κατὰ γῆς. Ἀμέσως ἔσκυψα καὶ
ὁ πῆρα.

Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπα, καὶ ἐξηγο-
λοῦθησα πάλιν τὸν χορὸν. Τὸ βάλς διεδέ-
χθη μία μαζούρα καὶ αὐτὴν ἀκόμη ἕνα
βάλς... Εἶχα πάντοτε τὴν δεσποινίδα Κλά-
ραν εἰς τὸν βραχιονά μου. Εὐτυχῆς νὰ τὴν
κρατῶ πλησίον μου καὶ ὑπερήφανος ἐπίσης
διότι κητελάμβανεν ὅτι ἡ ἐντύπωσις, τὴν
ἔπειτα ἔκαμνα εἰς αὐτὴν ἦτο εὐνοϊκῆ.
Χορεύων ἀδικόπως καὶ πολὺ ἀπησχολη-
μένος, δὲν εἶχα παρατηρήσει ὅτι κύκλος
σχεδὸν περιέργων ἐσχηματίζετο γύρω μου.
Ἦκουα μεν ψιθυρισμοὺς ἐνοχλοῦντας τὴν
ἀκρόην μου... Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦμην προσηλω-
μένος ἐπὶ τῆς ὠραίας νεάνιδος, δὲν εἶχον
δώσει καμμίαν προσοχὴν.

— Ἄ ! ποῦ εἶναι ὁ πατέρας; εἶπεν ἡ
Κλάρα ἐκπληκτος.

— Ὁ πατέρας σας, δεσποινίς; Θέλετε
νὰ τὸν ζητήσουμε μαζί;

— Εὐχαριστῶς, κύριε, πιστεῦω δὲ νὰ
τὸν γνωρίσετε εὐκόλα.

— Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ σὰς ὠμίλησε πρὸ
ὀλίγου, ὅταν σὰς ἔπεισε κατὰ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ Ἦσχι τοῦ
σχολιοῦ ἐκλείσθησαν ὡς διὰ μαγείας καὶ
πάρκωτα εἰσῆλθε κῆποιος κύριος. Τὸν ἠ-
κολούθει καὶ ὁ γέρον πατήρ τῆς Κλάρας
καὶ δεικνύων με πρὸς αὐτὸν εἶπε :

— Μάλιστα, εἶναι ἕνας κλέπτης, κύριε
ἄστυνόμε.

Πρὸ ὀλίγου εἶδα ἕνα δικιάντι νὰ τινε-
χθῆ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Νομίσας δὲ ὅτι
ἔχω δοσοληψίαν μὲ ἕνα προσκεκλημένον,
φίλον τῆς οἰκογενείας, ὡς πρῶτον μου κα-
θῆκον ἐθεώρησα νὰ εἰδοποιήσω... Τοῦτο καὶ
ἔπραξα. Εἶχεν ἀμέσως θέσει τὸ δικιάντι
εἰς τὴν τσέπη του μὲ ἀπεριγράφτον εὐκι-
νησίαν... ἀλλὰ, ὄχι τόσον ταχέως, ὥστε
νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ δικιρίσω, ὅτι ἦτο δικι-
μάντι τῆς συζύγου μου.— Δὲν ὠμίλησα καὶ
ἔτρεξα νὰ εὔρω τὴν σύζυγόν μου. Ἀκρι-
βῶς τῆς ἔλλειπε τὸ δικιάντι, τὸ ὅποιον
εἶδα. Κατόπιν ἠθέλα νὰ πληροφορηθῶ παρὰ
τῆς οἰκοδεσποίνης περὶ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀ-
τόμου αὐτοῦ... Ἀλλ' αὐτὴ οὐδόλως ἐγνώ-
ριζεν αὐτὸν τὸν κύριον. Ἠρώτησα διάφορα
πρόσωπα. Κανείς δὲν ἠμπόρεσε νὰ μοῦ
δώσῃ οὔτε τὸ ὄνομά του...

Ὁ ἄστυνόμεος πλησίασε; ἢ ἠγγίσει.

— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπεν.
Ἦθελα νὰ τὸν ἀπαντήσω.

— Ἀνωφελές, κύριε, θὰ ἐξηγηθῆτε εἰς
τὸν σταθμόν.

— Ἀλλὰ κυρ...
— Ἀκολουθήσατέ με, σὰς λέγω, μὲ εἴ-
πεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ θυμὸς μὲ ἔπικσε καὶ ἀ-
πλάσσόμενος :

— Ἄ ! πᾶνε στὴν ὀργή τοῦ Θεοῦ καὶ
ἀφῆσέ με ἦσυχον σὲ παρακαλῶ... τοῦ εἶπα.

— Μπά ! ἔχομε καὶ ἀντιστάσεις. Φίλε
μου χειροτερεύεις τὴν θέσιν σου καὶ τίποτε
παραπάνω...

Και εἰς ἓν σημεῖον τοῦ ἀστυνόμου ὤρμησαν τρεῖς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὄργανα τῆς ἀστυνομίας, καὶ μὲ ἀπήγαγον χωρὶς νὰ μπορέσω εὐτε λέξιν νὰ προσφέρω.

Προτοῦ νὰ ἐξέλθω τῆς ἐσωθύρας ἠδυνήθην νὰ στρέψω ὀλίγον καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόπειραν ἕκαστα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ρίψω ἓνα τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν νεαρὰν κόρην. Αἱ γυναῖκες ἔχουν ἓν ἐνστικτον, τὸ ὅποιον ὑπερβαίνει καὶ τὴν μεγαλειτέραν ὀξυδερκείαν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Ἦνυόησεν ἀμέσως τὸ ἀγαπητόν μου παιδί ὅτι λυτηρὴν καὶ ἀπ. θαρρυντιὸν ἐυπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα μου ἐκεῖνο.

Ἐκάμε μίαν κλίσιν τῆς κεφαλῆς καὶ ἀφῆσε ἓνα μικρὸ χαμόγελο, εἰς τὸ ὅποιον ἠδυνήθην ν' ἀναγνώσω τὴν ἐξῆς φράσιν «Κάμε! θάρρος! Εἶμαι τόσον βεβαία ὅσον εἶμαι καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ὅτι εἴσθε καλὸς καὶ τίμιος».

Διῆλθον ὁ δυστυχῆς ὀλοκλήρον τὴν νύκτα εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν, κακοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου, κακοποιηθεὶς ὑπὸ τῶν διαφόρων ὀργάνων καὶ ἀναμιχθεὶς μὲ τοὺς κλέπτας καὶ κλοῦργους τοῦ χειροτέρου εἴδους.

Τὴν ἐπιούσαν τὰ πάντα ἐξηγήθησαν. Εἶχον λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ἀτόμου μου, ἀλλὰ εἶμεθα οὕτω πως ζυμωμένοι ἐν Γαλλίᾳ, ὥστε ἀναμιγνύομεν συχνότατα τοὺς ἐνόχους μὲ τοὺς ἐνοχοποιουμένους.

Ὅταν ἐπαρουσιάσθην εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖόν μου, ὁ κύριός μου κ. Δουρὰν μὲ ἐπέπληξε. «Βλέπετε, φίλε μου, μὲ εἶπεν, ὅτι ἡ παρουσία σας εἰς τὸ γραφεῖόν μου θὰ ἦναι εἰς τὸ ἐξῆς ἐνοχλητικὴ διὰ τοὺς πελάτας καὶ προβληματικὴ διὰ σᾶς».

Νομίζω ὅτι σᾶς εἶπα περὶ τῶν αὐστηρῶν ἀρχῶν τοῦ κ. Δουρὰν. Ὑπεκλίθην καὶ ἔδωσα τὴν παραίτησίν μου. Ἄλλ' ἤμουν ἀνευ ὀβολοῦ καὶ εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην

νὰ εὕρω μίαν ἄλλην ὑπερσίαν. — Ἦξευρα τὸνομα τοῦ πατρὸς τῆς Κλάρας τοῦ κληγῆ μου. Εἰς πλούσιος τραπεζίτης τῆς ὁδοῦ Δρουῦ, ὑπῆρχ τὸν ἦρχ καὶ τὸν ἐπληροφόρησα τὰ τῆς κληρονομίας μου.

Κύριε, τὸν εἶπον, ἐγείνατε αἷτιος νὰ χάσω τὴν θέσιν μου, δὲν σᾶς μνησικακῶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τὴν ὄρον ἕμως νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ἀποκτήσω μίαν ἄλλην.

— Ἐχετε δίκαιον, μὲ ἀπήντησε καὶ ὀμιλεῖτε ὀρθῶς. Πόσκι ἐκερδίζατε παρὰ τῆς κ. Δουρὰν.

— Δύο χιλιάδ. τετρακόσια φράγκα.

Λοιπὸν σᾶς προσφέρω τρεῖς χιλιάδας εἰς τὰ γραφεῖά μου.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ τραπέζι, ὁ τραπεζίτης, ὁ πατέρων μου πλέον, ἀνήγγειλεν εἰς τὴν οἰκογενειάκην του, ὅτι τὸ διαχειριστικὸν προσωπικόν του, ἐπλουτίσθη δι' ἐνὸς νεοσυλλέκτου.

Ἐνόμισεν ὅτι ἐφάνη γενναῖος προσφέρων μοι 3000 φρ. Ἐπίσης δὲ κ' ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἐπιδοθήρισις τοῦ κακοῦ ἦτο ὄχι μόνον ἱκανοποιητικὴ ἀλλὰ καὶ κατὶ ἀνώτερον τούτου. Ἀλλὰ ἄλλα ἐσκέπτετο ἡ Κλάρα, οὐδὲ ὅπως συμφωνοῦσιν μὲς μου. Ἐπεθύμει κατὶ καλλίτερον δι' ἐμέ.

— Δὲν εἶναι ἔτσι γυναικίά μου;

Καὶ ὁ Ἄγγελο Μάρμπελ ἐγερθεὶς ἔκαμα τὸν γῦρον τῆς τραπεζῆς καὶ ἐπῆγε νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν οἰκοδέσποιαν.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι, εἶπεν ἀπεθουόμενος πρὸς ἡμᾶς, διὰ τὴν ἐκφρασίν τῆς συζυγικῆς ταύτης ἀφοσιώσεως, ἀλλὰ τοῦτο κατήντησε συνήθεια σὲ μᾶς. Πάντοτε, χωρὶς νὰ σᾶς γελάσω, ὁσάκις διηγούμαι τὴν ἱστορίαν ταύτην ἐνχαλαρίζομαι τὴν σύζυγόν μου.

Ἴδου λοιπὸν ἡ αἰτία διὰ τὴν βιάζομαι νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ταύτην ὅσον εἶναι δυνατὸν συχνά.

ΤΟΥΣ ΗΝΩΣΕΝ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζεν εἰς τὸν ὀρίζοντα. ὀλίγας ἀκόμη στιγμὰς καὶ θὰ ἐξηφανίζετο ὀπισθεν τοῦ δάσους τοῦ Ἐστερέλ. Αἱ ἀκτῖνες του ἐμήκυνον τὰς σκιὰς τῶν περιπατητῶν.

Ὁ περίπατος τῶν Καννῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐρημοῦτο.

Ἐκεῖθεν τῶν νήσων τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου ἡ θάλασσα ἤρρισε νὰ ταράσσεται.

Μερικὰ πλοίαρια ἔπλεον διευθυνόμενα πρὸς τὸν κόλπον τῆς Γενούης, ἐνῶ ἀτμὸ πλοία τινὰ διευθυνόμενα εἰς Μασσαλίαν ἐκινουῦντο κοπιωδῶς ὑπὸ τὴν ὄρμην τῶν μηχανῶν των, ἀφίνοντα ὀπισθεν αὐτῶν μακρὰν γραμμὴν καπνοῦ.

— Πᾶμε, ἀγαπητό μου παιδί, πρέπει νὰ γυρίσωμε στὸ σπῆτι. Ξεύρεις ὅτι ὁ ἰατρός ἔχει συστήσει νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς.

Αἱ λέξεις αὗται ἐλέχθησαν ἀπὸ γυναικᾶ ἡλικιωμένην, μὲ διακεκριμένον ἐξωτερικὸν πρὸς ἓνα νεανίαν, ὁ ὅποιος τὴν συνώδευεν.

Ἐκ τῆς ὁμοιότητός του εὐκολον ἦτο νὰ συμπεράνη πᾶς τις, ὅτι ἦσαν μῆτηρ καὶ υἱός, καὶ ἤρκει νὰ τοὺς ἴδῃ μόνον κανεὶς, ὥπως διακρίνη τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν των.

Ἐκ γενετῆς ὁ κόμης Ἐρρίκος Δελεσβοράδ ἀνῆκεν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἀριστοκρατίαν τὸ ὄνομα τῶν προγόνων του ἦτο γεγραμμένον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας. Γιὸς μονογενῆς ὑπέρπλουτος, δὲν ἐσυλλογίσθη παρὰ τὰς δάφνας τῶν προγόνων του, αἵτινες αἰωρούμενοι ὑπεράνω τῆς κοιτίδος του τὸν ἠμπόδιζον τοῦ νὰ ζήσῃ ἐν χλιδῇ ὀκνηρίας. Ἐξελθὼν τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς, μετὰ λαμπρὰς ἐξετάσεις, εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸν Ἡεροβολικόν, καὶ ἐπειδὴ ἐπολέμου εἰς τὸν Μαρόκον, μετεβῆ ἐκεῖ, ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὅπως ζητήσῃ τὸ βᾶπτισμα τοῦ πυρὸς καὶ τὰ πρῶτα μειδιάματα τῆς δόξης.

Καὶ ὄντως ἡ δόξα τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς ἀπόγονον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους αὐτὴ εἶχε κατὰ τὸ παρελθὸν στεφεῖ.

Εἰκοσαεξαετής μύλις ἦτο λοχαγός, ἀφοῦ ἔλαθεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χεῖρ τοῦ στρατηγοῦ, ἓνα σταυρὸν τὸν ὅποιον εἶχε ραντίσει μὲ τὸ αἷμά του.

Τὰ πάντα τοῦ προέλεγον λαμπρότατον μέλλον ἤρκει μόνον νὰ ζήσῃ.

Ἄλλὰ νὰ ποῦ ὁ Θάνατος, ὁ ἀκατάβλητος, ὁ ἀκατανίκητος, ὁ πάντοτε βαδίζων παρὰ τὴν εὐτυχίαν, ὁ πλήττων κατὰ τὴν

λαμπρότερην στιγμήν, νὰ πού ἔρχεται νὰ τοῦ σταματήσῃ τὸν δρόμον του καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ· «Μὴ προχωρήσῃς πλέον!»

Πρόσβληθὲς ὑπὸ φρίσεως, ἕκτα τῆς ὀπιόας ἢ ἰατρικῆς ἦτο ἀνίκανος ν' ἀντιστῆ ὁ Ἑρρίκος Δελεσβοράδ εἶχεν ἔλθει εἰς Κάννας, ὅπως προσπαθῆσῃ νὰ μακρύνῃ μίαν ὑπαρξίν, μὴ ἔχουσαν πλέον ἐπαύριον. Καὶ μόνον παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του εἶχε τὴν μητέρα του.

— Ὅχι, μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός, ἄς μὴ γυρίσωμεν ἀκόμη... Δὲν αἰ. θάνουμαι ἀδικησίαν.

— Αἶ; θέλεις νὰ τὴν ἰδῆς; εἶπεν ἡ κόμισσα με τρυφερότητα.

Ὁ λοχαγὸς ἀπήνησε με γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν μειδιάμα. Αἴφνης μίξ φλόγα ἔλαμψε στὰ μάτια του. Τὴν εἶχε διακρίνει. Ἐκείνην πού ἐπροχώρει με ἑλαφρὸν βῆμα ἀκολουθουμένην ἀπὸ μίαν ἀκόλουθόν της.

Ρωσὶς, ἐκ πριγκηπικοῦ γένους, ἡ Ὀλγα εἶχε τὰ θελήγητρα τῆς ἐκυστικῆς ρωσικῆς φυλῆς! Οἱ μαῦροι τῆς κόμης της πλύμαυσι καὶ τὰ λαμπρὰ γαλανὰ μάτια της τὴν ἐστόλιζαν θαυμασίως.

Τὸ θαυμαστόν ἐκείνο ἄνθος τοῦ Βορρά με τὸ λεπτοφυῆ καὶ τρυφερὸν πρόσωπόν της, εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ καρδιακὸν νόσημα, καὶ ἐζήτει τὸν ἥλιον τῆς Μεσογείου, ἀν μὴ τὴν θεραπείαν, τοῦλάχιστον μίαν ἀνάπαυσιν. Διῆλθε πλησίον τοῦ λοχαγοῦ, ρίπτουσα βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ὁ Ἑρρίκος ἐχαίρειτισεν ὡς ὁ πιστὸς τὸ εἶδωλον τῆς λατρείας του.

Δὲν εἶχον πατὲ ὀμιλήσαι πρὸς ἀλλήλους· δὲν ἐγνωρίζοντο παρὰ ἐξ ὄψεως καὶ ἡχ-πῶντο.

Ἠγαπῶντο ἐν τῇ αὐτῇ σκέψει τοῦ προσεχούς τέλους. Ἄλλοι ὀνειρεύοντι νὰ ζήσουν ὁ εἰς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου. Αὐτοὶ ὀνειροπόλουν ν' ἀποθάνουν μαζί. Καθ'

ἐκάστην συνηνητῶντο καὶ καθ' ἐκάστην οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος ἐξετόξευον μύδρους ἔρωτος, προσκλονντες αὐτὸν εἰς αἰωνίαν ἔνωσιν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Ἑρρίκου ἠνείχετο τὸν ἔρωτα τοῦτον ὡς ἐσχάτην ἀνκαούφισιν τοῦ υἱοῦ της.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐτρέμαζε μήπως ἡ Ὀλγα ἀκούσῃ τὸν φρικώδη βῆχά του.

Ἦρκειτο λοιπὸν παρτηρῶν αὐτὴν καὶ ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἀγαπῶν αὐτὴν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τῆς τὸ ἐκμυστηρευθῆ. Ὁ κόμης Δελεσβοράδ συνήνησε δευτέρως φορᾶν τὴν Ὀλγαν, ἔταν ἀπαίσιος, θόρυβος ἠκούσθη. Ταῦτοχρόνως εἶδε σπουδαίαν πυρκαϊάν, τὴν ὅποιαν ὁ ἀνεμὸς ἐδυναμῶνε.

— Θεέ μου, εἶπεν ἡ Ρωσὶς, εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν μας!

Καὶ ἐγκατέλειπεν ἀμέσως τὸν περίπκτον. Ὁ λοχαγὸς τὴν ἠκολούθησε.

Δὲν ἐβράδυνκν νὰ φθάσουν εἰς τὸ μέρος τῆς καταστροφῆς, ἡ ὅποια ἦτο φρικώδης.

Χεῖμαρροι πυρὸς ἐζήρχοντο ἀπὸ ἕλα τὰ παράθυρα ἐνός τῶν μεγαλειτέρων ξενοδοχείων τῶν Καννῶν.

Τὸ ὕδωρ ἔλιπε καὶ ἠναγκάζοντο νὰ τὸ μεταφέρουν με κάδους.

Αἴφνης ὁ κόμης εἶπεν εἰς τὴν νεαράν Ρωσίδα.

— Δεσποινίς, μὴ μένετε ἐδῶ. Σὰς ἐξορκίζω. Πάσχετε. Κινδυνεύετε νὰ χειροτερεῦσετε.

Τραχὺς βῆς τοῦ διέκοψε τὸν λόγον.

— Ἀλλὰ καὶ σεῖ; κύριε— τοῦ εἶπεν ἡ Ὀλγα— δὲν κάμνετε ἀφροσύνην; Ἄς κάμωμεν μίαν συμφωνίαν. Ἐὰν ἀπέλθω, νὰ ἀπέλθετε καὶ σεῖ.

— Ὑπακούω, δεσποινίς, εἰς τὴν φρόνησιν σας... τοσοῦτον μάλλον, καθ' ἕσπον ἢ ἀτυχῆς μήτηρ μου μοῦ κάνει νεύματῃ ἀπηλπισμένῃ. Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν πλησίον της;

Ἐπλησίασαν εἰς τὴν κόμισσαν Δελε-

σβοράδ. Τὸ φρικῶδες θέαμα τῆς πυρκαϊᾶς ἐζήλειψε καθε αἰσθημα, ἀριστοκρατίας καὶ ἔβλεπον μαζὶ τὴν φρικώδη πάλην τοῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ φθοροποιῦ πυρὸς. Αἴφνης φωνὴ ἀπαίσιος ἠκούσθη καὶ μία παιδοῦλα ἐφάνη εἰς ἓν παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ Ὀλγα καὶ ὁ λοχαγός ἀντήλλαξαν βλέμμα, ἐν μόνον—καὶ πρὶν ἢ ἡ κυρίξ Δελεσβοράδ ἐννοήσῃ τὴν σκέψιν τοῦ ὁ υἱοῦ της ἔτρεξε πρὸς τὸ πῦρ.

Καὶ πάλιν τὸν ἐκάλει τὸ πῦρ! Ἡ κόμισσα καὶ ἡ νεαρά Ρωσὶς μάτην ἐσφιγγον τὰς χεῖρας κλοῦσαι αὐτόν. Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸν διέκριναν μέσα εἰς τὰς ἀπαίσιος φλόγας κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖράς του τὸ πολύτιμον φορτίον. Προτοῦ ἀποθάνῃ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν μιᾶς παιδοῦλας.

Ἐν τούτοις ὁ κόπος ἦτο ὑπερβολικὸς. Με δραστηρίαν ἐνεργητικότητα κατώρθωσε νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς μητρὸς του. Ἄλλ' ἐκεῖ μίᾳ στενοχωρίᾳ τὸν κατέλαβε καὶ ἔπεσε.

Γυρμένη ἐπάνω του ἡ κυρίξ Δελεσβοράδ μάτην προσεπάθει νὰ τὸν ἐπικνηφῆ εἰς τὴν ζωὴν.

— Τὸ στήθος του μάλις ὑπὴγείρετο ἢ ἀνάπνοή του χάθιστατο ἀραιότερα.

— Βοήθησέ με νὰ τοῦ σηκώσω τὸ κεφάλι! ἐφώναζεν ἡ ἀπηλπισμένη μητέρα πρὸς τὴν Ὀλγαν.

Ἡ νεανὶς ἔτρεξε καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐπλησίασε τὸ τοῦ Ἑρρίκου.

Καὶ εἶδεν ἡ Ὀλγα ἀνοικτούς, ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους οἵτινες δὲν τὴν διέκρινον πλέον. Εἶδεν ἠνύησε τὴν θανάσιμον ὠχρότητα καὶ ἐρόφησε τὴν τελευταίαν του πνοήν.

Τότε τρομασμένη καὶ αὐτὴ φονευμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἔπεσεν ἄπνους χωρὶς καμμίαν κραυγὴν ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐκείνου ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐξέπνευσε.

Καὶ ἡ νεαρά Ρωσὶς ἦτο νεκρά.

Αἱ τελευταῖαι πνοαὶ των, οἱ ἔσχατοι στεναγμοὶ δύο πασχουσῶν ψυχῶν εἶχον ἀνκατευθῆ, εἶχον ἐνωθῆ, εἶχον ἀποτελέσει τὴν ὁμολογίαν ἐνός ἰδανικοῦ Ὑμεναίου.

Ἡ ζωὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἐνώσῃ ὑπὸ τὰς εὐτυχεῖς πτέρυγας της.

Ἄλλ' ὅμως τοὺς ἠνώσεν ὁ θάνατος.

Ο ΤΟΤΟΣ

ΥΠΟ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟΥ

Έμοιαζε σαν μια μικρή αρκουδίτσα, που είχε κατεβή στην πεδιάδα της χαράδρας της Μγκιέλλα, με το λερωμένο του μούτρακι, τα μαυρά του μαλλιά, και τα μικρά στρογγυλά ματάκια του, κίτρινα σαν άνθη κισσού, που αδιάκοπα κουνούσε. Την καλή εποχή του χρόνου έζουσε στους άγρους, κλέβοντας τα φρούτα από τα δένδρα, αρπάζοντας βατόμουρα από τους φράχτες που ξαπλώνονται στον ήλιο. Κάποτε έβγανε σπασμένες άγριες φωνές που θύμιζαν γαυγίσματα σκύλου δεμένου στον κορμό μιας βαλανιδιάς στα όλοθερμα καλοκαιρινά μεσημέρια. Ο κακομοίρης ο Τοτός ήτανε βουβός. Οί λησται του είχαν κόψει τη γλώσσα και σ' αυτή την εποχή εφύλαγε της αγελσδες του κυρίου του, της έδωσε στα λιθάδια, τα γεμάτα από κοκκινισμένα τριφύλλια, σφυρίζοντας με το καλαμένο πίφερό του και κυττάζοντας τα σύννεφα, που ολοένα πλησίαζαν στις κορφές των βουνών, ή της αγριόπαπιας, που έδιωχνεν ή χειμωνιά.

Μια καλοκαιρινή ημέρα, ενώ σορόκος φυσούσε και ή Μγκιέλλα έγάνονταν μαγευτικά πίσω από τους μενεξεδένιους άτμούς, ο Μαύρος ληστής παρουσιάστηκε με δύο του συντρόφους και του άρπαξε μια αγελά-

δα. Ο Τοτός εφώναζε κ' έτσι του έκοψαν τη γλώσσα.

— Τώρα πήγαινε να τα διηγηθής του είπαν.

Ο Τοτός εγύρισε στο σπήτι τρικλίζοντας, κουνώντας τα χέρια του, ενώ το αίμα έτρεχεν άφθονο από το στόμα του. Το πώς έγλύτωσεν ήταν θαύμα. Όμως τον Μαύρο πάντοτε τον θυμώτανε κι' όταν μια μέρα στον δρόμο τον είδε να περνά δεμένος, περικυκλωμένος από στρατιώτες, του έπέταξε μια πέτρα κ' έφυγε περιγελώντας τον.

Αργότερα άφησε τη μητέρα του στην κίτρινη καλύβα, που ήταν χτισμένη κάτω απ' τη βαλανιδιά, και έζουσε ζυπόλητος, λερωμένος, κουρλιασμένος, πεινασμένος με αλήτες για συντρόφους. Είχε γίνει κακός.

Κάποτε εξαπλώνετο στον ήλιο, σκοτώνοντας τηςγουστέρες και τα ποικιλόχρωμα έρπετα του κάμπου. Όταν οί σύντροφοί του τον επείραζαν, εφώναζε σαν αγριόχοιρος, διωγμένος απ' τους σκύλους. Μια μέρα εκτύπησεν ένα απ' αυτούς και από τότε τον άφήσανε ήσυχο, μοναχό...

Ο Τοτός άγαπούσε την Νίνα, μια κόρη αδύνητη με πολύ μεγάλα μάτια και προ-

σωπο καλλωπισμένο με κοκκινάδες. Τα μαλλιά της έπεφταν ξαπλά 'ς το μέτωπό της.

Πρώτη φορά την είχε ιδή 'ς την γέφυρα του Σαν Ρόκκο.

Η Νίνα μαζεμένη σε μια γωνιά, έτρωγεν ένα κομμάτι ψωμί και ο Τοτός, που δεν είχε, την κύτταζε μελαγχολικός, γλύφοντας τα χείλη του.

— Θέλεις; Του είπε το κορίτσι, με αδύνητη φωνή σηκώνοντας τα μεγάλα λαμπέρα μάτια του, που έμοιαζαν με ούρανό του Σεπτεμβρίου. Θέλεις; Έχω άλλο ένα κομμάτι.

Ο Τοτός έπλησίασε με χαμόγελο 'ς το στόμα και το πήρε. Έτρωγαν και οί δύο χωρίς να μιλούν. Δύο τρεις φορές, τα βλέμματα των συντηθήθησαν και χαμογέλασαν.

— Από που είσαι; Τον έρώτησεν ή Νίνα. Εκείνος με νοήματα της έδειξε πώς δεν μπορούσε να μιλήσει κι' ανοίγοντας το στόμα του, άφησε να φωνή μια κουρλιασμένη γλώσσα. Η κόρη με αποτροπιασμό έστρεψε το κεφάλι της. Ο Τοτός έπιασεν ελαφρά το χέρι της με δάκρυα στα μάτια, σαν να ήθελε να της πη.

— Μην κλάεις έτσι. Μην μ' άρρίσης και σύ... Γενού καλά...

Κι' από το στόμα του έβγήκε ένας παραξένος ήχος, που έκανε τη φτωχή κόρη ν' άνκτριχιάσει.

— Χαίρε, του είπε φεύγοντας...

Ύστερ' από καιρό, την ξαναείδε κι' έζουσαν σαν άδελφάκι. Εικάθητο στον ήλιο ο ένας κοντά στον άλλον. Ο Τοτός άκουμπούσε την καστανή κεφαλή του στα γόνατα της Νίνας και έκλεινε χαϊδευτικά τα μάτια του, σαν γάτα που χαϊδεύεται από μικρά χεράκια κοριτσιού. Κι' εκείνη του διηγείτο τη; ιστορίες του μάγου και της βρασιλοπούλας.

— Ήτανε μια φορά ένας βρασιληάς που

είχε τρεις κόρες. Την πιό μικρή την έλεγανε Στελλίνα. Είχε χρυσά μαλλιά και διαμαντένια μάτια κι' όταν περνούσε έλεγεν ο καθένας: «Νά ή Παναγία!». Κι' εγονάτιζαν όλοι... Μια μέρα ενώ έκοβε λουλούδια μέσα στον κήπό της, είδεν ένα ώμορφο παπαγάλο πράσινο επάνω σ' ένα δένδρο καθισμένο...

Ο Τοτός, ναουρισμένος απ' τη χαϊδευτική φωνή της, έκοιμότανε και στο όνειρό του έβλεπε την Στελλίνα. Τα λόγια απ' το στόμα της Νίνας έβγαίναν σιγαλά, πιγμένα, κι' έσβυναν λίγο-λίγο. Ο ήλιος άγκάλιαζε το δάσος με μια ζεστή πνοή φωτός.

Έτσι επέρασαν αρκετόν καιρό της έλεημοσύνης έμοιράζοντο, έκοιμώοντο στη χλόη επάνω, κι' έτρέχανε στην έξοχη ανάμεσα απ' τ' άμπέλικα, τα πλούσια σε σταφύλια, με τον κίνδυνο να τους πετύχη καμιά τουφεκιά χωρικού. Ο Τοτός ήταν ευτυχής. Καμιά φορά άρπαζε την μικρούλα του στους ώμους του επάνω κι' έτρεχε σαν τρελλός, πηδώντας λάκκους και ποτάμια, ως που κοκκινισμένος σαν φωτιά, σταματούσε κάτω από κανένα δένδρο ή ανάμεσα σε μια κλαμιά, με χαρές και γελοια. Η Νίνα έγελούσε κι' αυτή όμως, όταν κητά τύχη τα μάτια της έπεφταν στη κουρλιασμένη γλώσσά του, που ανήσυχα, έκινείτο μέσα στο ανοιγμένο του στόμα, ήσθάνετο της άηθιας την φρίκη να περνά ως τα κόκκλα της. Πολλές φορές το καταλάβαινε κι' εκείνος κι' όλη την ημέρα ήαν λυπημένος...

Τι γλυκός που ήταν ο Οικτώβριος! Τα σκοτεινά βουνά έξωγραφίζοντο καθαρά στο μενεξεδένιο φόντο, που απαλά άλλαζε με το γαλάζιο του ούρανού χρώμα. Η Νίνα έκοιμάτο και ο Τοτός κοντά της καθισμένος την εκύτταζε. Κοντά ήσαν ξερά κλάμια και δύο γέρρες έλρες. Πόσον ωραιότερος έρχίνετο ο ούρανος μέσα απ' τα κλά-

μια και τὰ κλαριά της ἔληξεν! Ὁ Τοτός ἐσκέπτετο — ὁ Θεὸς ξέρει — τί παράξενα πράγματα! Τὴν Στελλίνα ἴσως καὶ τὸν Μαῦρο! Ἴσως τὴν κίτρινη καλύβη μετὰ τὸ δένδρο ἢ καὶ μιὰ γρη῏α γυναῖκα κάτω ἀπὸ αὐτὸ πλέκοντας, ποῦ εἶχε τὸ μουρμούρισμά της γιὰ μουσική! Ὁ Θεὸς ξέρει...

Ἐνὰ Κυριακάτικο ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου εὐρέθη κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ Σάν Ρόκκο. Στὸν γαλαξιο οὐρανὸ ὁ ἥλιος ἔλαμπεν, ἀφίρων νὰ ξεγυνηται ἕνα γλυκὸ ξανθὸ φῶς καὶ μέσθ σ' αὐτὴ τὴν ξανθὴ διαύγειν χτυποῦσαν ὄλες ἢ καμπάνες μαζὺ καὶ ὁ ἦχος τους μετὰ τὸν θόρυβο τῶν κοντινῶν δρόμων ἀνακατώνετο.

Ἦσαν μόνοι. Ἐπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔρημος μεγάλος δρόμος ἀπ' τ' ἄλλο οἱ σκαμμένοι κάμποι. Ὁ Τοτός ἐκύτταζεν τὸ ἀνθισμένο κισσὸ, κρεμασμένον ἀπὸ τὴν σχισμὴν κάποιου τοῖχου.

— Ἐρχεται ὁ χειμῶνας, εἶπεν ἡ Νίνα σκεπτικῆ, καττάζοντας τὰ γυμνὰ πόδια της. Τὸ χιόνι θάρη καὶ ὁ ἀσπρίσι τὴ γῆ... Καὶ δὲν ἔχομε σπιτί· καὶ δὲν ἔχομαι φωτιά... Ἡ μητέρα σου πέθανε, εἶ :

Ὁ Τοτός ἔκλινε τὸ κεφάλι του ὑστερὰ τὸ ἐσήκωσε πάλι, καὶ προσήλωσε τὰ λαμπερά του μάτια στὸν ἀτελείωτον ὀρίζοντα.

— Δὲν πέθανε λοιπόν... Σὲ περιμένει.

Ὁ Τοτός ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, σὰν γιὰ νὰ πῆ καὶ ὑστερὰ μετὰ ἄλλα σχήματα ζητοῦσε νὰ τῆς πῆ: Πᾶμε στὸ σπιτί, ἐκεῖ κάτω ἐκεῖ θὰ βροῦμε γάλα καὶ ψωμί καὶ φωτιά.

*

Περπατοῦσαν, περπατοῦσαν...

Πεινοῦσαν καὶ πολλές φορές ἐκοιμῶντο στὸν καθαρὸν ἀέρα, κάτω ἀπὸ κανένα δένδρο, ἢ σὲ καμμιὰ πόρτα κανενὸς σταύλου.

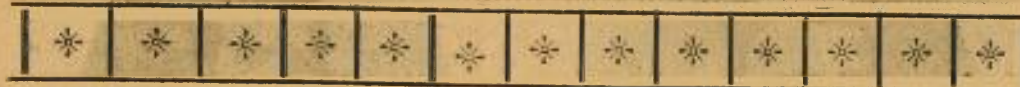
Ἡ Νίνα ὑπέφερεν—εἶχεν ἀδυνατίσει, τὰ μάτια της ἦσαν σβυμμένα, τὰ χεῖλη της κίτρινα, τὰ πόδια της πρισμένα καὶ αἰματωμένα. Ὁ Τοτός, ὅταν τὴν ἐκύτταζε, αἰσθανότανε τὴν καρδιά του νὰ σγίζεται ἀπὸ τὸν πόνο. Τῆς ἔρριψε στοὺς ὤμους της τὸ παλὴν τρυπημένον ἐπανωφόρι του καὶ πολλές φορές, δι' ἄρκετὸν διάστημα τὴν σήκωνε στα χέρια.

*

Ἐνὰ βράδυ ὑστερ' ἀπὸ πολυῶρους περιπλανήσεις βρέθηκν σὲ κάποιον ἔρημο μέρος· κοντὰ δὲν ἦταν κανένα σπιτί· τὸ χιόνι, ποῦ μιὰ πνοὴ ἀνέμου ἐδίωγεν, εἶχε σκεπάσει ὅλα. Ἡ Νίνα εἶχε μαζευθῆ κατὰ τοῦ σὲν φεῖδι κολουριασμένη. Τὰ δόντια της χτυποῦσαν ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὸν πυρετὸ· τὸ παραπονετικὸν της κλάμμα, σὰν ψυχορράγημα περνοῦσε τὸ στήθος τοῦ πτωχοῦ βωβοῦ καὶ τὸν ἔκοφτε σὰν μαχαῖρι. Μὰ ὅλο προχωροῦσε, ἀκούοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ κοντὰ στὴ δική του... Ὑστερὰ δὲν ἄκουσε πειὰ τίποτε. Τὰ μὲτὰ χέρια της ἐσφιγγαν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ του, σὰν ἀτσάλι, καὶ τὸ κεφαλάκι της ἔγερε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος.

Ἄφησε μιὰ φωνὴν σὰν κᾶτι νὰ σποῦσε τὸ στήθος του, ἐσφιζεν ἀκόμη περισσότερο τὸ πεθαμμένο σῶμα καὶ ἐπροχώρησε στὸ μᾶνισμα τῶν στοιχείων...

Σὲ λίγο δὲ βριστοῦσε πειὰ· ἔπεσε μετὰ τὸ πτώμα κρεμασμένον στὸ λαιμὸ του. Τοῦς σκέπασε τὸ χιόνι...

ΤΡΕΛΛΟΣ

Εἶμαι τρελλός; ἢ μονάχζ ζηλιάρης;

Δὲν τὸ ξέρω, μὰ ὑπέφερα τρομερὰ. Τὸ κάμωμά μου εἶνε τρελλό, ἐξωφρενικό, αὐτὸ εἶνε ἀλήθει· μὰ ἡ φλογερὴ ζήλουτυπία, ὁ ἔρωσ ὁ τυφλωμένος, ὁ προδομένος καὶ καταδικασμένος, ὁ ἀποτροπία θλίψις ποῦ ὑποφέρω, ὅλα αὐτὰ δὲν ἄρκουν γιὰ νὰ μὴ ἐξωθήσουν νὰ κάμωμε ἐγκληματὰ καὶ τρέλλες χωρὶς νὰ εἴμαστε ἀληθινὰ κλυδῶνι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ λογισμό!

Ὁ! ὑπέφερα, ὑπέφερα, ὑπέφερα ἐξικουλουθητικά, πικρὰ, τρομερὰ. Ἀγάπησα τὴν γυναῖκα ἐκείνην μετὰ ἐνθουσιασμὸν ἐξωφρενικόν. Κι' ὡς τόσο ἀλήθεια νᾶνε: Τὴν ἠγάπησα: Ὁχι, ὄχι, ὄχι. Μοῦ εἶχε κατακτήσει, συνκραπᾶσει, σφιγτοδέσει· ψυχὴ καὶ σῶμα. Ὑπῆρξεν καὶ εἶχε τὸ νευρόσπαστό της, τὸ παιχίδι της. Εἶμαι σιλάθος· στὸ χαμόγελό της, στὸ στόμα της, στὴ μαντιὰ της, στὴ γρομμὴς τοῦ σώματός της, στὴ μορφὴ τοῦ προσώπου της· λαχναιάζω καὶ τρέμω ὑπὸ τὴν δεσποτείαν τῆς· ἐξωερικῆς μορφῆς της, μὰ ἐκείνην, τὴν γυναῖκα ὄλων αὐτῶν, τὴν κυρία τοῦ σώματος αὐτοῦ, τὴν μισῶ· τὴν περιφρονῶ, τὴν ἀποστρέφωμι· τὴν ἔχω πάντα μισήσει, περιφρονήσει, ἀποστραφῆ· γιὰτί εἶνε ψεύτρα Ὀηριώδης, βρωμερῆ, διεφθαρμένη· εἶνε ἡ «γυνὴ τῆς ἀπωλείας», τὸ ἡδονικό καὶ ψεύτικον ζῶον ποῦ μέσθ του ἡ ψυχὴ εἶνε μηδενικό· ποῦ ἡ σκέ-

ψις της δὲν κυκλοφορεῖ ποτὲ σὰν ἐλεύθερο· καὶ ζωογόνος ἀέρας· εἶνε τὸ ἀνθρώπινο ζῶον κατὰ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦτο· εἶνε ἕνα θαυμασιὸν δοχεῖο γάρκας γλυκειᾶς καὶ στρογγυλῆς ποῦ μέσθ της φωλιόζει ἡ Ἀτιμία!

Ἐξίσιασι αἱ πρῶται μέρες τῆς ἐνώσεώς μας ὑπῆρξαν χαρισάμενες. Μίσθ στίς ἀνοιχτές πάντα ἀγκάλες της ἐξανόμουνα σὲ λύσσα ἀχόρταγος ἐπιθυμίας. Τὰ μάτια της, σὰ νὰ μοῦ ἔφερχν δίψα, μοῦ κχσμαν ν' ἀνοίγω τὸ στόμα. Εἶτανε γρίζα τὸ μεσημερὶ, πρασινωπὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα καὶ γαλανὰ τὴν αὐγὴν. Δὲν εἶμαι τρελλός; σὰς ὀρίζομαι πῶς εἶχαν αὐτὰ τὰ τρία χρώματα.

Στίς ἐρωτικὰς στιγμὴς εἶτανε γαλαξία σὰν πληγωμένα, μετὰ κόρες πελώριες καὶ νευρώδεις. Ἀπὸ μέσθ ἀπὸ νὰ χεῖλις της ποῦ τρεμοσάλευεν, ξεχώριζες κάποτε τὴν ρόδινη καὶ ὑγρὴ ἄκρη τῆς γλώσσας της, ποῦ σπαρταροῦσε σὰν τοῦ σερπετοῦ καὶ τὰ βρεχὰ ματόκλαδά της ἐσηκῶνενταν ἀργὰ, ξεσκεπάζοντας τὸ φλογερὸ ἐκείνο καὶ ἐξουθενωτικὸ βλέμμα της ποῦ μετὰ γοήτσει.

Καὶ σφιγγοντάς τὴν στὴν ἀγκυλιά μου πρκατηροῦσα τὸ βλέμμα της καὶ φρικιοῦσα, βασανιζόμενος ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκη κάλλιον νὰ σκοτώσω τὸ ἀλλόκατον αὐτὸ ζῶον παρὰ νὰ τὸ κχτέγω ὀλοῦνα.

Ὅταν περπατοῦσε μέσθ στὴ κάμαρά μου, ὁ θόρυβος τοῦ βηματισμοῦ της μοῦ ἔ-

ΟΙ ΠΕΣΟΝΤΕΣ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὁ Θεόδωρος Κωδκινῆς
Λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ

Μιχαὴλ Σούμπας
Ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ 9ου πεζ. Συντάγματος

Ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Ροδόπουλος

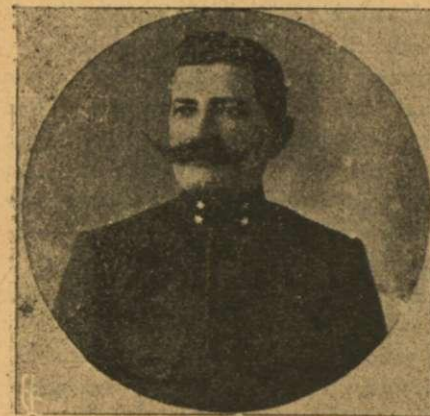
Ὁ ἐφέδρος ἀνθυπολοχαγὸς Σούφρας

Κωνστ. Μπακοῦρος
τραυματισθεὶς ἐν Μπανίτση
ἐφέδρος ἀνθυπολοχαγὸς

Ἰωάννης Πυργόπουλος
ὑπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ
τραυματισθεὶς κατὰ τὴν μάχην τῆς Βιγλίτσης

Ἰωάννης Μπουζακιώτης
ὑπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ
τραυματισθεὶς εἰς τὴν μάχην τῶν Γιαντισῶν

Ἄθαν. Παπαθανάσης
ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ
τραυματισθεὶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Σαρανταπόρου

φερνε κάποιον κλονισμό στην καρδιά, κι' ταν αρχίζε να ζεντύνεται αφηνε να πέφτη ή ρόμπα της, και βλέποντάς την να βγαίνει έτσι ασπλη και ακτινοβολη, ελευθερωμένη από τὰ ασπρόρουχα που την έστενοχωρούσαν, προκλητική, αίσθανόμουν στα μέλη μου, στα γόνατά μου, στο λαχανιασμένο μου στήθος μια λιγοθυμιά ατέλειωτη και νωθρή...

Μιά μέρα στοχάστηκα πώς με είχε βλαβερή. Το είδα στο βλέμμα της στο ζυπνημά της. Σκυμμένος στο πρόσωπό της, περιμένα κάθε πρωί το πρώτο εκείνο βλέμμα. Το περιμένα γεμάτος από λύσσα, από μίσος, από βαθειά περιφρόνηση για το ανάσθητο εκείνο κτήνος που είχουν ο σκλάβος της. Μά όταν ή ωχρογάλαχη κόρη του ματιού της, το γαλανό εκείνο υγρό σαν το νερό, ξεσκεπάζονταν, άτωνα ακόμα, κουρασμένο, εξασθετισμένο ακόμα από τὰ νωπά χάρδια, τότε μια φλόγα ακράτητη με άναβε, έρεθίζοντας τους πόθους μου. Κείνη τη μέρα όμως σαν άνοιξε τὰ βλέφαρά της παρατήρησα ένα βλέμμα αδιάφορο κι' άπονεκρωμένο που τίποτε π.ά δεν έπιθυμούσε.

«Ω! το είδα, το γνώρισα, το αίσθάνθηκα, το ένοιωσά μονομιάς. Τετέλεσται, για πάντα. Και την άπόδειξη της άδιαφορίας της την είχα κάθε στιγμή».

«Όταν την έρώναζα για να την άγκυλιάσω ή να την άσπασθώ, γύριζε στενοχωρημένη μουρμουρίζοντας: «Αφήστε με δά!» ή «Είστε άνυπόφορος!» ή «Δέ θάμαι ποτέ ήσυχη!»

— Τότε έγινα ζηλιάρης, μά ζηλιάρης σαν το σκυλί, μυστικός, ύποπτος, παμπόνηρος. Ήξερα πώς θά ξανάρχιζε σε λίγο πώς κάποιος άλλος θά της άναβε την έρωτική φλόγα της.

Υπήρξα ζηλιάρης μέχρι τρέλλας: μά δεν είμαι τρελλός: όχι, βέβαια, όχι.

Έπερίμενα ω! κτακτώπους: δέ θά μ'

άπατούσε: άλλ' έμενε πάντα ψυχρή, άνκίσθητη. Έλεγε κάποτε: «Οί άνδρες μά άηδιάζουν». Κ' έλεγε την αλήθεια.

Τότε ζήλεψα αυτή την ίδια: ζήλεψα την άδιαφορία της. Ζήλεψα την μοναξιά που περνούσε τες νύχτες της: ζήλεψα τες κινήσεις της, τη σκεψη της, που την έννοιωθα πάντα άτιμη. Ζήλεψα το κάθε τι που ύποψιαζόμουνα. Και όταν καμμιά φορά στο ζυπνημά της άνακαλύπτω το άφωνο εκείνο βλέμμα που ακολουθούσεν έναν καιρό τες φλογερές νύχτες μάς σαν να κυρίευε την ψυχή της κάποιος άίσχυρος σαρκικός πόθος και σαν να κτυπούσαν αί παληές έπιθυμίες της, τότε μά έπνιγεν άθυμός, έτρεμα από άγανάκτησι, κι' άγριος πόθος με κυρίευε να την στραγγαλίσω, να τη ρίψω κατά γης και με το γόνατό μου στο στήθος της να την κάμω να όμολογήση, σφιγγοντάς της το λαιμό, όλα τὰ άίσχυρά και άτιμα μυστικά της καρδιάς της.

*

Είμαι τρελλός; — Όχι.

Μιά βραδυά την αίσθάνθηκα χαρούμενη. Ένοιωσα πώς κάποιος νέο πάθος ζωντανεύε μέσα της. Είχουν βέβαιος, όλότελα βέβαιος. Έσπαρταρούσεν όπως άλλοτε μετά τὰ άγκαλιάσματά μου: ή ματιά της έλαμπε, τὰ χέρια της είτανε ζεστά, όλο το ακτινοβολία πρόσωπό της έδραζε την έρωτική εκείνη φωτιά που με είχε ζετρελλάνει μια φορά.

Έκαμα πώς δεν κατάλαβα τίποτε, μά ή προσοχή μου την έζωσε σ' άδιατυ.

Ω: τόσο δεν άνεάλυπτα τίποτε.

Έπερίμενα μια έβδομάδα, ένα μήνα, όλόκληρη σαιζόν. Ξυπνούσε στο άνοιγμα κάποιος νέος ακατάληπτης έπιθυμίας, ξαναγεννιότανε με την ευτυχία μυστηριώδους θωπεσίας.

Και έξαφνα έμάντευσα! Δέν είμαι τρελ-

λός. Τόρκιζομαι, δεν είμαι τρελλός!

Πώς να σας το πω αυτό; Πώς να κάμω για να με νοιώσετε; πώς να το εκφράσω αυτό το άποτρόπαιο και άκτανόητο πράγμα!

Ίδού κατά ποιόν τρόπο έπληροφορήθηκα.

Μιά βραδυά, όπως σας είπα, μια βραδυά, μόλις έγύρισε από ένα μακρυνό περιπατο καβάλλα στο άλογο, έπεσε πάνω σ' ένα χαμηλό κάθισμα άντίκρου μου, με τὰ μάγουλα κόκκινα, με καρδιοχτύπι και με πόδια κομμένα από την κούραση. Έτσι την είχα ιδεί! Άγαπούσε. Ήταν άδύνατο να πατηθώ!

Τότε καταζαλισμένος, για να μη την κυττάξω πάλιν, έγύρισα προς το παράθυρο και παρατήρησα ένα ύπνερητο που όδηγούσε στο στυλ του ένα μεγάλο άλογο κρτωτώντας το από το γκέμι, ενώ εκείνο σηκώνονταν όρθιο στα πιανά του πόδια.

Με το βλέμμα παρακολουθούσε και κείνη το ζωο που γλιμντρούσε κι' έσκιρτούσε. Κατόπιν, όταν έξαφνίστηκε, έξαφνα έκοιμήθη.

*

Συλλογίστηκα όλη την νύχτα: και μου φάνηκε πώς ξεδιάλυνα μυστήρια που ποτέ δεν είχα ύποψιασθή. Ποιός θά διερευνήση ποτέ της μεταστροφές των γυναικείων όρέξεων; Ποιός θά κολοιούση της άπίστευτες ιδιοτροπίες τους; και την παράδοση εκπλήρωση των παραδοζότερων φαντασιών;

Κάθε πρωί, από την αύγη, έκαμε την έκδομή της με το άλογο μέσα από τους κάμπους και τὰ δάση: και κάθε φορά έγύριζε άποχαυνωμένη, σαν να γύριζε από τρελλή έρωτική συνέντευξη.

Το είχα καταλάβει! Ζήλεψα το νευρώδες και ζωηρό άλογο: ζήλεψα τον άέρα που χείτευε το πρόσωπό του στις τρελλές εκδρομές της: ζήλεψα τὰ φύλλα που του φι-

λούσαν ταυτιά σαν έπερνούσε: της ώχρες: ακτίνες του ήλιου που μέσα από τὰ κλαδιά έπεφταν πάνω στο μέτωπό του: ζήλεψα τη σέλα που κάθιζε και την έσφιγγε με τὰ σκέλια της.

Αυτό λοιπόν είταν που της έδιδε ευτυχία, που την έρεθιζε, την έχόρτιζε, την έξαντλούσε και μου την κταπνούσε κατόπιν άνκίσθητη και σχεδόν λιπόθυμη.

Άποφάσισα να εκδικηθώ. Έγινα μαζί της γλυκός και γεμάτος περιποίηση. Της έδινα το χέρι όταν έμελλε τὰ πηδήση καταγής, μετά της έξωφρενικής εκδρομής της.

Το ζωο έξωφρενικό έγγυμους καταπάνω μου: εκείνη το χτυπούσε πάνω στον κυρτωμένο λαιμό του, το φιλούσε πάνω στα τρεμάμενα ρουθούνια του, δίχως να σφογγίση κατόπιν τὰ χείλη της και το άρωμα του κορμιού της, ή όσμή του ίδρου όπως μέσα στη γλαρή κλίση, έφτανε στη μύτη μου άνακατεμένη με τη δυσάρεστη όσμή του ζωο.

Έπερίμεινα την ήμερα μου και την ώρα μου. Περνο σε κάθε πρωί από το ίδιο μονοπάτι, μέσα σ' ένα δάσος από σημάδες.

Έβγήκα από την αύγη μά ένα σχοινί στο χέρι και τὰ πιστόλια μου κρυμμένα στον κόρφο μου, σαν να πήγαινα να χτυπηθώ σε μονομαχία.

Έτρεξα προς το δρόμο που προτιμούσε πάντα: τέντωσα το σχοινί ανάμεσα σε δυο δέντρα, έπειτα κρύφτηκα κι' εγώ ανάμεσα στα χόρτα.

Έβηλα το αυτί μου πάνω στο έδαφος: άκουσα το μακρυνό κάλπασμα του άλόγου: κατόπιν την παρατήρησα εκεί χαμηλά κάτω από το φύλλωμα, σαν κάτω από καμάρα, να φθάνη με τρεχάλα. «Ω! δεν είχα άπατηθή, αυτή είταν! Φαινότανε μακαρίως χαρούμενη, με τὰ μάγουλα κόκκινα, με άλλοφροσύνη στο βλέμμα: και το όρμητικό τρέξιμο έκαμνε να τρέμουν τὰ νεύρα της από

κάποια μοναδική και τρελλή ευφροσύνη,

Τὸ ζῶο μπερδεύτηκε στὴν παγίδα μου
μὲ τὰ δύο μπροστινά του πόδια καὶ κυλί-
στηκε κατὰ χάμα μὲ τσακισμένα κόκκαλα.
Ἐκείνη! τὴν ἐδέχτηκε στὴν ἀγκυλιά
μου.

Καὶ βῶδι: μποροῦσα νὰ σηκώσω. Κατόπιν
ὄταν τὴν ἔθεσα κατὰ γῆς, ἐπλησίασα. Ἐ-
κείνο ποῦ μᾶς κοίταζε· καὶ τότε, ἐνῶ προσ-

παθοῦσε νὰ μὲ δαγκάσῃ ἀκόμη, τοῦ ἔβαλα
τὸ ἓνα πιστόλι σταυτί... καὶ τὸ ἐσκότω-
σα... σὰν ἄνθρωπο.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ζαπλώθηκε κατα-
γῆς κ' ἐγὼ ἀπὸ δύο κμουτσιές ποῦ δε-
χτήκα στὸ πρόσωπο καὶ καθὼς ἄρχισε νὰ
μὲ ζαναχτυπῆ, τῆς ἄδειασα καὶ τὸ ἄλλο
μου πιστόλι στὸ στῆθος.

Πῆτε μου τώρα, εἶμαι τρελλός; ●

ΤΟ ΞΕΡΟ ΡΑΒΔΙ

Τοῦ χάρισε μιὰ μοῖρα δύο χαρίσματα
ποῦ μποροῦν νὰ κάμουν μεγάλο ἓνα Βασι-
λέα.

Νὰ μπορῆ νὰ κάμῃ καλὸ στοὺς φίλους
του, ἅμα θελήσῃ, καὶ κακὸ στοὺς ἐχθροὺς
του.

Τοῦ ἔδωκε κ' ἓνα ξερὸ ραβδί ἐληῆς καὶ
τοῦ εἶπε πῶς θὰ γείνη χλωρὸ καὶ θὰ βλα-
στήσῃ, ἂν κάμῃ πράξι ξεχωριστὴ ποῦ κάθε
ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ.

Μεγάλωνε τὸ βασιλόπουλο, καὶ οἱ φί-
λοι του διπλᾶ εὐτυχημένοι γιὰ τὴ φιλία
του τὸν τριγύριζαν μὲ ἀγάπη.

Ἐχθροὺς δὲν εἶχε, καὶ ἦταν εὐτυχημένο
ποῦ δὲν περυσιάσθηκε ἀνάγκη νὰ κάμῃ τὸ
κακὸ.

Ὁ γέρος ὁ πατέρας του ἔκλεισε ἡσυχά
ἡσυχά καὶ εὐχαριστημένα τὰ μάτια του,
γιατὶ ἄφινε σὲ ἄξια χέρια τὸ λαὸ του.

Ὁ λαὸς τὸν χαίρετισε μὲ συγκίνησι γιὰ
βασιλέα του καὶ ὁ ἴδιος δέχθηκε τὸ στέμμα
ἀφοῦ βαθεῖα προσευχήθηκε, γιατί πολὺ φο-
βοῦνταν τὴν ἐξουσίαν στὰ ἀνθρώπινα χέρια·
ἔλεγε πάντοτε πῶς εἶνε μαχαῖρι δικόπο
σὲ χεράκια παιδικά.

Ὁ γέρος σύμβουλός του, τοῦ ἔλεγε πῶς
εἶνε καιρὸς νὰ διαλέξῃ μιὰ βασιλοπούλα νὰ
ζήσῃ μιὰ ζωὴ γλυκειά, ὅπως ἔζησε ὁ πα-
τέρας του, καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιὰ του
ὅπως ταιριάζει σὲ μιὰ τέτοιαν δυναστεία.

Μὰ ὁ βασιλέας ἔτρεμε· τώρα γνώριζε
τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους, ἔβλεπε μὲ
τὰ δικά του μάτια· μὰ ἡ γυναῖκα ἂν ἔλθῃ
στὸ πλάγι του νὰ τὸν θαμβώσῃ καὶ ἂν τὸν
ἐσκοτίζε καὶ δὲν διέκρινε πειὰ, τὸ χάρισμα
τῆς μοῖρας δὲν θὰ ἦταν ἐπικίνδυνον;

Μὰ ὁ γέρος μὲ τοῦ θεοῦ τὴ φώτισι καὶ
τοῦ λαοῦ τὸ θέλημα ὅλο ρωτοῦσε γιὰ τῆς
τριγυρινές βασιλοπούλες.

Καὶ τὰ χαρίσματά τους τὰ ἔλεγε στὸ
βασιλέα.

Πάντα μὲ τὸν ἴδιο φόβο στὴν καρδιά ὁ
βασιλέας τὸν ἄκουε, κ' ἓνα ὄχι ἔβγαινε ἀπ'
τὰ χεῖλη του.

Μὰ ἓνα πρῶτ' ἀφοῦ συλλογίσθηκε πῶς
τὸ πειρὸ κρυφὸ εὐρετὸ εἶνε ὁ ἄνθρωπος, καὶ
πῶς ὅσῳ διαλέγει κανεὶς τ' ἀποδιαλεγού-
δια παίρνει, καὶ ἐπειδὴ ἤξευρε ὡς ἓνας βα-
σιλέας πρέπει νὰ γάρψῃ διάδοχο καὶ ἴσως
γιατὶ ἡ καρδιά του ἔρημη ζητοῦσε συν-
τροφία, ἀπεφάσισε τὸ πρῶτο ὄνομα ποῦ θὰ
τοῦ ἀναφέρῃ ὁ σύμβουλος νὰ τὸ δεχθῇ.

Τὸ βράδυ ἦλθε ὁ σύμβουλος, μὲ τὸ ἴδιο
μυστηριῶδες στὴν ἀρχὴ καὶ προφητικὸ στὸ
τέλος πρόσωπο, ποῦ εἴπε τῆς προξενιές
καὶ εἶπε γιὰ μιὰ βασιλοπούλα ποῦ ζοῦσε
σ' ἓνα κρυστάλλινο πύργο μακρὰ ἀπ' τὸ
βασιλείο τοῦ πατέρα της γιατί δὲν ἀγα-
ποῦσε τὴ λάμπη καὶ τὴ μεγαλεῖα.

— Αὐτὴ θὰ γείνη βασίλισσά μας, εἶπε.

αποφασισμένο το βρασιλόπουλο, χωρίς να προσέξω στην χάρες που μετρούσε ο σύμβουλος παίζοντας το κουμπολόγι του.

— Σοφός καρδιογνώστης ο βασιλέας μας, έλεγαν όλοι. Τρία χρόνια διαλέγει μάλιστα δάλεξε την καλλίτερη.

— Μά και ο γέρος του άνοιξε μια ευγλωττία...

Ο βασιλέας την κρυφοείδε στον κρυστάλλινο πύργο και είχε τρελλός από αγάπη.

— Η βρασιλοπούλα τον άγκυρωσε και άμα έμαθε πώς δεν νυμφεύεται κλείσθηκε στον κρυστάλλινο πύργο.

Ένω ο λαός έλεγεν αυτά, ο βασιλέας συλλογίζονταν αν δεν θα μετανοιώσει πικρά με την εκλογή του και ο γέρος σύμβουλος έτρεξε στον κρυστάλλινο πύργο να ζητήσει την βρασιλοπούλα για βραίλια.

Η βρασιλοπούλα έλαμπε σαν διαμάντι άτίμητο μέσα στον κρυστάλλινο πύργο.

Σαν άκουσε το σύμβουλο που έμετρούσε τα χαρίσματα του βασιλέα του παίζοντας το ίδιο κουμπολόγι, είπε.

— Όλοι μιλούν για τον πολυχρονωμένο βασιλέα σας, μά άκουσα πώς έχει ένα ραβδί ξερό.

— Άλήθεια είναι.

— Άνθισε το ραβδί του ;

Ο σύμβουλος έμεινε βουβός.

— Άμα άνθιση το ξερό ραβδί εγώ θ' άφίσω τον κρυστάλλινο πύργο και θα έλθω στο βασίλειό σας.

Ο γέρος έφυγε πικραμένος χαριέτισε τον βασιλέα του και είπε την άποκρισι.

Μά το πρόσωπο του βασιλέα έλαμψε από χαρά ! Συλλογίσθηκε πώς αυτή είναι ή αληθινή γυναίκα που όχι μόνον δεν θα γά σκοτίσει αλλά και με λογικό λυχνάρι

ταίριαζε ταίριαζε ταίριαζε.

Το ραβδί που ο ίδιος μέσα στη φροντίδα και τη λάμψη το ζέχασε, εκείνη του το

θύμισε.

Έτρεγε στην κκλύβη, σκόρπιζε διπλά το κκλό ζωντάνεψε την τέχνη και επιστήμη, ήταν δίκαιος. Ο λαός τον ώνομαζε πατέρα του, μά... τίποτε... τίποτε... ο ραβδί έμεινε ξερό και ή βρασιλοπούλα τον πύργο της.

Ρώτησ τον άστρολόγο του, με τί τάχα πράξι μπορεί ν' άνθιση το ραβδί, και ο άστρολόγος του είπε.

— Το άστρο όλου τους δρόμους μπορεί να τους σημάδεψη, μά τον άνήφορο της δόξης και της καλωσύνης πρέπει κέννας μονάχος του να τον ευρη.

Μία μέρα πήρε τα μάτια του κ' έφυγε.

Ήλθε ή είδησι πώς το βρασιλόπουλο πέθηνε. Ένα νέο άρχοντόπουλο έφερε με κλάματα την είδησι, έδειξε το δακτυλίδι του, και είπε πώς τελευταίο θέλημά του ήταν να αναγνωρίσουν αυτόν για βασιλέα.

Πίχρα φαρμάκι στο λαό και σ' όλα τα τριγυρινά λένε πώς ή βρασιλοπούλα ακόμα μαυροφορέθηκε μέσα στον κρυστάλλινο πύργο της.

Ο νέος βασιλέας δοκίμαζε της βασιλικές σιολές, εξώδευε άπειρα χρήματα και τυραννούσε το λαό.

— Είχατε ένα μλάκα, έλεγε, που δεν ήξευρε να βασιλεύη και σας έκαμε γυναίκες, όχι άνδρας.

Έκαμε βασιανιστήρια και έβλαίνιζεν όσους έλεγαν κκλό για το βασιλέα και ο λαός άπελπισμένος άποράσισε να επαναστατήση.

Ο βασιλεύς το έμαθε από ένα προδότη και του έφεραν όλους άντίκρυ του να τους τιμωρήση όπως ήξευρε.

Φόβος και τρόμος παντού, Άκούα και τα πουλάκια σωπασαν.

Έξοφον άνοιγει ή θύρα και μπκίνει ο βασιλέας; ο αληθινός; χλωμός με το χαμό-

γελά του το άγγελικό στα χείλη.

Είδε το δήμιο, είδε και τα θύμκτα, κ' εκείνα ζέχασαν τον πόνο τους άμα τον είδαν ζωντανό!

Ένας μάλιστα που τον τυραννούσε με δίψα ένοιωσε τέτοια δροσιά στα χείλη του που χμογέλασε με δάκρυα στα μάτια.

Ο ψευτοβασιλέας που θκρούσε πώς αληθινά τον σκότωσε στην έρημιά και που ήξευρε και τα χαρίσματά του, δεν γύρευε χάρη μόνο έμπηξε τη σπαθί στο στήθος του.

Όλα τα χέρια τα λυωμένα από τα βάσανα ήταν έτοιμα να τον κκκοποιήσουν, όλοι έβλεπαν με ίκανοποίηση το φοβερό μαρτύριό του, που στριφογύριζε σαν φεϊδι, μά ή άγγελική ματιά του βασιλέα τους ήμείρισε.

Με χείλη γεμάτα από κκτωμένο άφρο, κκκαλούσε ο πληγωμένος να τον άποτελειώσουν να ήσυχάση.

Τέ βρασιλόπουλο παρακάλεσε τη μοίρα του μυστικά, να σκορπίση τη χάρη της και να σώση αυτόν τον βρασιλισμένο.

Μά ή μοίρα άόρατη, του είπε πάλι μυστικά.

— Μή λησμονής πώς μπορείτε να κάμης το κκλό μόνο στους φίλους σου; όχι και στους έχθρούς σου και στον ίδιο τον φονέα σου.

Το βρασιλόπουλο πλησίασε τον πληγωμένο. Τράβηξε το μπηγμένο σπαθί κι άπ' τα μάτια του έτρεχαν ποτάμι δάκρυα.

Έπλυε με κρύο νερό την πληγή και ο πληγωμένος κοιμήθηκε.

Μά πράγμα παράξενο; εκεί στη γωνιά, ξάνηκε μια άργυρόφεγγη έληξ βαρειά από κκρό και κκτα γής ή φλοΰδα του ξερού ραβδίου.

Την ίδια στιγμή, σαν νεράιδα ευμορφη, έμπκινε και ή βρασιλοπούλα του πύργου του κρυστάλλινου, ντροπαλή και δροσερή και έδωκε το κωνδυλένιο χέρι της στον

βασιλέα.

Έγειναν χάρη; και κκσυχλιές και ή μοίρα που έπρεπε να φέρη κ' εκείνη το δώρο της είπε πώς τους χκρίζει τον πειό γνωστικό και τον πειό ώραίο διάδοχο του κκσμου; και στο τέλος είπε γελαστή:

— Άληθινά με το πρώτο μου χκρίσμα είσαι ευχαριστημένος ;

— Ά, όχι; δεν το θέλω πειά το χκρίσμα σου. Άν ήμουν εκδικητικός μεγάλη δύναμη έδιδε στα χερια μου. Πάρε το, φοβοΰμαι τον εκυτό μου μήν αλλάξω και το μεταχειρισθώ. Όσο για το κκλό που σκόρπισα δεν έχει άξια, άδικα ο λαός μ' ευγνωμονεί; είμαι τυφλό όργανό σου, δλα με τη δική σου δύναμη τα έκαμα.

Η μοίρα γελαστή πάλι είπε.

— Πιστέφες, πώς σου έδωκα χκρίσματα; Ό,τι έκαμες το έκαμες με τη δική σου θέλησι και δύναμη. Ποτε δεν πρόσεξες πόσο κοπιάζεις για να κάμης το καλό, πόσο πολεμούσες με τον εκυτό σου για να μήν κάμης το κακό, που θκρούσες πώς το έχεις στα χεριά σου.

Η έληξ χολόσκανες πώς δεν άνθίζει; δεν άνθίζει με μια πράξι που μπορεί να ήναι βρασιός της στιγμής; άνθισε γι' αυτήν την άδιάκοπη πάλι, γι' αυτήν τη νίκη, που νίκησες πά,τα τον εκυτό σου, τη μεγαλιέτερη νικη του άνθρώπου.

Μά ο λαός ως μή μάθη πώς τα χαρίσματα τα έχεις δικά σου μέσα στο χαρακτήρα σου. Δεν υπορεί ακόμα να καταλάβη τί θκύματα μπορεί να κάμη ο άνθρωπος και έχει εμπιστοσύνη μόνο στα υπεράνθρωπα.

Ζήσκανε αυτοί κκλό κ' έμεις; καλλίτερα.

Άλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ ΧΙΟΝΙΑ

Ήτο νύκτα. Εἰς τὸ χωρίον Ὁμῆρ-ἀγᾶ τῆς Θεσσαλίας ὄλοι οἱ χωρικοὶ ἦσαν βυθισμένοι εἰς ὕπνον βαθύν. Τὸν κάμπον ἐσκεπαζε δυνατὴ χιονιά. Ὅλα γύρω ἦσαν σκοτεινά, δὲν ἔβλεπες οὔτε τὸν δάκτυλόν σου, μόνον τὰ παράθυρα μιᾶς καλύβης φωτισμένα. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς καλύβης Θάνος καὶ ἡ σύζυγός του Λενιώ νέα κοκκινουμάγουλη γυναικοῦλα, προσεπάθουν ν' ἀποκοιμίσουν τὰ παιδιὰ των. Τὸ μικρότερόν των παιδί, ὁ Μῆτσος τριῶν χρονῶν ἀγοράκι, τρεῖς ἡμέρας τώρα ἦτο ἄρρωστον εἰς τὸ στρώμα σκεπασμένον μὲ διπλῆ βελέντζα κατακόκκινον, σὰν τῆ φωτιά. Τὰ ξανθά του μαλλάκια εἶχον κολληθῆ εἰς τὸ βρεγμένον ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα μέτωπόν του καὶ τοῦ ἐσκέπαζον τὰ μάτια. Ὁ Μῆτσος ἐσφάδαζεν ἐπάνω εἰς τὸ στρώμα καὶ ὄλοεν ἤθελε νὰ πετάξῃ ἀπὸ ἄνω του τὴν βελέντζα, ποῦ ἡ μάνα του τὸν εἶχε σκεπασμένον.

— Μαμά μου, μανοῦλα μου! ἐφώναζε μὲ παραμιλητὸ τὸ παιδίον. Φωτιά! φωτιά! Κύτταζε τατὰ, καίει!... Μαμάκα διώξε τὸν πετεινὸ, θέλει νὰ τσιμπήσῃ!

— Ἄχ, Θεέ μου, ἐμουρμούρισεν ἡ Λενιώ, σκεπαζόντας τὸ παιδίον. Τὸ ψάρι μου ψησες στὰ γείλη, Μῆτσο μου! Τρεῖς νύχτες τώρα δὲ μ' ἄφησες νὰ κλείσω μάτι... Πῶς πλάγιασε ἡσυχ πιά ἀνύητο παιδί. Γιατί πετάξ τὰ κτεπέσματά σου;

Τὸ μεγαλύτερον ἀγόρι, ὁ Τάσος καὶ ἡ κόρη ἡ Μαριγῶ ἦσαν καὶ αὐτὰ ξυπνητά. Ὁ Μῆτσος τὰ ἐτρόμαξε μὲ τὰς φωνάς καὶ τὰ γογγυτά του. Ἐπρόβαλαν τὸ κεφάλι των κάτω ἀπὸ τὸ πάλωμα καὶ ἐμουρμούριζαν.

— Μάνα ἐμεῖς τρομάζομε ἐγγεγεν ὁ Τάσος μὲ φοβισμένην φωνήν.

— Μάνα ἐμεῖς φοβώμαστε! ἔλεγεν μὲ δάκρυα ἡ Μαριγῶ.

Ὁ ἄνεμος ἐγόγγυζε λυπητερά καὶ ἐβόυζε μέσθ εἰς τὴν καπνοδόχον τὸ παγωμένο χιόνι τὸ ἔπερνε ὁ ἄνεμος τὸ στριφογύριζε καὶ τὸ κτυποῦσε εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὰ παιδιὰ ἐνόμιζαν ὅτι κάποιος κτυπᾷ τὸ παράθυρον καὶ σφυρίζει εἰς τὸν δρόμον πλησίον τῆς καλύβης.

— Μαριγῶ! αἶ, Μαριγῶ!... εἶπε σιγᾶ σιγᾶ ὁ Τάσος.

— Τί θέλεις; ἠρώτησε δειλὰ δειλὰ ἡ Μαριγῶ.

Καυμένη, ἀν τύχη καὶ ἡ μῆτη κανεῖς ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ πηδήσῃ ἐδῶ μέσθ!...

— Ἄ, μαμάκα, φοβοῦμαι! ἔβαλε μιὰ φωνὴ ἡ Μαριγῶ.

— Κοιμηθῆτε τιά, κοιμηθῆτε, παληόπαιδα, γιατί θὰ μὲ κάμετε νὰ πιάσω τὸ σκουπόζυλο! τοὺς ἐφώναζε ἀπειλητικῶς ὁ πατήρ.

— Τί δαίμονα ἐπάθατε καὶ δὲν ἔχετε ὕπνο! εἶπεν ἡ Λενιώ. Σκεπισθῆτε καλὰ.

καὶ κοιμηθῆτε, παιδάκια μου... Δὲ φτάνει ποῦ δὲν ἔχω ἡσυχία μὲ τὸ Μῆτσο, παρὰ ἔχω καὶ σὰς συχαμένα!

Τέλος, τὰ παιδιὰ ἐπραβήθησαν ὀλίγον καὶ μόνον ὁ Μῆτσος ἐστριφογύριζε ταρκαγμένος ἐπάνω εἰς τὸ στρώμα.

— Δὲ μοῦ δίνεις τίποτε νὰ δειπνήσω καὶ νὰ τὸ πάρω δίπλα, εἶπε ὁ Θάνος σιγᾶ σιγᾶ εἰς τὴν γυναικα του διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τὰ παιδιὰ.

Ἡ Λενιώ ἔφερε καὶ ἀπέθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι: μίαν γαβάθην μὲ φασόλια. Ὁ Θάνος ἐκάθητο σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος.

— Γιατί δὲν τρῶς; ἐρωτᾷ ἡ Λενιώ.

Ὁ Θάνος ἐρρόφησε μίαν δύο κουταλιές καὶ παρήτησε τὸ χουλιάρι.

— Μὰ τί ἔχεις κ' εἰσαι ἔτσι λυπημένος; εἶπεν ἡ Λενιώ, παρατηροῦσα εἰς τὸ πρόσωπον τὸν ἄνδρα τῆς. Μὴν εἰσαι λυπημένος γιὰ τὸ Μῆτσο;... Δὲν εἶνε τίποτε, ὁ Θεὸς εἶνε εὐσπλαγχνος, θὰ γείνη καλὰ, πρώτη φορὰ εἶνε;

— Ναί, εἶμαι λυπημένος καὶ γιὰ τὸ Μῆτσο ἀλλὰ περισσότερο στενοχωριέμαι γιὰ τὸ Βασίλη, εἶπε στενάζων ὁ Θάνος. Τί νὰ γίνεται ἐκεῖ στὴν Αθήνα; Ζῆ; Καλὰ εἶνε; Πᾶνε τώρα τρεῖς μῆνες ποῦ ἐλάθαμε τὸ τελευταῖον γράμμα του.

— Τί λὲς καλὲ δύο μῆνες δὲν θὰ πέρασαν ἀκόμη

— Ἄκουσε ποῦ σοῦ λέω γῶ, τρεῖς τρεῖς μῆνες ἔχουν περάσει... Ποῦ εἶνε τὸ γράμμα; Φέρ' το ἐδῶ, εἶνε γραμμένη ἀπάνω ἡ μερομηνία.

Ἡ Λενιώ ἐβγαλε μέσθ ἀπὸ τὸ σεντούκι ἓνα τσαλακωμένον, καταλαδωμένον φύλλον ταχυδρομικοῦ χάρτου καὶ τὸ ἔδωσε εἰς τὸν Θάνον. Τὸ φύλλον αὐτὸ πολλάκις τὸ εἶχαν διαβάσῃ ὁ Θάνος καὶ ἡ Λενιώ. Ἄλλὰ τοῦ Θάνου τοῦ ἤρεσκε νὰ ξαναδιαβάσῃ τὰ πρὸ πολλοῦ γνωστά εἰς αὐτὸν λόγια τῆς ἐπιστολῆς. Ἐξεφύτιλισε τὸ ἀλειμματοκέρι, ἔστρωσε μὲ τὴν παλάμην του τὸ φύλλον, ἐθώπευσε μὲ τὸ χέρι τὴν πυκνὴν γενειάδα καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ἀργὰ-ἀργὰ καὶ σταματῶν εἰς κάθε λέξιν.

Ἀγαπητέ μου ἀδερφέ Θάνο,

Χαιρετίσματα ἀπὸ μὲ, σὸν ἀδερφό σου Βασίλη, καὶ στὴν ἀγαπητὴ μου ἀδερφὴ Λενιώ καὶ στὰ ἀγαπημένα ἀνηψάκια μου Τάσο, Μαριγῶλα καὶ Μῆτσο τὰ ὅποια φιλῶ. Εὐχομαι εἰς τὸ Θεὸ νὰ σὰς ἔχῃ ὄλους καλά καὶ νὰ σὰς δίη καθε εὐτυχία καὶ κάθε ἀγαθόν. Ἐμαθα πῶς ἀνήμερα τοῦ Σταυροῦ ἔπιασε φωτιά, καὶ πῶς ἐκάηκε τὸ χωριὸ μας καὶ πῶς ἐκάηκε καὶ ἡ καλύβα μας, καὶ πῶς μὲ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐγλυτώσατε τὴ ζωὴ σας καὶ ἐξαναχτίσατε ἄλλη καλλίτερη. Ἐγὼ σὰς ἔγραφα πιά, πῶς ἤμουν ἄρρωστος δύο μῆνες Θεριστὴ καὶ Ἀγούστο καὶ οὐλα μου τὰ πράγματα ποῦ ἔμειναν σὸ στρατῶνα—δύο μῆνες ποῦ ἔμεινα σὸ νοσοκομεῖο—ἐχάθηκα. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ στείλετε καμμιά δεκαριά δραχμὲς μὲ πρώτη εὐκαιρία: ζερετε πῶς στρατιώτης ἄνθρωπος δὲ μπόρεῖ νὰ βρῇ χρήματα πουθενά. Ἀκόμη δὲν ἔμπορῶ νὰ πάρω τ' ἀπάνω μου μὲ πιάνουν ζαλάδες στὴ κεφαλὴ καὶ ἔχω δυνατοὺς κτύπους στὴν καρδιά. Μετὰ βίας στέκω ἀκόμη στὰ πόδια μου καὶ σκέπτομαι νὰ ζητήσω ἀναρρωτικὴ ἄδεια νὰρθῶ νὰ σὰς δῶ. Καλὴ ἀντάμωσι λοιπὸν ἀναπημένε ἀδελφέ καὶ σὰν μοῦ δώσουν ἄδεια θὰ ἔλθω νὰ ἰδωθῶμε».

— Ἐτσι εἶνε: κοντεύουν τρεῖς μῆνες, — εἶπεν ὁ Θάνος, — βλέπεις; τῶ γράψε στάς 15 Ὀκτωβρίου...

Ἡ Λενιώ ἤκουε, ἀκουμβῶσα τὸ μάγουλον ἐπάνω εἰς τὸ χέρι τῆς καὶ ἀνεστέναζε.

— Κ' ἔπρεπε νᾶνε πιά ἐδῶ πρὸ πολλοῦ, — εἶπε συλλογισμένη — θὰ πῆ πῶς δὲν ἔγεινε καλὰ ἀκόμη.

— Ἄν τύχη καὶ πέθανε; ! εἶπε ὁ Θάνος — καὶ ὡς νὰ ἐσκέπασε μαῦρον νέφος τὸ πρόσωπόν του — Ἄμ' πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κανεῖς τὴ σιωπὴν του τόσον καιρὸ. Δὲ ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἡ θὰ κατέπεσε ὄλος διόλου, ἡ ἄδεια δὲν τοῦδωσε ὁ διοικητής...

Αὐτὸ δὲν τὸ χωρετὸ νοῦς μου.

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος κ' ἔννοια σου.

είνε παιδί γερό.

— Ἦταν γερό, μὰ τώρα τί τοῦ συνέβηκε, ἕνας Θεός τὸ ζέρει. Χωρατεύεις μὲ τὴν ἀρώστια; ἔπειτα τὸ στρατιωτικὸ δὲν εἶνε εὐκολὴ δουλειά. Νὰ σοῦ πῶ μοῦ πονεῖ ἡ καρδιά μου γιὰ τὸ Βασίλη κι' ὅτι θέλεις πὲ. Πᾶνε τώρα δυὸ χρόνια ποῦ δὲν τὸν εἶδαν.

— Κιὲ νὰ δῆς ποῦ δὲ θὰ τὸ γνωρίσῃ τὸ χωριό, εἶπε ἡ Λενιώ.

— Ἀμ' βέβαια, ποῦ νὰ τὸ γνωρίσῃ! δυὸ φορές ἐκνήκαμε καὶ δυὸ φορές ἐξαναχτίσαμε.

Ὁ Θάνος ἐκάθητο σκυθρωπός. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ὑποψία καὶ ἡ ταρχή. Εἰς τὸ παράθυρον ἐξηκολούθει νὰ βουζῆ ὁ βορρᾶς.

— Δὲν τρῶς; εἶπε ἡ Λενιώ.

— Ὅχι· ἐκόπηκε ἡ ὄρεξι μου... Ἄς κάμω τὴν προσευχή μου, νὰ πᾶ νὰ κοιμηθῶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφώναζε πάλιν ὁ Μῆτσος.

— Μαμά, φωτιά! ὦχ μαμάκα, φωτιά!

Ἡ Λενιώ ἐπῆγε πλησίον εἰς τὸ παιδίον καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ θωπεύῃ τὴν κεφαλὴν.

— Κοιμήσου, Μῆτσό μου, κοιμήσου, πουλάκι μου! Αὔριο θὰ σηκωθῆς καλά, θὰ πᾶς νὰ παίξῃς... Κοιμήσου χρυσό μου!...

Ὁ ἄνεμος ἐσύριζε, ἐγόγγυισεν εἰς τὴν καπνοδόχον κ' ἐκτύπησε εἰς τὸ παράθυρον.

— Μαμά, μαμά, τί εἶνε; ἐμουρμούρισε μέσα εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἡ Μαριγῶ. — Ποιὸς μᾶς χτυπᾶ;

— Κοιμήσου, κοιμήσου, — τῆς εἶπεν ἡ μάνα τῆς: — Κανεὶς δὲν εἶνε, ὁ ἄνεμος φυσᾷ. Βλέπεις ὁ Τάσος τί ἤσυχον ποῦ κοιμᾶται; — κοιμήσου καὶ σὺ.

Ἡ Λενιώ ἤρχισε νὰ σηκώνῃ τὸ φαγητὸν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ Θάνος ἠτοιμάζετο νὰ πλαγιάσῃ, ἔκαμνεν ἐμπρός εἰς τὰ εἰκονίσματα μεγάλους μεγάλους σταυρούς καὶ ἔλεγε σιγὰ σιγὰ.

— Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ μας... ἅγιε Νικόλαε... Θεέ μου, συχώρεσε τὰς ἀμαρτίας μας!...

Ἡ Λενιώ, χασμαμένη, ἐτίναξε τὰ ψυχουλά ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἐξάφην τῆς ἐφάνη, πῶς χτυποῦν κάπου. Ἠκροάσθη, ἦ-

κουσε ποῦ ἐκτυποῦσαν πάλιν. Τῆς ἐφάνη ὡς νὰ χτυπᾷ κάποιος σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ παράθυρον.

— Τί εἶνε, Θάνο; Χτυπᾷ κανεὶς; — Ἠρώτησε τρομαγμένη. Ὁ Θάνος, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν ὥραν ἔκαμνε μετάνοιες, ἐσηκώθη καὶ ἠκροάσθη.

— Δὲν εἶνε τίποτε· ὁ ἀέρας χτυπᾷ, εἶπε.

Ἄλλὰ ταῦτοχρόνως ἠκούσθη καθυρᾶ κτύπος εἰς τὸ παράθυρον. Καὶ ὁ Θάνος καὶ ἡ Λενιώ ἀνετρίχισαν.

— Χριστὸς καὶ Παναγία, ποιὸς εἶνε; — εἶπε σιγὰ σιγὰ ἡ Λενιώ κ' ἔκαμε τὸν σκυρόν τῆς. — Ποιὸς νᾶνε τέτοια ὦρα;

Ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρον ἠκούσθη κάποιον παραπονετικὴ φωνή, ἀλλὰ τὴν ἐπῆρε ἀμέσως ὁ ἄνεμος. Ἐπειτα ἐκτύπησε κάποιος τὴν ἐξώθυραν.

Ὁ Θάνος ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ ἐξω ἦτο σκοτάδι — πίσσα. Ὁ κτύπος εἰς τὴν ἐξώθυραν ἐπανελήθη.

— Ἄχ, Θεέ μου! Θὰ ζυπνήσουν παλιτὰ παιδιὰ! ἐφώναζε ἡ Λενιώ δυσηρεστημένη.

Ὁ Θάνος ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυράκι καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ποῖος χτυπᾷ, ἀλλὰ ἡ Λενιώ τὸν ἠμπόδισε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Θὰ μπῆ μέσα στὴ στιγμὴ τόσο χιόνι, ποῦ θὰ χρειασθῆς φτυάρι ὕστερον νὰ τὸ πετάξῃς! Ἐπειτα θὰ κρουολογήσῃ καὶ τὸ παιδί!... Καλλιτέραν' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα.

Ὁ Θάνος ἐμισάνοιξε τὴν θύραν, προέβλεν ἐξω τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠρώτησε δυνατὰ:

— Ποιὸς εἶνε; Ποιόνε ζητεῖς;

Ἀπόκρισιν τοῦ ἔδωκε ὁ ἄνεμος, ποῦ ἐφύσεν ὡς λυσσοσμένος. Ἀπὸ τὴν ρωγμὴν τῆς θύρας ἔπεσε χιὼν ἐπάνω εἰς τὸν Θάνον.

— Ποιὸς εἶνε; Ποιὸς χτυπᾷ; ἀκόμη δυνατώτερα ἠρώτησε ὁ Θάνος.

— Ἀφήσατέ με νὰ ζεσταθῶ... Γι' ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ... ἐστέναζε εἰς τὴν ἐξώθυραν κάποιον φωνή, ποῦ μάλιστα διεκρίνετο.

— Ἄ, τί εἶνε! Φοβοῦμαι! — ἐφώναζεν ἡ Μαριγῶ ποῦ εἶχεν ἐζυπνήσει.

— Σούτ, σῶπα! εἶπε ἡ μητέρα. Θὰ ζυπνήσῃς τὸ Μῆτσος.

— Ποιὸς εἶνε; ἠρώτησε πάλιν ὁ Θάνος.

Ἐσύριζε πάλιν ὁ ἄνεμος, ἔπεσε πάλιν χιόνι ἀπάνω εἰς τὸν Θάνον καὶ κάποιον φωνὴ ποῦ μάλιστα ἠκούετο εἶπε:

— Ἐπάγωσα... Ἀφήσατέ με νὰ μπῶ νὰ ζεσταθῶ... εἶμαι ξένος...

Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κάποιος ἔβηξε καὶ ἀνεστέναζε.

Ὁ Θάνος ἐστέκετο μὲ ἀπορίαν μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ· νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ; Καὶ τὸν ἐλυπεῖτο καὶ ἐφοβεῖτο: «ποιὸς ζέρει; μπορεῖ νὰ εἶνε κανένας κακὸς ἄνθρωπος»... Κ' ἐνεθυμήθη ποῦ πρό τινων ἡμερῶν εἰς τοῦ γείτονός του τοῦ Κίτσου ἕνας τοιοῦτος ξένος τοῦ ἔκλειψεν τὸ αἰολογόν του, ὅταν αὐτὸς ἐκοιμάτο... Ἐπειτα ἐσκέφθη, πῶς ἂν τὸν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ θὰ ἐζυπνήσῃ τὸν Μῆτσος, καὶ δὲν εἶνε παράξενον νὰ κρουολογήσῃ τὸ παιδί!... Καὶ μολαταῦτα ἔκαμε τὴν σκέψιν πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν δεχθῆ, πῶς ἔπρεπε νὰ ἔμβῃ νὰ ζεσταθῆ ὁ ἄνθρωπος.

Ὅστω πως ἐστέκετο, μισοχωσμένος ἐξω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐνῶσφ ὅμως αὐτὸς ἐσκέπτετο, ἡ Λενιώ ἐσυλλογίσθη καὶ τοῦ εἶπε:

— Πε τοῦ νὰ πάῃ στοὺς γειτόνους. Ἄς πᾶ νὰ χτυπήσῃ στοῦ Κίτσου. Μέσα στὴν καλύβαν τοὺς δὲν εἶν' ἄλλος παρά αὐτὸς κ' ἡ γρηά του. Ποῦ μποροῦμε νὰ τὸν δεχθοῦμε μετῆς; θὰ κατχτρομάξουν δια τὰ παιδιὰ.

Ὁ Θάνος ἤκουσε τὴν γυναῖκά του καὶ εἶπε:

— Γιατί θὰ τρομάξουν; ἄνθρωπος εἶνε σὰν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα ἄρρωστος καθὼς φαίνεται ἄκουσες πῶς βήχει; Ὅχι, πρέπει νὰ τὸν δεχθῶμε.

Ὁ στεναγμὸς ἠκούσθη καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξώθυραν καὶ ὁ Θάνος ἤκουσε μόνον αὐτό: «γι' ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ!».

— Μὰ τί θὰ πάθῃ ἂν πάῃ ἴσα με τοῦ γείτονα — εἶπε ἡ Λενιώ μὲ θυμόν. — Ἀκούς, ἄρχισε πάλι ὁ Μῆτσος νὰ παραμιλῇ! Πάλι δὲ θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶμε ἀπόψε!

— Τί μπελᾶς; εἶπεν ὁ Θάνος ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤρχισε πλέον νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ ψυχρὸν, καὶ ἦσαν τὰ ρούχα του κάτασπρα ἀπὸ τὸ χιόνι.

— Κάμετε ἔλεος, χριστιανοὶ! ἐφώναζε

μὲ ἀπελπισίαν ὁ διαβάτης καὶ ἐπνίγη ἀπὸ βῆχα.

— Μάνω μου, μανοῦλά μου, φοβᾶμαι! ἐφώναζεν ἐξάφην ἡ Μαριγῶ κ' ἐπήδησε ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς. — Τατά μου, μάνα μου!

ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἤρπασε τὴν Λενιώ ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ δὲν τὴν ἄφινε. Ὁ Τάσος ἐζύπνησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκβαλλων τοὺς πόδας του κάτωθεν τοῦ ἐφαπλώματος ἤρχισε νὰ μουρμουρίζῃ.

— Κλείσε τὴν πόρταν, Θάνο! ἐφώναζε ἡ Λενιώ, ἐπάγωσε ἡ κάμαρα! Δὲ βλέπεις, πῶς τὰ παιδιὰ εἶνε μὲ τὸ ποκαμισάκι;

Ὁ Θάνος ἐκλείσε τὴν θύραν, ἀφησεμῖνον ρωγμὴν καὶ ἀπὸ τὴν ρωγμὴν ἐκρούαγε:

— Ἀἴ, καλέ μου ἄνθρωπε! — πῆγαινε νὰ χτυπήσῃς τοῦ γείτονα· ἐκεῖ ἔχουν περισσότερη εὐρυχωρία. Ἀκούς;

Εἰς τὸν δρόμον ἐστέναζε πάλιν κάποιος, ἀλλὰ ὁ ἄνεμος ἀπέπνιξε τὴν φωνὴν του.

— Κλείσε τὴν πόρταν σοῦ λένε! — εἶπε ἡ Λενιώ.

— Πῆγαινε νὰ χτυπήσῃς τοῦ γείτονα, τοῦ γείτονα χτύπα! ἐφώναζε πάλιν ὁ Θάνος καὶ ἠθέλει κάτι νὰ εἰπῆ ἀκόμη, ἀλλὰ ἦλθεν ἡ Λενιώ καὶ μὲ θυμόν ἔδωσε μίαν τῆς θύρας καὶ τὴν ἐκλείσε μὲ τὸ σίδηρον.

— Ὁ Θάνος ἐστέκετο εἰς τὴν θέσιν του ἀμηχανῶν. Τοῦ ἐφάνετο πῶς ἔκαμε κάποιον κκκὴν πράξιν καὶ πῶς αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ... Ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔβλεπε τὸ αὐτί του ν' ἀκούσῃ, ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐπὶ τέλους ἔβλεπε μίαν φωνὴν εἰς τὰ παιδιὰ.

— Βρὲ σεῖς, δὲν κοιμάστε, παληόπαιδα! Τί σὰς ἔπιασε ἀπόψε; Μὰ πιᾶσω τὸ σκουπόζυλο νὰ σὰς δείξω γῶ!

Δὲν ἔπαυε νὰ νομίζῃ πῶς ὁ διαβάτης ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾷ τὴν θύραν, πῶς βήχει, πῶς ἀναστενάζει· ὅταν ὅμως ἐπρόσεξε καλὰ ν' ἀκούσῃ, δὲν ἤκουσε πλέον τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἄνεμον ποῦ ἐβογοῦσε...

— Ἡ Λενιώ ἔβλεπε ὅπως — ὅπως τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθῶν, ἔπειτα ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ καὶ αὐτὴ.

— Ἀμ' σὺ γιατί δὲν πλαγιάζεις; ἠρώτησε τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ Θάνος δὲν ἔδωσε κκκμῖνον ἀπάντησιν.

ΕΦΗΜΕΡΙΔ ΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ»

ἤρχισε ἀργὰ ἀργὰ νὰ ἐκδύεται στενάζων καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν του. «Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω νάμπη, — ἔλεγε καθ' ἐξυτὸν. Πόσο τόπο θὰ μᾶς ἐπίανε! Ἄχ, δὲν ἐκάμαμε καλὰ, διόλου καλὰ δὲν ἐκάμαμε!...»

Ἐβουσε τὸ φῶς ἔπλάγιασε.

Μέσα εἰς τὴν καλύβην ἔγεινε ἡσυχία. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον κανὲν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐμουρμούριζε καὶ ὠμίλει μέσα εἰς τὸν ὕπνον του. Ὁ Μῆτσος ἐστριφογύριζεν εἰς τὸ στῶμα του καὶ κάποτε ἤρχιζε νὰ κλαίη. Ἐπειτα ἔγεινε πάλι ἡσυχία, τόση, ποῦ ἤμποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ τῆς κατσαρίδες ποῦ ἐγάντζωναν εἰς τὸν ταῦχον καὶ ἐπερπατοῦσαν εἰς τὴν ὄροφην.

Ἡ Λενιώ ἤρχισε πλέον νὰ ροχαλιζέη, ἀλλὰ ὁ Θάνος δὲν ἐκοιμάτο. Ἦτον πεσμενός καὶ εἶχε τ' αὐτὶ του εἰς τὴν βοήν τοῦ ἀνέμου, ποῦ ἔκλαιε καὶ ἐστενάζε εἰς τὸ παράθυρον μὲ διαφόρους φωνὰς. Πότε ἐσφύριζε μὲ λύσσαν καὶ ἐκάλυπτε μὲ χιόνια τὸ παράθυρον, πότε ἐξαφνα ἐβροντοῦσε κάπου σὰν κανονία καὶ πότε ἐστενάζε λυπητερὰ λυπητερὰ ὡς νὰ ἐκρυωνε κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ ὁ Θάνος μάτην οὐροσπαθεῖ νὰ κοιμηθῇ.

Βαρεῖα συλλογὴ τὸν βασανίζει. Κατ' ἀρχὰς ἀνησυχεὶ διὰ τὸν διαβάτην τὸν ἐτυπτεν ἡ συνείδησίς του· ἔπειτα ἐσυλλογίσθη τὸν μικρότερον του ἀδελφὸν τὸν Βασίλην. Ἐνθυμῆθη ὁ Θάνος πῶς ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἔζησαν μονοιασμένοι πάντα, ἀγχαπημένοι, ὁ ἓνας ἐβαστοῦσε τὸν ἄλλον καὶ ὅτε μαλώματα ὅτε κυγαδες εἶχαν ποτὲ ὀναμεταξὺ των.

«Καλὸ παιδί ὁ Βασιλάκης—ἐσκέπτετο ὁ Θάνος—ἀξιαγάπητο παλληκάρη! Ὁ Θεὸς μονάχα νὰ τοῦ δῖνῃ υἰεὶα καὶ νὰ τελειώσῃ τὸ στρατιωτικὸ του, καὶ νὰ δῆς πῶς θὰ ζήσωμε μαζὺ ἀγαπημένοι ὅπως πρῶτα!..»

Ἐπειτα ἤρχισε πάλι νὰ τοῦ παρουσιάζεται τοῦ Θάνου ὁ διαβάτης καὶ πάλιν τοῦ φάνη πῶς κάποιος κτυπᾷ καὶ στενάζει ἀπὸ ἔτω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

ἌΤέλος πάντων τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Καὶ οἰμᾶται ὁ Θάνος ὕπνον ἐλαφρὸν καὶ ταχαγμένον καὶ τοῦ παρουσιάζεται ὁ Βασίλης

— Ὡσὰν νὰ τὸν βλέπῃ νὰ ἔρχεται μὲ τὸ ταγάρι στὸν ὄμο· ἔρχεται ἀπὸ τὸν πλατῦ τὸν κάμπο καὶ γύρω του βογγᾷ ὁ χιονιὰς καὶ τὸν σκεπάζει τὸ χιόνι ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὴν κορφή· καὶ σὰν νὰ ἐστάθῃ ὁ Βασίλης μέσα εἰς τὴν μέσην τοῦ κάμπου, ἀνεστένιζε σιγὰ σιγὰ, ἔπειτα ἐσταυροκοπήθη, ἔβγαλε τὸ ταγάρι του, τὸ ἔβαλε μαξιλάρι κ' ἐπλάγιασε... «Θὰ παγώσῃς, Βασίλη!» τοῦ φωνάζει μέσα εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὁ Θάνος. Ἀλλὰ ὁ Βασίλης δὲν ἀκούει τίποτε πλέον. Τὸ χιόνι στριφογύριζε ἀπὸ πάνω του καὶ ὀλονέν τὸν σκεπάζε. «Σῆχώ, Βασιλάκη, θὰ ξεπαγιάσῃς!» τοῦ φωνάζει μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν ὁ Θάνος. Ὁ Βασιλάκης ὅμως ἦτο πλέον ὀλότελα σκεπασμένος ἀπὸ τὸ χιόνι σὰν μέσα εἰς σάβανο, ἐκοκάλιασε πλέον ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἔγεινε σὰν ἓνα κομμάτι πάγος.

Ἀπὸ τὴν τρομάξαν του ἐξύπνησεν ὁ Θάνος καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Μέσα εἰς τὴν καλύβην ἦτο ἡσυχία καὶ σκοτάδι ὅπως καὶ πρότερον. Ἐλίγωνε ἡ καρδιά τοῦ Θάνου. Πολλὴν ὥραν ἐστριφογύριζε ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸν εἰς τὸ ἄλλο—δὲν ἤμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ!

— Λενιώ, αἶ Λενιώ!—ἐφώνιζε σιγὰ σιγὰ τὴν γυναῖκα του ὁ Θάνος.

Ἡ Λενιώ δὲν ἤκουσε· ἐρροχάλιζε γλυκὰ.

Ὁ Θάνος τὴν ὤθησε σιγὰ εἰς τὸν ὄμον.

Ἡ Λενιώ ἀπετανύσθη κ' ἐμουρμούρισε κάτι μέσα εἰς τὸν ὕπνον της.

— Ἀκουσε, Λενιώ, εἶπε ἀκομῆ μίαν φωνὴν ὁ Θάνος.

— Μμ... τί θέλεις; εἶπε μὲ νυσταγμένην φωνὴν ἡ Λενιώ.

— Δὲ ξέρω τί ἔχω καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, Λενιώ... Δὲ μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Δὲν ἀνάβεις τὸ φῶς; Ὅλο καλλίτερα θὰ εἶνε.

— Νὰ ἡ ὥρα τώρα ν' ἀνάψωμε φῶς! Ὁ ζυπνήση τὸ παιδί... Τί νὰ τὸ κάμῃς τὸ φῶς;

— Δὲ μπορῶ σκοτεινὰ, στενοχωριέμαι, Λενιώ!

— Μὰ τί στενοχώρια πάλι εἶν' αὐτὴ ποῦ σ' ἐπίασε; Ποιὰ εἶν' ἡ ἀφορμὴ; Ἡ μήπως συλλογίσῃσαι ὄλο τὸ Βασίλην;...

— Μοῦρχοντι λογιῶ—λογιῶ σκέψεις στὴν κεφαλὴ μου καὶ μὲ βασανίζουν! Συλλογίζομαι καὶ τὸ Βασίλην, συλλογίζομαι κ' αὐτὸν ποῦ χτυποῦσε...

— Αἶ, καὶ τί τάχατες; ἐρωτᾷ ἡ Λενιώ καὶ ἤρχισε ἐξαφνα τώρα ν' ἀνησυχῇ καὶ αὐτῇ.

Ὁ Θάνος ἐσιώπη.

— Μοῦ χῶθηκε στὴν κεφαλὴ αὐτῇ ἡ συλλογὴ καὶ μὲ τυρνανεῖ—εἶπε μετ' ὀλίγον κ' ἐμισοσηκώθη ἀπὸ τὸ στῶμα—γυρεύω νὰ τῆνε διώξω—δὲ φεύγει.

— Μὰ τί λογῆς σκέψι εἶνε, τί συλλογὴ;

— Νὰ σοῦ πῶ:—συλλογίζομαι, πῶς ἂν τύχῃ ὁ Βασίλης μας κ' ἔχασε τὸ δρόμο μ' αὐτῇ τῇ χιονιᾷ, ἂν τύχῃ αὐτὸς ὁ ξένος ποῦ χτυποῦσε τὴν πόρτα μ' αὐτῇ τὴν τριαιμία μέσα στὰ χιόνια...

— Μὴ μὲ λωλάνῃς! εἶπε τρομαγμένη ἡ Λενιώ.

— Τί νὰ μὴ σὲ λωλάνω; δύσκολο πρῶμα τῶχεις νὰ χάσῃ κανεὶς τὸ δρόμο; ἐξηκολούθησεν ὁ Θάνος.—Φκντάζομαι λοιπὸν, πῶς ἔτσι δὲ θὰ ἔχασε τὸ δρόμο καὶ ὁ Βασίλης μας, ἐχτύπησε στὴ μιά κλύβη, στὴ δευτέρῃ, στὴ τρίτῃ—δὲν τοῦ ἀνοιξάν πουθενά... Φκντάσου λοιπὸν νὰ μείνῃ ὄζω νύχτα, μὲ τέτοιο καιρὸ στὸν κάμπο καὶ νὰ ξεπαγιάσῃ σὰν τὸ σκυλί ποῦ δὲν ἔχει ἀφέντη!..

— Τί νὰί τώρα αὐτὰ ποῦ λὲς καὶ μὲ τρομάζεις τέτοια ὄρα! εἶπεν ἡ Λενιώ κ' ἐγύρισε ἀπὸ κεῖ τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ Θάνος ἐσιώπησεν. Ἐπέρχσαν μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. — Ἡ Λενιώ ἤρχισε πάλιν νὰ ἀποκοιμάται ἀλλὰ ἐξαφνα ἤκουσεν ἓκ νέου τὴν φωνὴν τοῦ Θάνου.

— Ἀκουσε, γυναῖκα! τῆς εἶπε τὸσον δυνατὰ, ὅστε ἡ Λενιώ ἀνεσκίρτησε:—ἂν τύχῃ καὶ συνέθηκε τίποτε κακὸ σὲ κείνον τὸν διαβάτην, νὰ ξέρῃς πῶς μεγάλο κρῖμα θὰ πάρωμε στὴν ψυχὴ μας. Σκέψου, πῶς ὅποιος κ' ἂν ἦταν, κ' αὐτὸς σὰν τὸ Βασίλην μας, κάποιον θὰ ζητοῦσε ἢ τὸν ἀδερφό του ἢ τὸ μάνη του. Καὶ μετὶ τὸν ἐδιώξαμε καὶ δὲν ἐλυπηθήκαμε τὸν ἄνθρωπο!

— Γιατί λὲς πῶς τὸν ἐδιώξαμε; Καθόλου δὲν τὸν ἐδιώξαμε· γι' αὐτὸν ἦταν τὸ ἴδιο ἂν ξενυχτοῦσε ἐδῶ ἢ στοῦ γείτονα.

— Εὐκόλο τῶχεις—στοῦ γείτονα! Δὲν κάνεις πῶς πᾶ νὰ χτυπήσῃς στοῦ Κίτσου—μὲ κανονιὰς δὲν τοὺς ζυπνᾷς!

— Ἄν δὲν εἶνε στοῦ Κίτσου ἂς ἐπήγαυνε στοῦ γέρο-Παντελῆ...

— Ὅχι, ὄχι, δὲν ἐκάμαμε καλὰ!—εἶπε ὁ Θάνος.—σκυλί καὶ πάλι τὸ λυπᾷσαι ὄχι ἐδῶ ζωντανὸν ἄνθρωπο.

— Τί τὰ τσαρούγια σου βάζεις; τὸν ἐρωτᾷ ἡ Λενιώ,—ποῦ θὰ πᾶς! Δὲν ἡσυχάζεις πιά;

— Πᾶω νὰ ἴδω ὄλο θὰ ξελαφρώσῃ ἡ ψυχὴ μου, ἀπεκρίθη ὁ Θάνος, φορῶν εἰς τὸ σκύτος τὰ ρούχα του.

— Καμμιά ἀνάγκη δὲν ἦτανε νὰ πᾶς!.. εἶπε ἡ Λενιώ.—Τί θὰ δῆς τώρα μέσα σὲ τέτοιο σκοτάδι; Τώρα σοῦ κατέβηκε, ἀφοῦ πέρασε ὀλάκαιρη νύχτα! Δὲν περιμένεις νὰ ζημερώσῃ; Σὰ ζημερώσῃ τότε πηγαίνεις, ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι.

Ἡ Λενιώ ἐσηκώθη, ἐγέμισε ἓνα κουμάρη νερό καὶ ἐπῆγε τοῦ Θάνου.

— Νὰ, πιὲ κάλλιο νερό, καὶ θὰ σοῦ περάσουν ἡ συλλογὴς καὶ θὰ σὲ πάρῃ καὶ ὁ ὕπνος.

Ὁ Θάνος ἔλαβε τὸ κουμάρη, καὶ ἤρχισε νὰ πίνῃ μὲ πολλὴν δίψαν.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο εἶπε ἡ Λενιώ, ὄχι ποῦ ζητεῖς νὰ πᾶς δὲν ξέρω ποῦ καὶ γικτὶ. Αὐτὸ εἶνε γιατί δὲν ἔχεις ὕπνο.

— Ἐβγαλε τὸ κουμάρη ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι· κ' ἐπλάγιασε. Ὁ Θάνος ἐπέσε πάλιν εἰς συλλογὴν καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ; νὰ ὑπάγῃ ἢ νὰ περιμένῃ ἕως τὸ πρωί; Ἡ Λενιώ ὅμως προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ νὰ μείνῃ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θὰ πῆγε ἢ στοῦ Κίτσου ἢ στοῦ γέρο-Παντελῆ. Ἐπειτα σκέψου, μποροῦσκαμε μετὶς νὰ τὸνε δεχθοῦμε; Κακὸ εἶνε, μὰ ἔχομε καὶ παιδιὰ—κατάλαβες; Ὁ Μῆτσος νὰ ὄλη μέρη σήμερα σὰν νᾶνε μέσα στὴ φωτιά... Κ' ἐγὼ πιά δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἐκυτό μου ἀπὸ τὴν κούρασι. Ὁ Κίτσος παιδιὰ δὲν ἔχει καὶ τοῦ γέρο-Παντελῆ εἶν ὄλη μεγάλα· τὸ σωστό λοιπὸν ἦτανε νὰ τὸν στείλωμ' ἐκεῖ. Δὲν τὸν ἐστείλαμε μέρων δρόμο· ἐδῶ κοντὰ εἶνε—στὴ γειτονιά.

Πολλήν ώρα ωμίλει ή Λενιώ. 'Ο Θάνος ήκουε, τήν ήκουσε και ως να ήσύχασεν δλίγον. 'Εκεί κατά τήν αύγήν τόν επήρ' ο ύπνος αλλά δέν έκοιμήθη πολυ. Εύθως άμα εξημέρωσε, ο Θάνος επήδησεν από τούστρωμα, επλύθη γρήγορα γρήγορα και σιγά-σιγά, δια να μη ξυπνήση τα παιδια εξήλθεν από τήν καλύβην. Μετά βίαις κατώρθωσε ν' ανοίξη τήν θύραν—τόση χιών ειχε. πέσει τήν νύκτα. 'Ο Θάνος μόλις ήμπόρεσε να έβγη προτάξας τόν ώμόν του δια τής θύρας και εξήλθεν εις τήν αύλην.

Το κακόν ειχε περάσει. 'Εκαμνε όμως φοβερήν παγωνιά Βουρό το χιόνι· ήλα κάτασπρα. 'Η εξώθυρα ήτο μισοχωσμένη καθως και το παράθυρον. 'Εως εις τα γόνατα μέσα εις το χιόνι εφθασε ο Θάνος μέχρι τής καλύβης του Κίτσου και ήρχισε να κτυπά, αλλά κανείς δεν απειρίθη εις τούς κτύπους του. 'Επήγε εις τήν καλύβην του γέρο-Παντελή, αλλά και εκεί δέν του ήνοιξαν. Φαίνεται πως έκοιμώντο άκόμη.

«'Ας πάω να φτυαρίσω εγώ το χιόνι όσηνώρα», ειπε καθ' εκυτόν ο Θάνος, κ' επήγε κ' επήρε φτυάρι και ήρχισε κατ' αρχάς να φτυαρίζη από τήν μεσόθυραν τής καλύβης. Τήν στιγμήν εκείνην εξήλθεν ή Λενιώ από τήν καλύβην.

—Πώ-πώ! το χιόνι πουρριξε! εφώναζε. 'Εκλεισε όλα τα παράθυρα κ' έσκοτείνιασε ή καλύβη, —'Αί, επήγες να ιδής τους γειτόνους;

—'Επήγα μα κοιμούνται άκόμη. Θα παστρέψω το δρόμο από το χιόνι και θα πάω πάλι. Τι κάνει ο Μήτσος—κοιμάται;

—Δόξα ναχη ο Θεός, καλά είνε, ήσυχα κοιμάται. Τώρα με τόν ύπνο θα του περαση ή άρρώστεια.

—Δόξα σοι, ο Θεός... 'Ο ξένος αυτός πρέπει να ξενύχτησε στού γέρο-Παντελή— έτσι μου φαίνεται.

'Ο Θάνος έχωσε το φτυάρι του μέσα εις το χιόνι, το έγέμισε και έκαμε κίνησιν να το ρίψη άπωτέρω.

'Εξαφνα το φτυάρι του έπεσε από τας χειρας... 'Ο Θάνος όπισθοχώρησε και ειπε με τρέμουσαν φωνήν:

—Λενιώ... Τι ν' αυτό εδώ;... Χριστέ και

Παναγία μου!..

'Η Λενιώ επλησίωσε. 'Επάνω εις το παρά τήν θύραν θρανίον εφάνησεν κάτω από το χιόνι οι πόδες ανθρώπου, φοροῦντος στρατιωτικας άσθύλας.

'Η Λενιώ ήθελησε να ρήξη κραυγήν, αλλά επιάσθη ή φωνή της ήνοιξε ορθάνοικτα τα μάτια της κ' εκύτταζε με τρόμον τα ακίνητα πόδια. 'Ο Θάνος ώχρος και τρέμων, έκαμε τόν σταυρόν του, ανέλαβε το φτυάρι και ήρχισε με ύσσην ειχε δύναμιν να φτυαρίζη το χιόνι.

—Χριστέ και Παναγία μου, είν' αυτό! εξηκολούθει να λέγη έντρομος και με τρέμουσαν φωνήν.

'Εφτυάρισε, εφτυάρισε χιόνι κ' εξαφνα έπεσε με άπελπιστικήν κραυγήν κ' έσωριάσθη επάνω εις το χιόνι. 'Ευπροσθέν του επάνω εις το θρανίον έκειτο ο μικρότερός του αδελφός, ο Βασίλης με τόν στρατιωτικόν μανδύαν και με το ταγάρι εις τόν ώμον. 'Εκειτο εκεί κουλουριασμένος, ή κεφαλή του κρεμασμένη πλαγίως, οι όφθαλμοί του κλεισμένοι ως να ειγεν αποκοιμηθη ύπνον ήσυχον και γλυκύν...

— Βασίλη! Βάσο! αδελφούλη μου! — εφώναζεν ο Θάνος γονατιστός ποδ του νεκρού του αγαπημένου του αδελφού. — Να πώς σε δεχθήκαμε μεϊς, πώς σ' εξεστάναμε, δυστυχισμένε μου αδερφέ! Ούτε το στρατιωτικό σ' έβλαψε, ούτε ή άρρώστια σ' εδάμασε, — οι συγγενείς σου σε κατέστρεψαν άδικα, άδικοθνατισμένε μου Βάσο!...

Δυστυχισμένε μου αδερφέ! Μεγάλη άμαρτία εκάμαμε στο Θεό! Κάλιο ειχα ν' άδικοθνατήσω 'γώ παρά να καταστρέψω εσένα, καλέ μου αδερφέ! Και πώς σ' επεριμέναμε! πώς σ' επεριμέναμε και να πώς σε δεχόμαστε! Θεέ μου πολυέσπλαγχε, γιατί μάς τιμωρείς έτσι;!

'Επιασε το παγωμένο χέρι του αδελφού του και τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του.

'Η Λενιώ ήρχισεν εξαφνα να ξεφωνίζη.

— 'Αχ, Παναγίτσα μου, μεγάλο κακό που μάς βρήκε τούς άμοιρους!... Σήκωσε τονε, πάρε τονε να τόν πάμε μέσα! — έ-

φώναζε πνιγμένη στα δάκρυα—μπορεί να ξανχοιώση, μπορεί να ζήση!... Χριστέ και Παναγία μου! Πήγαίνε τονε μέσα, Θάνο!... Να πᾶ να φωνάξω τούς γειτόνους!

— Σῶτα, γυναίκα, ᾤφησε! — ειπεν ο Θάνος με βαθειά φωνή—προτίτερεξ έπρεπε να το σκεφθοῦμε αυτό· τώρα πια είνε

αργά. Δέν ελυπηθήκαμε τόν άνθρωπο, εδιώξαμε τόν αδερφό μας, σαν ναταν κανένας σκύλος... Μήν κλαίς και φωνάζεις άδικα τώρα, μου σπαράξεις τήν καρδιά... το νεκρό δέν τόν ανασταίνεις!

Κ' εκλαιεν ο Θάνος δάκρυα πικρά.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ΕΠΙΓΟΝΩΝ

Μίαν ωραίαν θεριγὴν πρῶϊαν φιλικὸς ὄμιλος καλλιτεχνῶν ἐξῆλθεν εἰς ἐκδρομὴν, τῆς ὁποίας τέρμα ἦτο τὸ ἡμικατεστραμμένον ἄλσος τοῦ κόμητος Ζ. Μετὰ φαιδρὰν περιπλάνησιν δύο ὥρων εἰς τὴν ἐξοχὴν οἱ ὁδοιπόροι ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς παχείας χλόης τοῦ ἄλσους, μεταξύ τῶν διεσκορπισμένων πέριξ ἀστεροειδῶν ἀνθέων τοῦ ἰάσμου. Ἐκ τοῦ ὁδοιπορικοῦ σάκκου ἐξήχθησαν κρύα φγγητὰ καὶ δύο φιάλαι. Τέσσαρες ἦσαν οἱ νέοι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν φιλικὴν συντροφίαν. Ὁ Γουίδος, γλύπτης, ἀθλητικὸς τὸ παράστημα, ὁ Ἰούλιος, ποιητὴς σύνηθες ἔχων ἐξωτερικόν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ὄνειροπόλον τὸ βλέμμα, ὁ Παῦλος, ζωγράφος, ὅστις ἀνεζήτηε ἀκόμη τὴν ἰδιοφυΐαν του, καὶ ὁ Χάνς, ὁ αἰώνιος σπουδαστής, ἀγαθὸς νέος, φιλότεχνος, ἀπὸ ὅλα καὶ τίποτε.

Ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξαν ἦτο ἐκτάκτως ποιητικὴ. Ὅπισθεν αὐτῶν ἐξετείνοντο δύο δένδροστοιχίαι γηραιῶν, πυκνοφύλλων φιλυρῶν, πρὸ αὐτῶν δὲ ὅπου αἱ δένδροστοιχίαι, ὅμοιαι πρὸς ἀνοιγομένους βραχίονας, ἀπεμακρύνοντο ἀπ' ἀλλήλων, ἔκειτο μικρὰ λίμνη κκτάφυτος ἀπὸ ὑψηλὰ καλάμια. Μέσα ἀπὸ τὰ στενάζοντα καλάμια ὑψώνετο τὸ ἀγαλμα ἐνὸς Σατύρου. Τὸ δὺσμορφον πρόσωπόν του ἔκλινε πλαγίως με εἰρωνικὸν μυχιδίωμα καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κατὰ ἡκροῦτο—ἀλλὰ τί;

Ὁ Ἰούλιος ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του, τὸ ἔριψεν εἰς τὴν χλόην, συνέπλεξε τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του καὶ προσβλέπων τὸν Σάτυρον ἀπήγγειλε μερικὸς

παραδόξους στίχους τοῦ Βερλαίν, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν παλαιὸν Φπῦνον.

— Αὐτὸ ποῦ λέγω πάντα ἐγὼ, εἶπε με κάποιον ἀγανάκτησιν ὁ ζωγράφος Παῦλος, διὰ τὴν Τέχνην τίποτε καινούργιο δὲν μένει. Ὅλα ἐπάληψαν. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ἦτο εὐκολον νὰ γίνοντο μεγάλοι καὶ νὰ δοξασθοῦν· εὐρῆκαν τὸν κόσμον ἀνεκμετάλλευτον· ἀλλὰ ἡμεῖς εἴμεθα κκατὰδικασμένοι νὰ μαζεύωμεν τὰ περισσεύματα, τὰ ψυχία...

— Εἴμπορεῖς νὰ μαζεύης ὅσο ν' ἀποθάνης, καὶ πάλιν δὲν θὰ προφθάσης τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ γλύπτης.

— Ἀλλὰ ποῖαν ἀξίαν ἔχει ἡ τέχνη, ἀφ' οὗ ὅλα ὑπῆρξαν ἤδη; Βεβαίως ὀλίγον διαφορετικὰ, ἀλλ' ὑπῆρξαν. Ὁ Ἰούλιος ἠμπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸν ἐδῶ τὸν Γεροσατύρον πόκοσοι καὶ πόσοι τὸν ἔψαλαν! Εἴμαι βεβαίος, ὅτι ὅταν ὁ Ἰούλιος ἠτένισε τὸ τέρας, ἐνεπνεύσθη ἐν ποίημα, ἀλλ' εὐτυχῶς ἦλθον εἰς τὸν νοῦν του οἱ θαυμαῖοι διαβολικοὶ ξένοι στίχοι καί...

— Λέγε δυστυχῶς, εἶπε διακόψας ὁ Ἰούλιος. Ναί, φίλοι μου, δυστυχῶς. Διότι εἴμαι δυστυχῆς, δυστυχῆς ἕως εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου. Ὁ Παῦλος ἔχει δίκαιον. Ὁ βίος τῶν ἐπιγόνων εἶναι σωστὴ κκατάρσις.

Ὁ Γουίδος δὲν ἀπεκρίθη. Ἦναιψεν ἥσυχά τὴν βραχεῖαν πίπαν του καὶ κκαπνίζων προσέβλεπε τὸ ἀπέραντον κυανοῦν...

— Εἴμαι δυστυχῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούλιος, διότι μὲν εἶς ἐν θέμα, μὲν

ἐπινοήσω μίαν ὑπόθεσιν, μὲν ἀρχίσω νὰ γράψω με εὐφρόσυνον συγκίνησιν καὶ ὁ ἕνας στίχος συναντᾷ τὸν ἄλλον, γνωρίζω ἤδη πῶς πρὸ ἐμοῦ ἐπραγματεύθη τὸ ἴδιον θέμα, καὶ γὰν τὸ θάρρος μου, ὡς ἀνάνδρος, καὶ ρίπτω μακρὰν τὴν πένηνάν μου καὶ κκαταρῶμαι τὴν τύχην μου!...

— Αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίζεν ἐμένα! εἶπεν ἡσύχως ὁ Γουίδος· ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὴν δουλειά μου καὶ δὲν θὰ μ' ἐννοίαζε οὔτε διὰ τὸν Πέτρον οὔτε διὰ τὸν Παῦλον. Ἰπερβολικὴ προσοχὴ εἰς τοὺς πρὸ ἡμῶν φέρει ἢ στείρότητα, ὅπως συμβαίνει εἰς σέ, ἢ ὑποχονδρίαν, ὅπως συνέβη εἰς τὸν Γάλλον, τοῦ ὁποίου τοὺς τρελλοὺς στίχους ἀπήγγειλες πρὸ ὀλίγου· ἢ νομίζεις ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν ἕνα Σάτυρον ὡς θέμα ποιήσεως; Ἐχρῖς μελετήσῃ πολὺ καὶ εἰξεύρεις ὅτι πολλοὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἔκαμαν τὸ ἴδιο.

— Ναί, καὶ αὐτὸς ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ, καὶ εἰς τί ποίημα! ἐψιθύρισε στενάζων ὁ Ἰούλιος.

— Βλέπεις, ὅτι τοῦτο δὲν ἐφοβίσε τὸν Βερλαίν. Καὶ συνέθεσεν ἐν ποίημα παράδοξον ἴσως, ἀλλὰ δὲν ἐδειλίασε νὰ ἐπαναλάβῃ παλαιὸν θέμα.

— Οὔτε ὁ Στέφανος Μαλλαρμέ δὲν ἐφοβήθη, εἶπεν ἐν ἀμνηγνία ὁ Ἰούλιος, καὶ με τὸ θέμα τοῦτο ἐσύνθεσεν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποιήματα τῆς νεωτέρας ποιήσεως γεματόν ἀπὸ ὄνειρῶδη πανθεισμῶν, βαρὺ ὅπως ὁ καύσων τοῦ θέρους καὶ περιεκτικόν ὅπως ἡ πλημμυροῦσα ζωὴ εἰς τὰς φλόγας τῆς φύσεως.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε διαφορετικὸν ἀπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ καὶ διαφορετικὸν ἀπὸ τοῦ Βερλαίν· ἀπ' αὐτὸ ἐννοεῖς, φίλε μου πόσον ἀνόητον πρᾶγμα δυσχυρίζεσο πρὸ ὀλίγου καὶ τὸ ἐπεβεβαίωσεν καὶ ὁ Παῦλος δὲν εὐρῆκε ἀκόμη τὸν ἑαυτὸν του, καὶ σὺ με τὴν πολλὴν σου λεπτολογίαν κκατέστρεψες τὴν ἰδιοφυΐαν σου. Ἡ τέχνη πρέπει νὰ εἶνε αὐθόρμητος, ἄλλως γίνεται κκαμωδία, ἀναξία τοῦ δημιουργοῦ τῆς καὶ ἀναξία τοῦ ὀνόματος τέχνη. Ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τὴν κκατάρσιν τῶν ἐπιγόνων, δι' ἐμὲ ἢ τὴν τέχνη εἶνε αἰωνίως νέη καὶ αἰωνίως

διάφορος—δι' ἐμὲ ἢ πηγὴ τῆς δὲν ἐστὶν ῥευσέ καὶ πίνω ἀπ' αὐτὴν με ὄλην τὴν δύναμίν μου. Σεῖς ὅμως πτύετε προτῆτερα μέσα εἰς τὴν χρυσὴν τῆς φιάλης!...

— Λέγε ὅτι θέλεις, ἀπήντησεν ὁ ἀπαισιόδοξος Παῦλος, εἴμεθα ἐπίμονοι καὶ τρώγομεν ἀπὸ πιάτο ποῦ ἀδειασε.

— Ἀνοησία! ἀπεκρίθη ἀντιτείνων ὁ Γουίδος. Ἐγὼ πλάττω τώρα μίαν Ἀφροδίτην. Πίσσας φορὰς ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν καλλιτεχνῶν!.. Ἀλλὰ ἐμὲ δὲν μενοιάζει οὔτε διὰ τὸν Πραξιτέλη, οὔτε διὰ τὸν Κανόβα, οὔτε διὰ τὸν Τορβάλδσεν. Γνωρίζω ὅτι ἐμπρὸς εἰς τοὺς γίγαντας αὐτοὺς ἐγὼ εἴμαι ἀπλοῦς σκώλης, ἀλλ' ἐξακολουθῶ με θάρρος τὴ δουλειά μου καὶ κατὰ νέον βεβαίως θὰ εὐρω τὸ ὅποσον θὰ διέφυγε καὶ αὐτοὺς τοὺς μεγάλους, κατὰ διαφορετικὸν τὸ ὅποσον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἰδικόν μου πνεῦμα καὶ ὄχι εἰς ἄλλου. Ἀλλὰ διὰ τί θυμῶν; Σεῖς κοιμάσθε ὅλοι γύρω μου... τοῦλάχιστον ἀφῆτέ με νὰ κκαπνίσω ἡσυχά τὴν πίπα μου!...

Καὶ πραγματικῶς ὁ Χάνς καὶ ὁ Παῦλος ἐκοιμῶνιο ὡς νὰ ἦσαν μεσάνυκτα. Ὁ Ἰούλιος ὄνειρεύετο με ἡμίλειστα βλέφαρα καὶ δὲν ἀπεκρίνετο πλέον εἰς τὸν Γουίδον, ὁ ὁποῖος στηριχθεὶς εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις.

Πέριξ ἐπεκράτει σιωπὴ, ἢ βαθεῖα σιωπὴ μεσημβρίας τοῦ Ἰουλίου. Τὸν οὐρανὸν διέτρεχον λευκὰ νεφύδρια, τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἐθρόουν σιγά, τὰ κκαλάμια ἐσειόντο εἰς τὸν ἀνεμὸν καὶ εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου ὁ χλευασμὸς τοῦ Σατύρου ἐφαίνετο σαρκαστικώτερος. Ὁ Ἰούλιος ἐσηκώθη ἡσύχως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν λίμνην, ἐβύθισε τὸν πόδα του εἰς τὰ καλάμια καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ ἀγάλματος. Καὶ εἰς τὸ μαγικὸν φῶς τῆς μεσημβρίας, εἰς τὴν πνοὴν ἐκείνην τῆς γῆς καὶ τῆς βλαστήσεως, εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι αἰσθάνεται καὶ ἀκούει τὸν παλμὸν τῆς καρδίας τῆς φύσεως, ἤρχισε μεταξύ τῶν δύο ὁ ἐξῆς διάλογος.

— Δικατὶ χλευάζεις, τέρας; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

Ὁ Σάτυρος ἐγέλα σαρκαστικώτερος.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι ; Σὺ εἰζεύρεις πολλὰ πράγματα. Εἶπέ μοι τί εἶδες ἐδῶ, ἀφ' ὅτου σ' ἔστησαν ἐδῶ — λέγε, ἀποκάλυψε μού το.

— Ἀνέγνωσες χωρὶς ἄλλο τὸ ποίημα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἀπεκρίθη μὲ μορφασμὸν ὁ Σάτυρος.

— Σ' ἐννοῶ· εἰς σέ εἶν' εὐκόλον νὰ γυλᾷς· στέκεις ἐδῶ μέσθ' εἰς τὴν καρδίαν τῆς φύσεως παρακολουθῶν τὰς σκέψεις τῆς εἰς τὴν λάμπιν τῶν ἀστέρων, κατασκοπεύων καὶ ἀκούων τὰς ἐξεγέρσεις τῆς, τὴν πτώσιν τοῦ ζηροῦ φυλλώματος, τὸν ψυθιρισμὸν τοῦ ἀνέμου, τὴν φωνὴν τῶν ἀγριμιῶν, τὰ κελαδηματὰ τῶν πτηνῶν, τὸν τριγμὸν τῶν κλάδων. Εἶσαι μάρτυς τῆς μεγάλης ζωῆς καὶ πρέπει νὰ ἔγινες ποιητῆς παρατηρῶν εἰς τὸ αἰώνιον ἐργαστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ παρακολουθῶν τὴν αἰώνιαν ἐξέλιξιν — κίνησιν.

— Ὅπως τὰ περιγράφει ὁ Μαλλαρμέ, εἶπε χλευαστικῶς ὁ Σάτυρος.

— Εἶσαι σύμβολον τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος περρέχεται, τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Γελάς πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας, διότι ὅλα μαρμίνονται καὶ ἐξαφνίζονται καὶ σὺ μένεις...

— Δὲν ἀπήγγειλες προτῆτερα στίχους ὁμοίου περιεχομένου ; ἠρώτησε μὲ σαρκασμὸν ὁ Σάτυρος.

— Τί μᾶς μένει λοιπὸν ; Λέγε ! Τὸ γνωρίζεις ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ τὸ εἶπῃς. Τὸ αἰσθάνομαι, μερικὰ πράγματα εἰμποροῦν νὰ λεχθοῦν καὶ νὰ ἐκφρασθοῦν, καὶ αὐτὰ ἀκόμη, τὰ ὁποῖα εἶπαν ἄλλοι προτῆτερα, ἀλλὰ πῶς ;

— Αὐτὸ εἶνε μυστικόν.

— Ἴδικόν σου μυστικόν, φάντασμα ;

— Ὅχι, ὄχι ἰδικόν μου, ἀλλὰ τοῦ καλλιτέχνου.

— Τότε λοιπὸν διατὶ μυκτηρίζεις τόσον σαρκαστιῶς ;

— Χλευάζω ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι περνοῦν ἀπ' ἐδῶ χωρὶς διόλου νὰ φωνάζονται τί εἶν' ἐδῶ θαυμάσιον. Περνοῦν πλησίον τῆς ἄρπας καὶ δὲν τοὺς συγκινεῖ ὁ τόνος τῆς, πλησίον τῶν χρωμάτων καὶ δὲν βλέπουν τὴν ἀρμονίαν τῶν, περνοῦν πλησίον τῶν κοιμωμένων ἰδεῶν, αἱ ὁποῖα τρίζουν ὑπὸ

τοὺς πόδας των εἰς τὰ μαρμαρμένα φύλλα — καὶ δὲν τὰς ἐκφράζουσιν. Ἐχουν ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν βλέπουν, ἔχουν αὐτιά καὶ δὲν ἀκούουσιν !

— Ἄλλ' ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῶ, θέλω ν' ἀκούσω ! Διατὶ ἄλλοι ἀνεκάλυψαν τὸ μυστικὸν τοῦ φωτός καὶ τοῦ κάλλους τῆς ποιήσεως ; Κ' ἐγὼ τὸ αἰσθάνομαι. Ζωντανὸν μέσθ' εἰς τὰ στήθη μου — ἀλλὰ πολὺ ἀργά.. διότι ἄλλοι τὸ ἐξέφερασαν προτῆτερα μου !

— Ἐκφρασε το διαφορετικὰ !

— Πῶς ; πῶς ;

— Ἐλα πλησιέστερα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.

Ὁ Ἰούλιος ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀγαλμα.

— Σκαρφαλόσου εἰς τὸ βᾶθρον ὅσον νὰ φθάσης εἰς τὰ χεῖλη μου, πλησίασε τὸ αὐτί σου εἰς αὐτά, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σκύψω, ὁ καιρὸς ὁ πολὺς μ' ἔχει πετρώσει. Ἀκόμη πλεῖο ἐπάνω !

— Καλά, λέγε !

Ὁ Ἰούλιος ἐνηγκαλίσθη σπασμωδικῶς τὴν στήλην, τὸ ὄς του ἤγγισε τὰ πέτρινα, τριφθέντα ὑπὸ τοῦ χρόνου χεῖλη τοῦ Σατύρου.

— Λέγε τώρα ! διατὶ μὲ βρύνει ἡ κατάρξ, διατὶ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνοιζῶ ἐμπρὸς μου δρόμον διατὶ ;

— Διότι δὲν εἶσαι δημιουργός !

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤχησαν ὡς βροντὴ καὶ ὁμοίαι πρὸς ἀστραπὴν, ἔρριψαν τὸν Ἰούλιον ὀπίσω ἐπὶ τῆς γλῆσς. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπασθῆ μὲ σύννεφα καὶ εἰς τὸ βᾶθος ἐβρόντα ὁ κεραυνός.

Ὁ Ἰούλιος διηυθύνθη πρὸς τοὺς φίλους του.

Ὁ Γουίδος ἐξηκολούθει νὰ καπνίζῃ ἡσυχῶς, ὁ Χάνς ἐρρογγάλιζεν ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν βροντὴν, ὁ δὲ Παῦλος τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνεπήδησεν ἐπάνω καὶ ἐφώνασε.

— Γιὰ κύττα, μ' αὐτὸν τὸν φωτισμὸν αὐτὴ ἡ ἀγωνία ἔχει κατὶ τὸ πρωτότυπον γρήγορα τὰ χρώματά μου καὶ τοὺς χρωστῆρας μου ! θὰ γίνῃ πολὺ ὠραία εἰκὼν ! ἐκτὸς ἂν ἀρχίσῃ νὰ βρέχῃ πρὶν τελειώσω τὸ σχέδιον !

— Λοιπὸν, Ἰούλιε, δὲν εὐρῆκες κενὸν

ποίημα ; ἠρώτησεν ὁ Γουίδος,

— Ναί, καὶ νομίζω κατὶ καλόν...

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκαιον, εἶπε γελῶν ὁ γλύπτης.

Βρεταὶ σταγόνες ἤρχισαν νὰ πίπτουν ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων. Ὁ Παῦλος ἐβλασφήμει καὶ ὁ Σάτυρος ἐμυκτηρίζε μέσθ' εἰς τὰ καλάμια !

ΕΞΑΠΑΤΗΘΕΙΣΑ

Ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ μεγάλου ὁ ταγματάρχης Μιράλ, συνέπτυξε νευρωδῶς τὴν ἐφημερίδα του. Οἱ κακεντρεχεῖς ψιθυρισμοὶ καὶ οἱ μετὰ δυσκολίας συγκρατούμενοι γέλωτες τῆς ἀδελφῆς του κυρίας Βεργνέλ καὶ τῆς φίλης τῆς κυρίας Ρόκου, προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν του καὶ τὸν ἠμπόδισαν τοῦ νὰ ἐννοήσῃ, πᾶν ὅ,τι ἀνεγίνωσκεν. Ὡς ἀκριβολόγος καὶ χαρακτήρος σοβαροῦ, καίτοι νέος ἀκόμη, διότι μόλις ἦτο τριακονταπενταετής, ὁ Μιράλ ἠγάπα νὰ καταβάλλῃ ἄπασαν τὴν σοβαρότητά του καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα πράγματα,

— Ἐ, λοιπὸν! εἶπεν ἀνυπόμονος, τὶ μηχανᾶσθε τόσον σιγαλὰ;

Ἡ κυρία Βεργνέλ ἐδίστασε πρὸ τοῦ συνωφρυνωμένου ἀδελφοῦ τῆς. Ἄν καὶ ὀλίγον μεγαλειότερα τοῦ ταγματάρχου καὶ ὁμοιάζουσα αὐτῷ, φυσικῶς ὅσον ἀδελφὴ δύναται νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς ἀδελφόν, ἦτο ἐν τούτοις χαρακτήρος ὁλως διαφορεικοῦ. Ἀγαπημένη τρυφερῶς καὶ τρελλῶς ὑπὸ συζύγου πλουσίου, ἐφαίνετο ἀπονηρευτῶς ἐγωίστρια, ἀνοήτως σκωπτικὴ, οὐδόλως σκεπτομένη τὰς λύπας τῶν ὁποίων τυχόν αἱ ἰδιοτροπία τῆς θὰ ἦσαν πρόξενοι.

— Ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν, τὴν παιδαγωγὸν τῶν τέκνων μου, ἀπήντησε τέλος ἡ κυρία Βεργνέλ, ἀναγκασθεῖσα ὑπὸ τοῦ διαγούου καὶ ἀνησυχου βλέμματος τοῦ Μιράλ. Καὶ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι παρὰ τοὺς μετριόφρονας τρόπους τῆς, τὸ ἐπιφυλακτικὸν βᾶδιμά τῆς καὶ τὸ δειλὸν ἐξωτερικὸν τῆς, ἡ μικρὰ αὕτη σὺφρων δεσποινίς εἶνε κατὰ βᾶθος ρωμαντικὴ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἐκ τῶν φροντί-

δων τῆς νέας ταύτης κόρης, διὰ τῶν] ὁποίων περιβάλλει τὰ τέκνα σου;

— Ὡ! αὕτη ἡ μικρὰ κόρη! Καίτοι εὐηδῆς καὶ ἀδόλου ἐξωτερικοῦ, εἶνε ὅμως εἰκοσιτετραετής· τὸ γνωρίζεις;

— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἐξ αὐτῆς; Ναὶ ἡ ὄχι; ἐπανέλαβεν ὁ διοικητὴς ἀποτόμως.

— Δὲν ἔχω οὐδὲν παράπονον κατ' αὐτῆς. Ἡ διαγωγή τῆς εἶνε ἄφογος.

— Δοιπὸν, μὴ φροντίζε διὰ τὰ λοιπά. Τὰ αἰσθηματὰ τῆς ἀφορῶσιν αὐτὴν μόνην.

— Πόσον εἶσε παράξενος. Δύναται τις πολὺ καλὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Καὶ μειδιῶσα ἐξηκολούθησεν:

— Τοιοντοτρόπως ἡ κυρία Ρόκου καὶ ἐγὼ διερωτώμεθα ἐπὶ πολὺ τί αὕτη ἡ μικρὰ Ἰωάννα ἐκρυσπεν ὑπὸ τὴν φαινομενικὴν γλυκύτητα καὶ ὑποταγὴν τῆς. Καὶ μόνον τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἀνεκαλύψαμεν περὶ τίνος πρόκειται.

Καὶ ἐκκορηγνυμένη εἰς νευρικὸν γέλωτα.

— Σὲ ἀγαπᾷ.

— Ὅποια ἀνοησία! ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης ὄρθιος καὶ κυπῶν τὸν πόδα.

— Μάλιστα, βεβαιότατα, εἶνε ἀνοησία ἐκ μέρους τῆς ἀλαζόνης ταύτης ἀπήντησεν ἀσυναίσθητως ἡ κυρία Βεργνέλ μετὰ περιφρονησεως καὶ αὐθαδείας. Ἐξ ἄπαντος αὕτη ἡ ἀνευ προικὸς διπλωματοῦχος, θὰ εἶνε ρωμαντικώτερα ἢ ὅσον τὴν ὑπελάβομεν διὰ τὴν τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μέχρι σοῦ. Ἐπειτα τὸ ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ λατρεία καὶ τὰ τέκνα μου οτοργή σου δὲν εἶνε ἀρκετὴ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς καρδίας σου. Ἀλλὰ ὅσον ἀπίθανον καὶ ἂν φαίνεται, εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὐ ἀγαπᾷ ἔχομεν καὶ

τὴν ἀπόδειξιν.

— Ἄναμφισβήτητον! προσέθεσε ἡ κυρία Ρόκου.

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω ὁποίου εἶδους ἀποδείξεις ἔχετε, ἀνέκραξεν ὁ ταγματάρχης, τοῦ ὁποίου ἡ ὄργη μετεβάλλετο ἀσυναίσθητως εἰς περιέργειαν.

— Ὑποσχέθητί μοι ὅτι δὲν θὰ ὀργισθῆς· καὶ θὰ σοὶ εἶπω ὅλα.

— Δὲν θὰ ὀργισθῶ, ὑποσχέθη ὁ ταγματάρχης. Ὁμίλει.

— Ἴσως αὕτη θὰ εἶνε ἡ παραδοξότερα καὶ ἐπινηχεότερα τῶν ἀπατῶν, τὰς ὁποίας ἔχω διαπραξέει μέχρι τοῦδε, ἤρριξεν ἡ κυρία Βεργνέλ. Γνωρίζουσα τὴν μικρὰν ταύτην παιδαγωγόν, ὡς πολὺ ὑπερήφανον καὶ ἐπιφυλακτικὴν καὶ προαισθανομένην ὅτι παρ' ὄλην τὴν ψυχρότητα ταύτην τῇ ἡρσες πολὺ καελήφθη ὑπὸ τῆς περιεργείας νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸν τῆς. Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἐν ᾧ τὸ μικρὰ ἐκοιμήθησεν καὶ ἡ ἡμιζωάνια σὲ ἠνάγκασε νὰ μείνης ἐν τῷ δωματίῳ σου, ἡ δεσποινίς Ἰωάννα, ἤτις ἀναμφιβόλως στενοχωρεῖται ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅταν δὲν εἶσαι παρῶν, μοὶ ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τῇ ἐπιτρέψω νὰ περιπατήσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης εἰς τὸ πάρκον. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ περίστασις, τὴν ὁποίαν ἀνεμένομεν διὰ νὰ παίξωμεν τὴν μικρὰν κωμῆδιαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν προετοιμάσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Τρέχω εἰς τὸ καλλωπιστήριόν μου. Λαμβάνω μίαν τῶν ἐνδυμασιῶν, τὰς ὁποίας μοὶ εἶχες παραχωρήσῃ διὰ νὰ τὰς ὑπεβάλλω εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ραπτρίας μου. Ἐνδύομαι αὐτὴν ἀνευ κόπου, διότι εἶμαι λεπτὴ καὶ σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος μὲ σὲ, λαμβάνω τὸ πηλήκιόν σου, περιβάλλομαι μὲ τὸ ἐπανωφόριόν σου καὶ ἡ κυρία Ρόκου μοῦ θέτει ὑπὸ τὴν ῥίναν μου ψευδῆ μαῦρον μύστακα, ὅμοιον πρὸς τὴν ἰδικὸν σου. Τοιοντοτρόπως σοὶ ὁμοιάζον πολὺ.

— Θαυμασίως! ὑπεστήριξεν ἡ φίλη τῆς.

— Ἐμείναμεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν γελῶσαι πρὸ τοῦ κατόπτρου, ἐν ᾧ ἐγὼ προσεπάθουν νὰ μιμηθῶ τὸ βῆμά σου, τὰς χειρονομίας σου καὶ τὰς κινήσεις τῆς κεφαλῆς σου. Ἀλλὰ ἡ ὥρᾴ ἐφθασεν. Ἀφῆκα τὴν κυρίαν Ρόκου. Κατέροχομαι μετὰ βίας εἰς τὸ

ἰσόγειον χωρὶς νὰ συναντήσω κανένα — οἱ ὑπηρεταὶ ἐδείκνουν — διέροχομαι τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιροιστηρίου, καὶ σπεύδω εἰς τὸ πάρκον εἰς ἀναζήτησιν τῆς ὄνειροπόλου μας.

— Ἐχαμες τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Μιράλ μετεταραγμένην φωνὴν.

— Καὶ διεσκέδασα εἰς βάθος τῆς πολυῦ, ἀπήντησεν ἡ κυρία Βεργνέλ. Δὲν τὴν ἀνεξήτησα ἐπὶ πολὺ. Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ μέγαρον. Τὴν κατέλαβον οὐχὶ περιπατοῦσαν ὑπὸ τὸ σεληνόφως ἀλλὰ καθήμενην ὑπὸ τὸ σκιερώτερον μέρος τῆς ἐκ φιλυρῶν δενδροστοιχίας. Βεβαιότατα ἐσκέπτετο σὲ, διότι μόλις μὲ εἶδεν ἐταράχθη, ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω καὶ ἀκολούθως ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ.

Τὴν ἠμπόδισα βιαίως καὶ προσπαθοῦσα νὰ κατεννάσω τὴν συγκίνησίν μου, ἤρριξα διὰ τρυφερᾶς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως. Ἄν καὶ διέμενε σιγῶσα καὶ προσεπάθει νὰ μοὶ διαφύγῃ διὰ μέσου τῶν φιλυρῶν, ἐμάντευσά ἐκ τῆς ἐπτοημένης στάσεώς τῆς, ἐκ τῆς βιαιότητος ἀναπνοῆς τῆς, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, κατόπιν ὅτι ἡ ἐκπληξίς τῆς μετεβλήθη εἰς εὐχαρίστησιν.

» Ὁμίλων συγκινημένη καὶ μετὰ πάθους ἂν καὶ ἐπιθύριζον ταπεινοφῶως.

» Ἐφορική. Τότε ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου μου ὁμίλων περὶ θεῶν ἐμπνεύσεων, συσσωρεύουσα ὁμολογίας, ὑποσχέσεις καὶ ὄρκους ἀναριθμήτους.

— Ὡ! Πόσον ἠθέλον νὰ ἤμην παροῦσα, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ρόκου. Θὰ ἦτο ἀρκετὰ διασκεδαστικόν.

— Τέλος, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βεργνέλ, βλέπουσα ἐν τῇ ρικτῇ ὅτι αὕτη ὠχρία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καὶ προαισθανομένη· ἐτι θὰ μοὶ διέφευγεν ἐκ φόβου μήπως προδοθῆ περισσότερον, τὴν εἴλκυσα πρὸς τὸν δαντῆν μου.

» Τα ραχθεῖσα, ὀπισθοχώρησεν μὲ ἀπελλιπὴν καὶ ἀγριότητα. Τότε τῆς ἤρρασα τὰς χεῖρας καὶ ἔθεσα ἐπ' αὐτῶν φλογερὸν ἀσπασμόν. Ἐκ ταύτης τῆς παρατόλμου ἐρωτικῆς θωπείας, τῆς πρῶτης καὶ μόνης ἴσως τὴν ὁποίαν ἐδέχθη π οτὲ, ἐφορικήσασε καὶ ἐξανεῖσθη διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἀδύνατον νὰ μιμηθῶ, διὰ φωνῆς πεφοβισμένης, ἵκει εν-

πικῆς : «Ω! ταγματάρχα, ἀρκεῖ! ἡ Μεϊ- ἀποσύρουσα βιαίως τὰς χεῖράς της ἀπε-
πλητε ἴποιοι ἄλλο..... βλέπετε πόσον εἶμαι ούρη.
πεταραγμένη... λάβετε οἶκτον δι' ἐμὲ». Καὶ

ΤΟ ΡΑΝΤΒΟΥ

ΥΠΟ ALEXANRE HEPPE

Κάθε βράδυ ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας ὁ Πορτελάκ ἐπλανᾶτο εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ ἵπποστασίου, πλησίον τοῦ μεγάλου ἵπποδρόμου. Κάποτε διὰ νὰ ξεκουράζητε ἐκάθη ο εἰς τὰ μαρμαρίνα σκζλοπάτια πρὸ τῆς μεγάλης θύρας πρὸ τῆς πλατείας.

Πάντοτε ἐπερίμενε τὴν Νέλλη Ζάκσων.

Καὶ ἡ περίφημος διὰ τὰ ἵππευτικά της γυμνάσματα Ἀγγλὶς τὸν ἔβλεπε συχνὰ ἀλλὰ πάντοτε ἐντριπκλή ὅταν ἠσθάνετο τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ διευθύνωνται πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ μένη ἀδιάκοπον τὸ κύτταγμα, ἕως ὅτου ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐμπρὸς του ὡσὰν νὰ ἐζήτουσαν κάτι.

Κατ'ὄρθωνε πολλάκις κατὰ τὰ δικλείματα τῆς παραστάσεως, ὅταν ἐκείνη μετὰ τοὺς θριάμβους ἐσπόγγιζε τοὺς ἰδρώτας της εἰς τὰ παρασκήνια, νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ νὰ τῆς εἴπῃ ὀλίγας λέξεις αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εὐμενῶς δεκταί, τοῦλάχιστον αὐτὸ ἐφανέρωνε τὸ γλυκύ της χαμόγελο.

Καὶ εἰς τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο δὲν εἴμπορουσε κανεὶς νὰ ὑποθεσῇ κρυμμένην φιλαρέσκειαν.

Ἡ Νέλλη Ζάκσων ἦτο Ἀγγλὶς καὶ αἱ Ἀγγλίδες δὲν ὁμοιάζουν εἰς τὴν φιλαρέσκειαν μετὰ τὰς Γαλλίδας. Εἰς τὸ χαμόγελό τους εἶνε πάντοτε εἰλικρινεῖς, ὅταν ἀπαντοῦν εἰς ἐκδηλούμενα αἰσθήματα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἠκούετο πάλιν ὁ κώδων καὶ ἐκείνη μετὰ ἕνα ἐλαφρὸ pardon τὸν ἐχαιρέτα, διότι εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ἀνέμενον χειροκροτήματα.

Ὁ Πορτελάκ ἐπέισθη ὅτι ἡ Νέλλη ἦτο ἰδική του.

Ὁ στίβος τοῦ ἵπποδρομίου περικλειόμενος ἀπὸ λευκὰ κάγκελα, δὲν εἶνε ὅπως συνήθως πράσινος μετὰ πικρὰ στρωμένος χόρτα, μετὰξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται θρασέα κόκκινα τριαντάφυλλα καὶ δειλά γαλάζια καὶ λευκὰ ἴχ, οὔτε μετὰ στακτερόν ἄμμον, διὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς γυμναζόμενους ἀπὸ ἐξερθρώσεως καὶ δυνατὰ κτυπήματα, ἀλλὰ φαίνεται σκοτεινότετος μετὰ τὸν μαῦρον τάπητα, ὁ ὁποῖος τὸν σκεπάζει, καὶ ὁμοιάζει μετὰ τὸ δάπεδον κανενὸς παλαιοῦ καὶ σκοτεινοῦ ἐρημοκλησιοῦ.

Τὸ φῶς εἰς τὴν πλατεῖαν πολὺ ἐλλειπέες καὶ μόνον αἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτήρες τῶν θεωρείων εἶνε ἀνημένοι. Ἐξάρτα ἐκ τῆς ἀοράτου ὀρχήστρας γίνονται γλυκεῖς καὶ δειλοὶ οἱ τόνοι ἐνὸς πολὺ ὀκνηροῦ βάλς. Ὁρατο ζευγάρια μετὰ τοὺς πρώτους ἠχους τρέχουν καὶ ὡς ἐλαφρὰ ἀστραπαὶ αἱ ἀκτῖνες ἀδαμάντων, αἱ ὁποῖαι διακρίνονται ὡς ἀστρατὴν νύκτα εἰς ἕνα ἄκρον τοῦ σκοτεινοῦ στίβου, οἱ ἀδάμαντες ἀστράπτουν ὅλκην περισσότερον καὶ τέλος φαίνεται ἕν μαστίγιον ἀδαμντοκόλλητον, κινούμενον μετὰ ἕξοχον εὐστροφίαν πλησίον τῆς κεφαλῆς ἐνὸς λευκοῦ ἵππου, μετὰ ἕνα μαῦρον καὶ μακρὸν ὄγκον εἰς τὴν ῥάχιν του. Ὁ ἵππος ἐβάδιζε πολὺ ἐλαφρὰ ὡς μετὰ τὸν ρυθμὸν τῆς μουσικῆς.

Ἄκρα σιγῇ βρασιλεύει εἰς τὰ θεωρεῖα καὶ ὅλοι περιμένουν νὰ ἰδοῦν ἕνα ὄρατον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον εἶχε προαγγελθῆ μετὰ τὰ προγράμματα. Ἐπερίμενον νὰ ἰδοῦν τὸν «Ἀγγελοῦ τῶν Αἰθέρων», ὅπως ἐτοιχοκλήθη μετὰ παχύτητα χρωματιστὰ γράμματα.

Καὶ ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὀκνηρὰ καὶ τὸ σκύτος ἐξακολουθεῖ νὰ αὐξάνη, ἐνῶ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου γίνεται περισσότερο μυστηριώδης.

Πῶς κινεῖται ἐκεῖνο τὸ ἀδαμαντοκόλλητον μαστίγιον πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου;

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος λαμβάνει σχῆμα ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ εἰς τὸ ἐν ἄκρον του φαίνεται μία τοῦφφα ἀπὸ κατὰξυθια μαλλιά, ὡσάν ἓνα μικρὸ δερμάτι σταγυῶν.

Ἡ μουσικὴ ἐξαφνα ἀρχίζει νὰ γίνεται γοργή καὶ διὰ μιᾶς, ἐνῶ εἰς τὸ μέσον τοῦ στίβου ἀνάπτει ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μεγάλος ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ ἀπὸ τὸν μαῦρον ἐκεῖνον ὄγκον, πηδᾷ ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἵππου κινουμένου ταχύτατα πλέον ἓνας ξανθὸς ἄγγελος, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν ποῦ ἐκρήγνυνται τριγύρω, ἐν μέσῳ πυκνοῦ σπινθηροβολισμοῦ ἐν μέσῳ μυριάδων τόξων ὄλων τῶν χρωμάτων. Καὶ ἡ Νέλλη Ζάκων γνωρίζεται δυσκόλως μέσα εἰς τὸ ἀποθαμβωτικὸν αὐτὸ θέαμα.

Μόνος ὁ Πορτελάκ τὴν ἀναγνωρίζει καλπάζουσαν εἰς τὸ μέσον νεφῶν χρωματιστῶν.

Τὸ ὠχροκύανον, τὸ ροδίνον, τὸ χρυσοκίτρινον, τὸ πράσινον τῆς Βεγγάλης, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χρώματα ἐσφενδονίζόμενα, ὡσάν φεῖδια καὶ σχηματίζοντα οὐράνια τόξα, διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο τὴν περιτυλίσσουσαν, τὴν περιστρέφουσαν, παίζουν μετὰ τὸ ἐναερίον σῶμά της εἰς τὸ μέσον τοῦ σελαγισμοῦ τῶν ἀκτίνων. Τοιοῦτοτρόπως λάμπουσα καὶ τοιοῦτοτρόπως μαρμαρυγίζουσα, δὲν φαίνεται πλέον τὸ θνητὸν πλάσμα, ἀλλὰ κάτι αἰθέριον ἀσύλληπτον, ἀφάνταστον.

Ὁ μαῦρος μαγδύας, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκάλυπτε καὶ ἐφάνετο ὡς ἄμορφος ὄγκος, τώρα κυματίζει πλέον εἰς τὴν ράχιν τοῦ καλπάζοντος ἵππου, καὶ εἶνε αὐτὸς ποῦ ἐξερεύγεται τὰ πυροτεχνήματα. Φρίσσει κατ' ἀρχάς, ὡς μία μαύρη σημαία, ἀλλὰ ἔπειτα χωρίζεται εἰς πολλὰς ταινίας ἐσφενδονιζόμενας καὶ φλεγόμενας ὡς γραμ-

μαὶ ποῦ διαγράφουν τὴν πορείαν τοῦ κεραυνοῦ μεταξύ τῶν νεφῶν, καὶ εἶνε ἄπειροι αἱ ταινίαι καὶ οἱ θεαταὶ ἐκπλήσσονται, ὡσάν νὰ κεραυνοβολῶνται μετὰ αὐτάς.

Ἡ Νέλλη ἐφάνετο ἓνας φωτεινὸς Λαοκῶν μετὰ πολὺ πολλαπλάσια φεῖδια, ἀλλὰ ὅλα φλεγόμενα.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐκύτταζαν ἐκπληκτοὶ τί θὰ ἀπογεῖνη ἐκεῖνο τὸ αἰθέριον φωτεινὸν πλάσμα καὶ ὁ Πορτελάκ ἔλεγε μέσα του.

Αὐτὴ, τὸ αἰθέριον πλάσμα εἶνε ἰδικόν μου.

Ἐν τούτοις ἡ Νέλλη Ζάκων ἀγκυποῦσε τὴν τέχνην της μετὰ μανίας καὶ ἦτο συγχρόνως πολὺ καλὴ νοικοκυρὰ, κατοικοῦσα μετὰ τὴν οἰκογένειάν της εἰς ἓνα ἀπλοῖκον διαμέρισμα εἰς τὴν Λατινικὴν συνοικίαν.

Ἡ γειτονιά της καὶ αἱ κακὰ γλῶσσαι δὲν εἰμποροῦσαν νὰ χωνεύσουν, πῶς εἶνε δυνατόν μιὰ γυναῖκα ὡσάν αὐτὴ θαυμαζομένη καὶ ἐκπλήσσουσα μετὰ τὴν καλλονὴν της εἰς τὸν στίβον τοῦ ἵπποδρομίου, νὰ βλέπη μετὰ ἀδιάφορον ὄμμα κυλιόμενα ἐμπροστὰ της ἄπειρα χρήματα μετὰ σπαρασσομένους καρδίας.

Αὐτὴ ἡ ὄνομαστὴ καὶ πλανωμένη μετὰ τὴν φήμην εἰς τὰ στόματα τῶν Παρισινῶν, μετὰ ἓνα μακρὸν βαμβάκερον τὸ πολὺ μάλλινον φόρεμα ἐξεκινούσε μοναχὴ της κάθε βράδυ ἀπὸ τὸ ὀρωγικὸ σπιτάκι της καὶ ἐπήγαινε εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ὅσακις εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐζήτουσαν ἐλεημοσύνην οἱ πτωχοὶ ἐδίνε τὴν πεντάραν της, πάντοτε μετὰ τὴν μεγαλειτέρην προθυμίαν, τὴν πεντάραν ἢ ὁποῖα ἐκερδίθη μετὰ ἰδρώτα· ἀλλὰ εἰς τοὺς πλουσίους οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπερίμεναν ἐπίσης ὁπωςκαὶ οἱ πτωχοὶ εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ τῆς ἐζήτουσαν ἐλεημοσύνην, τὴν καρδίαν της, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐκοπίασε, μολονότι τῆς ὑπέσχοντο εὐτυχίαν, τὰς περισσοτέρας δὲ φορές συζυγικὴν εὐτυχίαν αὐτὴ ἤρνετο νὰ ὑπακούσῃ τελείως, ὅπως ἀρνεῖται ὁ πλούσιος τοκογλύφος τὸν ὄβολόν εἰς τὸν πτωχὸν ἐπάτιτην.

Ἐπὶ τέλος ὁ Πορτελάκ τῆς ἐκέτησεν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ κτώρθησε νὰ τῆς ἐξυ-

πνήσῃ εἰς τὰ χεῖλη ἓνα μεϊδιάμα. Ἐκαμε δι' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἔκαμε διὰ κανένα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποῦ τὴν ἐτριγύριζαν. Εἰς τὸ μικρὸ κόκκινον τραπεζάκι τοῦ ἵπποστασίου, ὅπου κάθηνται συνήθως αἱ ἀμαζόνες τῶν τετραχόρων, τοῦ ἵπποδρομίου καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου συνεκεντροῦντο φοβεροὶ ὀπλιταὶ τῆς παντομίμας, ἓνα βράδυ ἦλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

Ἄλλῃ μιᾶ φορὰ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, διὰ τῆς μικρᾶς κλίμακος ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀνέβαιναν οἱ μουσικοὶ, μέχρι τῆς γαλαρίας τοῦ περιπάτου, ὁπότεν κλινουσα συνήθως τὸ σῶμά της, ὀλίγον, ὡς καλὴ συνάδελφος ἐπευφήμη τὰς συντρόφους της σοβαρῶς, καὶ ἐπεθύμει μετὰ τῶν ῥῶλων της νὰ παρακολουθῇ τὴν παράστασιν.

Καὶ ὁ Πορτελάκ, ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς ἐντελῶς ἰδικὴν του, ἠναγκάζετο νὰ τῆς ὀμιλῇ μετὰ μίαν γλῶσσαν ἐντελῶς ξένην δι' αὐτὴν, διότι εἶχε καὶ αὐτὸς ἀληθεῖς συγκινήσεις καὶ εἰλικρίνειαν τελείαν. Εἰς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία μέχρι κόρου εἶχεν ἴδη χιλιάδας ἀνθρώπων καὶ τῶν δύο Κόσμων εἰς τὰ πόδια της, δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ οὔτε περὶ χρημάτων οὔτε περὶ στολιδίων. Ἐπεκαλέσθη τὸ κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ χρώμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ρόδων. Ἐζήτησε νὰ τῆς κολακεύσῃ τὰ ἐνστικτὰ της, γνωστὰ εἰς συνετὸν ἄνθρωπον, ὥστε νὰ ἐγγίσῃ τὸν αἰσθητικὸν ὄριζοντα, τὸν ὁποῖον βεβαίως θὰ ἔκρυπτε μέσα της, καὶ τὸν ἤκουε μετ' εὐχαριστήσεως, ζωηρῶς ἐκδηλουμένης, μετὰ ἀφελῶς παραμεληθεῖσαν στάσιν, ἥτις δὲν ἐνθύμιζε τὸ μαστίγιον τῆς τέχνης της.

— Ἐπιθυμῶ νὰ με ἀγαπούσατε, τῆς εἶπε.

— Πιθανῶς.

✱

Καὶ ἓνα Σαββατόβραδο, ἐνθαρρυνθεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ πλήθους ποῦ ἐβάδιζε περὶ τῶν εἰς τὴν πλατεῖαν, τῆς εἶπε θαρραλέως.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἰδῶ... νὰ σᾶς συναντήσω ἄλλοῦ, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Θὰ σᾶς περιμένω ὅποτε θέλετε ὑπὸ τὰς καστανάς.

Ἐκεῖνη ἐγέλασε, ἀλλὰ γέλωτα ὁ ὁποῖος ἐξεφραζε στενοχωρίαν καὶ παρετήρησε τὸν Πορτελάκ βαθύτερα. Μία σιωπὴ τοῦ ἐχώρισε. Ἦτο μία στιγμή ἀβεβαιότητος, ἔπειτα ἀποτόμως, καὶ μετὰ τρόπον ἀποφασιστικὸν ἡ Νέλλη ἐστέναζε.

— Ἐ! καλὰ! ἄς εἶνε αὔριον, εἰς τὴν ὁδὸν Γαβριήλ τὸ πρῶνι στάς δέκα.

Καὶ ὁ Πορτελάκ ἐθριάμβευσε. Διάβολε! Ἦτο ἐπόμενον ἔπειτα ἀπὸ τόσα. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμεῖν τὸ πρῶνι. Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφθασε μετὰ βάδισμα γοργό, ἀκριβέστατα τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, ἐνδεδμμένη μετὰ ἓνα ἀπλούστατον φόρεμα, ἔκκαμε μίαν μικρὰν στάσιν, τὸν ἔρπαξεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, καὶ ἐκεῖνος ἀφοῦ τὴν ἠκολούθησε μετὰ ἄποιον εὐγνωμοσύνην ζωγραφισμένην στὰ μάτια του, ἐρωτοῦσεν ἦδη τὸν ἐαυτὸν του, ποῦ ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν θησαυρὸν του, τὴν εὐτυχὴ ἐκεῖνην Κυριακὴν.

Ἄλλ' ἔδιδεν αὐτὴ τὴν διεύθυνσιν. Ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς νὰ διστάζῃ, διευθύνουσα καὶ συγχρόνως ἐτοίμη νὰ λάβῃ δικπαγὰς. Τώρα τῆς ἔλεγε διὰ ζωηρῶς τρέλλες, διακοπτόμενος ὁσάκις ἐπλησίαζεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἔκκαμε πῶς θὰ πέσῃ. Τὴν εὐχαριστοῦσε διὰ τὴν χαρὰν καὶ διὰ τὴν ὑπερφάνειαν ποῦ τοῦ ἐπροξένει. Τὴν ἐσφιγγε διὰ νὰ ἀκουμβήσῃ δῆθεν καὶ τὴν ἐνωχλοῦσε τέλος πάντων ὀλίγον.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐκεῖνη ἠμποροῦσε διὰ τοῦ βραχίονός του νὰ τὸν κάμῃ νὰ αἰσθάνῃ τὴν ἐπάφῃν τοῦ στηθοδέσμου της, ἀφοῦ εἶχε συμπαθήσῃ, ἀφοῦ ἀπὸ τινων ἡμερῶν τοῦ ἀνῆκεν ὀλόκληρος καὶ τοῦ ὑπεσχεθῆ ἑτικῶς ὅτι θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

— Ναί! Ναί! ἐφάνετο ὡσάν νὰ ἔλεγε ἡ Νέλλη μετὰ ἀορίστους κινήσεις τῆς κεφαλῆς.

Καὶ πάντοτε ἐβάδιζεν.

Εἶχαν περάσῃ τὴν ὁδὸν Ριβολί, ἔκαμψεν τὴν γωνίαν τοῦ Καστιλιόνε, χωρὶς ὁ Πορτελάκ νὰ ἀνησυχῆ. Βεβαίως εἶχε τὸ μυστικὸν της. Τὸν ὠδήγει, ὅπου ἤθελεν αὐτὴ.

Ἐξαφνα ὁ Πορτελάκ εἶδεν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ὀνω-

ρίου χωρίς να υπάρχει εμπροστά του άλλος δρόμος.

Ἐθέλησε να ἀναχαιτήση τὸν δρόμον της ἀλλ' ἐκείνη.

— Πᾶμε ἢ πᾶμε, τοῦ εἶπε.

Ἀλλὰ τῶρα ἐξαφνα ἐφαίνετο πολὺ σοβαρά. Ἐγένετο σύνουρος. ἔλαβε ἄλλην στάσιν Ἐσταματήθητε καὶ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἔστεκον ἄνθρωποι μὲ θλιθερὰ πρόσωπα.

— Νέλλη, Νέλλη τί ἔχετε; εἶπεν ὁ Πορτελάκ. βλέπων αὐτὴν ἀκίνητον καὶ σπεύδουσαν νὰ βγάλῃ κάτι τί ἀπίτην τσέπην της.

Τότε μὲ μίαν φωνὴν ἀγγελικὴν συγχρόνως καὶ φοβερὰ συμπαθητικὴν, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον εἰρωνικὴν, μὲ τὰ μάτια λάμποντα διότι ἐπλησίατε τὸν Εὐαγγελικὸν Πράδεισον καὶ τὴν αἰωνίαν τῆς γυναικὸς κίλκιν.

— Ἀφήσατέ με, ἀγάπη μου! Τὸ βράδυ εἰς τὸ ἵπποδρόμιον.

Καὶ μὲ ἓνα τόμον ψαλτῆρι, ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἡ Νέλλη Ζάκσων εἰσήλθεν ἡσύχως εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τὸ ὅποτον ἐγένετο ἐντὸς τῆς ἀπέναντι οἰκίας.

ΤΟ ΜΟΔΕΛΟ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

... Μοῦ ἐστοίχισε πολὺ ποῦ ἐπῆρα σύζυγον ἓνα καλλιτέχνην... ὦ! ἀγαπητῆ μου ἀν ἐγνώριζες!... ἀλλ' αἱ νέαι ἔχουν δι' ὅλα τὰ πράγματα τὸσον παραδόξους ἰδέας!... Φκντάσου, ὅτι εἰς τὴν ἔκθεσιν, ὅταν ἔβλεπα εἰς τὸ βιβλιάριον διευθύνσεις μακρυνῶν καὶ ἡσύχων ὁδῶν, εἰς τὸ ἄκρον τῶν Παρισίων εὐρισκομένων, ἐφκνταζόμεν ζων ἡρεμον, μόνιμον, ἀφιερωμένην εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν οἰκογενεῖαν, καὶ ἔλεγον μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, αἰσθανομένη ἐκ τῶν προτέρων πόσον θὰ ἦμην ζηλότυπος!

— Νὰ πῆς τὸν θέλω τὸν σύζυγόν μου· νὰ τὸν ἔχω πάντα κοντά μου· νὰ περναῖμε ὅλην τὴν ἡμέραν μαζί· αὐτὸς νὰ κάθεται ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἢ εἰς τὸ ἀνάγλυφόν του, καὶ ἐγὼ νὰ διαβάζω, νὰ ράπτω ἐκεῖ, παρὰ τὸ πλευρόν του.

Δυστυχῆς ἀθωότης, λέγε ὅσα θέλεις. Τώρα γνωρίζω τί θὰ ἦν ἓνα ἀτελιὸ καὶ τὰ παράδοξα πρόσωπα, τὰ ὅποια συναντᾶ κανεῖς ἐκεῖ μέσα. Ποτὲ, ὅταν παρατηροῦσα τὰ τὸσον ἀναιδῶς ἡμίγυμνα ἀγάλματα τῶν Θεαινῶν, δὲν μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχον γυναῖκες ποῦ θὰ ἐτόλμων... καὶ ὅτι ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ... Ἄν τὸ ἐγνώριζα, σὲ παρακαλῶ, πιστευσέ το, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔπερνε σύζυγον ἓνα γλύπτην... ὦ! ὄχι ποτὲ!...

Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι οἱ συγγενεῖς μου

ὅλοι ἦσαν ἐναντίον τοῦ γάμου αὐτοῦ, μ' ὄλην τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου μου, τοῦ ὁμοίου εἶχε γίνει ἤδη διάστημα τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ ὥραϊον μέγαρον ποῦ εἶχεν οἰκοδομήσει διὰ μᾶς μόνον τοὺς δύο. Ἐγὼ μόνη ποῦ τὸν ἠθέλησα. Ἦτο τὸσον κομψός, θελκτικὸς, περιποιητικὸς! Μόνον ποῦ ἀνακατεύετο εἰς τὴν τουαλέτταν μου καὶ τὸ κτένισμά μου: «Σήκωσε λιγάκι τὰ μαλλιά σου, ἔτσι δὰ, ἐκεῖ... καὶ ὁ κύριος ἐτέρπετο ὅταν μοῦ ἔβαζε ἓνα ἄνθος ἀνάμεσα εἰς τὰ μαλλιά μου, μὲ περισσοτέραν τέχνην καὶ καλαισθησίαν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν καλλιτέραν μοδίσταν. Τόση ἐμπειρος διὰ ἓνα ἄνδρα, ἦτο φοβερόν, ἀλήθεια; Ἐπρεπεν ὅμως νὰ δυσπιστῶ... Ἐπὶ τέλους τῶρα θὰ ἰδῆς. Ἄκουσε:

Ἐπεστρέφωμεν ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῶν γάμων μας. Κατὰ τὴ διάστημα ποῦ ἐτακτοποιούμην εἰς τὸ ὥραϊόν μου διαμέρισμα τὸ τὸσον εὐμορφον ἐπιπλωμένον—τὸν γνωστὸν σου παράδεισον—ὁ σύζυγός μου ἀμέσων ἤρχισεν τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἀτελιὸν του, τὸ ὅποτον εὐρίσκετο ἐκτὸς τοῦ μεγαροῦ μας. Τὸ βράδυ, ὅταν ἤρχετο, μοῦ ἐμιλοῦσεν ἐνθουσιωδέστατα διὰ τὴν προσεχῆ ἔκθεσίν του. Τὸ ἀντικείμενον ἦτο μία «Δέσποινα Ρωμικία, ἐξερχομένη τοῦ λουτροῦ». Ἦθελε

να ἀποδώσῃ εἰς τὸ μάρμαρον τὴν λεπτὴν φρικίαν τῆς ἐπιδερμίδος ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ ἀέρος, τὸ βρέξιμον τοῦ λεπτοῦ ὑφάσματος, τὸ διαγραφόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς καὶ ἄλλα πολλὰ ὠραῖα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον...

Μεταξὺ μας, ὅταν μοῦ ἔλεγε διὰ τὸ ἀνάγλυφόν του, δὲν τὸν ἐνοοῦσα πάντοτε πολὺ καλά... Ἄλλὰ τοῦ ἔλεγα μετὰ πεποθήσεως: «Θὰ εἶνε πολὺ ὠραῖον!...» καὶ νὰ με εἰς τὴν λεπτὴν ἄμμον τῶν δειροστοιχιῶν τῶν Ἡλυσιῶν Πεδίων, θαυμάζουσα τὸ ἔργον τοῦ συζύγου μου, ἓνα ὠραῖον ἀγαλμα, κατάλευκον, μὲ μίαν ἐλαφρῶν ἀπόχρωσιν πρασίνην, ἐνῶ ὀπίσω μου ἐψιθύριζαν:

— Εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ γλύπτου ποῦ τὸ ἔκαμε...

Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, περίεργος νὰ ἴδω εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκετο ἡ «Δέσποινα Ρωμαία», ἐσκέφθην νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω εἰς τὸ ἀτελιέ του, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν εἶχα ἐπισκεφθῆ... Πρώτην φοράν ἐξηρχόμην μόνη, καὶ ἔκαμα πολὺ ἄσχημα θεῆ μου!... Μόλις ἔφθασα, εἶδα τὴν θύραν τοῦ μικροῦ κήπου ὀλάνοικτην. Ἐπροχώρησα λοιπὸν κατ' εὐθείαν καὶ σκέψου τὴν ἀπογοήτευσίν μου, ὅταν εἶδα τὴν σύζυγόν μου μὲ τὴν ἄσπρη του βλουζῶν, ὡς νὰ ἦτο κτίστης, τὰ μαλλιά του ἄνω κάτω, τὰ χέρια του γεμάτα ἀπὸ πηλόν, καὶ ἐμπρός του νὰ ἔχη μίαν γυναῖκα, ἀγαπητὴ μου, ἓνα ὑψηλὸν πλάσμα ὄρθιον ἐπάνω εἰς ἓνα ὑπόβαθρον, σχεδὸν ἡμίγυμνον, καὶ μὲ ὕψος ἡσυχώτατον καὶ εἰς τοιαύτην στάσιν, ποῦ ἐνόμιζες πῶς ἦτο ἐντελῶς φυσικὴ!... Μιὰ ἄσχημη κουρελιάρα, μὲ καταλασπωμένα τὰ ὑποδήματά της ἓνα στρογγυλὸ καπέλλο, μὲ ἓνα πτερὸν ἀναμαλλιασμένον, ἦτο ριγμένον ἐκεῖ κοντὰ της. Ἐπάνω σὲ ἓνα κάθισμα...

Ἄλλα αὐτὰ τὰ εἶδα μὲ μίαν ματιὰ, διότι τὸ ἐννοεῖς, ἀμέσως ἔτρεξα νὰ φύγω!...

Ὁ Στέφανος ἤθελε νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ νὰ μὲ σταματήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ, μόλις εἶδα τὰ χεῖρά του γεμάτα ἀπὸ πηλόν, ἔκαμα μίαν χειρονομίαν φρίκης καὶ ἔτρεξα εἰς τῆς μαμαῦς μου, ποῦ μόλις ἔφθασα ζωντανή...

— ὦ παιδί μου, τί ἔπαθες:

Διηγήθην εἰς τὴν μαμαῦ μου ὅτι εἶδα, πῶς ἦτο ἡ ἀπαισία ἐκείνη γυναῖκα, σὲ ποῖα κατάστασι... Καὶ ἔκλαια, ἔκλαια... Ἡ μητέρα μου, ἂν καὶ πολὺ συγκινημένη, ἐπροσπάθησε νὰ μὲ παρηγορήσῃ, νὰ μοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσω πῶς θὰ ἦτο ἓνα μὲ δέλο.

— Πῶς!... ἀλλ' εἶνε ἀποτρόπαιον! Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἀπ' αὐτὰ πρὸ τοῦ γάμου μας!...

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἔφθασε καὶ ὁ Στέφανος ἔκπληκτος καὶ προσεπάθει καὶ αὐτὸς νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἓνα μὲ δέλο δὲν εἶνε μίαν γυναῖκα, σὺν ταῖς ἄλλαις, ὅτι, καὶ οἱ γλύπται δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς αὐτὴν.

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν μ' ἔπειθον καθόλου καὶ ἐδήλωσα κατηγορηματικῶς πῶς δὲν ἤθελα πλέον ὁ σύζυγός μου νὰ περνᾷ τὴν ἡμέραν του κοντὰ μὲ δεσποινίδες καὶ ἐν τοιαύτῃ μάλιστα καταστάσει περιβολῆς.

— Γιὰ νὰ ἴδωμε, Στέφανε μου, εἶπε τότε ἡ ἀτυχῆς μου μαμαῦ, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ διευθετήσῃ τὸ πρᾶγμα, μήπως, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γυναῖκά σου, ἠμπορεῖς νὰ ἀντικαταστήσῃς τὴν νέαν αὐτὴν μὲ μιὰ ἄλλη ἀπὸ... χαρτόν;...

Ὁ σύζυγός μου ἐδάγκασε τὸ μουστάκι του μὲ θυμόν.

— Μὰ εἶναι ἀδύνατον, ἀγαπητὴ μου μαμαῦ! τῆς εἶπε.

— Καὶ ὅμως, παιδί μου, μοῦ φαίνεται... Ἄκουσε, ἡ μοδίστες ἔχουν κεφάλια ἀπὸ χαρτόνι, εἰς τὰ ὁποῖα τοποθετοῦν τὰ καπέλλα... Λοιπὸν, ὅ,τι γίνεται διὰ τὸ κεφάλι, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ διὰ...

Φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, τι ἔλεγεν ἡ μαμαῦ μου. Καὶ αὐτὸ τοῦλάχιστον προσεπάθησε νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὁ Στέφανος διὰ μακρῶν λεπτομερῶς καὶ τεχνικῶς. Πραγματικῶς ἐφαίνετο πολὺ δυστυχῆς. Τὸν παρατήρησα μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου, σφογγίζουσα τὰ δάκρυά μου, καὶ ἀντιλαμβάνομενη ὅτι ἡ λύπη μου πολὺ τὸν ἐθλίβε.

Ἐπὶ τέλους ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἀτελεύ-

τητον συζήτησιν, ἐσυμφωνήσαμεν. ὅτι ἀφοῦ τὸ μὲ δέλο ἦτο ἀπαραίτητον, ὁσάκις ἐπήγαιεν ἐκείνη εἰς τὸ ἀτελιέ νὰ πηγάινω καὶ ἐγὼ. Ἀκριβῶς, πλησίον εἰς τὸ ἀτελιέ, ὑπῆρχεν ἓνα μικρὸν δωμάκιον ἀναπαυτικώτατον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσα νὰ βλέπω χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν. Ἦτο ἐντροπὴ, θὰ μοῦ ἔπῃ, νὰ ζηλοτυπῶ παρόμοιον ὄν, καὶ μάλιστα νὰ φανερώω τὴν ζηλοτυπίαν μου, ἀλλὰ, πρέπει νὰ αἰσθανθῆς φίλη μου, τὴν συγκίνησιν ποῦ ἠσθάνθην ἐγὼ καὶ ἔπειτα νὰ ὁμιλήσῃ.

Τὴν ἐπομένην τὸ μὲ δέλο ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἔλαβῃ λοιπὸν θάρρος καὶ ἐκάθησα στὸ μικρὸν μου δωμάκιον, μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀποφασίν, ὅτι εἰς τὸ ἐλάχιστον κτύπημα τῆς θύρας, ὁ σύζυγός μου θὰ ἤρχετο ἀμέσως.

Μόλις ἐκλείσθην ἐκεῖ τὸ δυσειδές μὲ δέλο ἔφθασε, ὁ Θεὸς γνωρίζει σὲ ποῖα κατάστασι, ἐφοροῦσε τέτοια κουρέλια, ποῦ ἐγὼ μὴν ἦτο ἐρωτοῦσα τὸν ἐαυτόν μου, πῶς ἠμποροῦσα νὰ ζηλοτυπήσω μίαν γυναῖκα ποῦ τρέχει στοὺς δρόμους χωρὶς ἄσπρα μανικέτια, καὶ μὲ ἓνα παλῆθὸν σάλι μὲ κρόσσις πράσιν... Λοιπὸν! ἀγαπητὴ μου, ὅταν εἶδα τὸ πλάσμα νὰ βγάξῃ τὸ σάλι του, τὸ φόρεμά του μέσα εἰς τὸ ἀτελιέ, νὰ γδύνεται μὲ τόσην ἄνεσιν, καὶ ἀνιδίειαν τόσην ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τῆ περιγράψω... Ὁ θυμὸς μ' ἔπνιγε..

Στὴν στιγμὴν ἐκτύπησα... Ὁ Στέφανος ἦλθεν. Ἐτρεμα, ἦμουν ὠχρᾶ! Μὲ περιέλασε, μὲ ἐνεθάρρυνε μὲ πολὺ ὠραῖον τρόπον καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἐργασίαν του... Τώρα ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦτο ὄρθις, τὰ ξέπλεκα μακρὰ καλλιά της ἔπερταν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους της μὲ μίαν ἀκαψίαν πολὺ ἄνοστη. Δὲν ἦτο πλέον τὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶδα, ἀλλὰ ἐν σχεδὸν ἄγαλμα, μὲ ὄλην τὴν κόπωσιν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἡ καρδιά μου συνεσφίγη. Καὶ ὅμως δὲν εἶπα λέξιν.

Ἄφνης ἤκουσα τὸν σύζυγόν μου ποῦ ἔλεγε.

— Τὴν ἀριστερὴν γάμπα.. βγάλε τὴν ἀριστερὴν γάμπα!

Καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲ δέλο δὲν ἀντελήφθη καλῶς, ἐκείνος ἐπλησίασε καὶ... ὦ! Αὐ-

τὴν τὴν στιγμὴν δὲν ἠμποροῦσα νὰ κρατηθῶ. Κτυπῶ. Δὲν μὲ ἀκούει. Ἐκκτυπῶ, τίποτε κτυπῶ μὲ θυμόν. Ἦκουσε καὶ ἔτρεξε μὲ τὰ φρύδια ὀλίγον συσφουομένα, κατὰ τὴν θέρη τῆς ἐργασίας του.

— Τί τρέχει, Ἀρμάνδη... κάθησε λοιπὸν φρόνιμα!

Καὶ ἐγὼ, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἐστῆριξα τὸ κεφάλι ἐπάνω στὸν ὦμο του.

— Εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου, Στέφανε! δὲν ἠμπορῶ, δὲν ἀντέχω!..

Τότε ἀποτόμως, καὶ χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀτελιέ καὶ ἔκαμεν ἓνα νεῦμα εἰς τὴν φρικώδη ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐνεδύθη καὶ ἔφυγε.

Δι' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Στέφανος δὲν ἐπήγαν εἰς τὸ ἀτελιέ ἔμεινε κοντὰ μου χωρὶς νὰ ἐξέρχεται, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἴδῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς φίλους του. Ἦτο πάντοτε κελὸς καὶ περιποιητικὸς, ἀλλ' εἶχε ἓνα ὕψος θλιβερόν!... Μίαν φοράν τὸν ἠρώτησα δειλὰ:

— Δὲν ἐργάζεσαι πλέον, Στέφανε;

Καὶ μοῦ ἀπήντησε:

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐργασθῶ χωρὶς μὲ δέλο!

Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἐπιμείνω, διότι ἠσθάνομην πόσον ἐνοχος ἦμουν, καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ ἐκείνος νὰ μὲ νομίζῃ. Καὶ ὅμως μὲ τὴν εὐμορφάδην, καὶ τὴν εὐγένειαν κατάρθωσα νὰ μοῦ ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ μετέβαιεν εἰς τὸ ἀτελιέ του καὶ ὅτι θὰ προσεπάθει νὰ τελειώσῃ τὸ ἀγαλμα, διὰ... πῶ, τὸ λέγουσιν αὐτὸ;... διὰ τῆς φιντασίας ὅπως λέγῃ καὶ ἡ μαμαῦ μου. Ἐγὼ τὸ ἐνόμιζα κτηροθωτόν ἀλλ' ὁ ἀτυχῆς νέος ἐφαίνετο πολὺ στενοχωρημένος. Τὸ βράδυ ἤρχετο συνεσταλμένος, ἀποτεθαρρημένος, σχεδὸν ἀσθενής. Διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω ἐπήγαινα συχνότατα εἰς τὸ ἀτελιέ. Καὶ πάντοτε τοῦ ἔλεγα:

— Εἶνε θυμασίον!

Ἄλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, ὅτι τὸ ἀγαλμα δὲν ἐπροχώρει καθόλου. Δὲν γνωρίζω ἂν εἰργάζετο. Ὅταν ὅμως ἐπήγαινα, τὸν εὕρισκα πάντοτε νὰ καπνίζῃ ἐπάνω εἰς τὸ διβάνι ἢ νὰ κατασκευάζῃ σπρίρας ἀπὸ πηλόν, τὰς ὁποίας ἔρριπτε μὲ θυμὸν εἰς τὸν τοῖχον.

Ένα απόγευμα πού ήμουν εις τὸ ἀτελιὲ καὶ παρατηροῦσα τὴν ἀτυχήδεσποιαν Ρωμαίαν, ἡμιτελειωμένην καὶ τόσῳ πολὺ βραδύουσαν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ λουτρόν της, μία ἰδέα φαντασιώδης ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου... Ἡ Ρωμαίκα εἶχεν ἐπάνω κάτω τὸ ἀνάστημά μου... Πιθανὸν ὡς πρὸς τὴν αὐστηρότητα νὰ ἤμποροῦσα.

—Τὶ ἐννοοῦν ἔτιν λέγουν ὠραίαν γάμπα; ἠρώτησα αἴφνης τὸν σύζυγόν μου.

Μοῦ ἐξήγησε τοῦτο διὰ μακρῶν, καὶ μοῦ ἔδειχνε τὶ ἔλειπεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἀγαλμά του, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ χωρὶς μοδέλον... Ἀτυχῆ νέε! Εἶχε τὸ ὕφος τόσῳ ἐξάλλον ὅταν μοῦ ἔλεγεν αὐτά... Καὶ ξέρεις τί ἔκαμα;... Μὰ τὸν Θεὸν, τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐμὲ ἐσήκωσα ἀπαθέστατα τὸ ὕψωμα πού ἦτο πεταμένον σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ

δωματάκι μου. Ἐπειὰ σιγὰ σιγὰ, χωρὶς νὰ εἰπῶ τίποτε, ἐνῶ ἐκεῖνος παρατηροῦσε τὸ ἀγαλμα, ἀνέβηκα ἐπάνω εἰς τὸ ἀνάβαθρον... ἀπέναντί του μετὰ τὴν στάσιν καὶ τὴν περιβολὴν, πού εἶδα νὰ ἔχῃ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο μοδέλο... ὦ! ἀγαπητή μου, πόσον ἐσυγκινήθη, ὅταν ἔσήκωσε τὰ μάτια καὶ τὰ ἔρριξεν ἐπάνω μου! Εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γελάσω καὶ συγχρόνως νὰ κλαύσω... Ἡμουν κατακόκκινη... Καὶ ἡ κατηραμένη ἐκεῖνη μουσελίνα πού ἔπρεπε νὰ τὴν τακτοποιῶ καθ' ὅλα τὰ μέρη...

Ἄλλ' ἀδιάφορον!...

Ὁ Στέφανος τόσον ἐγοητεύθη, ὥστε ἐγὼ ἠσύχασα καθ' ὅλοκληρίαν...

Φαντάσου, ἀγαπητή μου, διὰ νὰ ἀπαϊτήσω....

(Alphonse Daudet)

X.

ΤΟ

ΣΤΕΡΝΟ ΡΟΔΟ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

I

Τὰ βράδια ἦσαν πλέον ψυχρά. Εἶχεν ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος. Οἱ τελευταῖοι ξένοι εἶχον ἐγκαταλείπει τὸ Λουσιὸν ὅπως ἀποκαταστῶσιν—κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν μόδον εἰς Βικρίτς, Πῶ, ἢ Ἀρκατόν.

Εἰς τὸν κήπον τοῦ ξενοδοχείου, φωτιζόμενον μετ' ὠχρὸν φῶς ἡλίου φθινοπορινοῦ ἀσθενοῦς, ἀσθενοῦς, ἀλαμποῦς καὶ ἀδυνάτου, ὁ Ἰάκωβος Ριζὶ καὶ ἡ δεσποινὶς Καρλόττα Φιοῦμε περιεπάτουσαν συνομιλοῦντες.

Ὁ Ἰάκωβος Ριζὶ εἶχεν ἐπιστρέψει κατακουρασμένον ἀπὸ τὴν ἐν Μεδαγασκάρ θέσιν του. Φροντιστὴς τοῦ Ναυτικοῦ εἶχε παλαίσει φρικωδῶς κατὰ τῶν ἀπαϊσίων πειρατῶν οἱ ὅποιοι λυμαίνονται καὶ ἀποδεκατίζουν τοὺς Εὐρωπαίους εἰς τὴν μεγάλην ἀφρικανικὴν νῆσον. Μετὰ πολλοὺς μῆνας νοσοῦ, ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, οἱ ἰατροὶ τὸν ἔστειλαν πρὸς ἀνάρρωσιν εἰς Λουσιὸν.

Ἐκεῖ εἶχε συναντήσει τὴν Καρλότταν Φιοῦμε.

Ποία ἦτο λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἢ τοσοῦτον ὠραία, ἢ ὅποια ἔπνευε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐκυνηγοῦσε, ἀνέβαινε στὰ ἐπιχεινδυνωδέστερα ὑψώματα, κατέβκινε τοὺς τρομερωτέρους κρημνοὺς καὶ ἐχώρευε ὅλας τὰς νύκτας μετὰ τὸν τρελλότερον τρόπον; θὰ

ἦτο δύσκολον νὰ τὸ εἶπῃ κανεὶς. Διηγούντο ὅτι ἡ μήτηρ της, θετὴ κόρη τοῦ δουκὸς Ρέγγιο, εἶχε νυμφευθῆ ἕνα νέον εὐγενῆ κατεστραμμένον. τὸν ὅποιον ἠγάπησε παρὰ φόρως, ὁ ὅποιος ὅμως ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἀποθάνῃ γρήγορα φονευθεὶς εἰς μονομαχίαν μετ' ἑξῆτος κατόπιν φιλονεικίας γεννηθείσης κατὰ τὸ χαρτοπαίγιον.

Ἡ νεαρὰ χήρα ἀποβλήθεισα ἐκ τῆς οἰκογενίας τοῦ δουκὸς, ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὴν Εὐρώπην, ζῶσα μετ' ὑπερβολικὸν μεγαλεῖον καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστραφῇ καθ' ὅλοκληρίαν.

Μετὰ τὴν κόρην της ἔζη τὴν ὥρα μετὰ μίαν σύνταξιν προσφερομένην ἀπὸ τὸν θετὸν της μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ παρουσιάζετο λαμπρὸς γάμος διὰ τὴν Καρλότταν.

Ἄλλ' ἡ εὐκαιρία αὕτη πολὺ ἐβράδυνε.

Πράγματι ὅλοκληρον σύνταγμα ἀνδρῶν, ὄλων τῶν ἡλικιῶν καὶ ὄλων τῶν εἰδῶν, ἐπολιοῦσαν τὴν νεανίδα, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους δὲν ἐσκέπτετο νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν χεῖρα.

Αὕτη τοὺς μετεχειρίζετο, ἄλλως τε, ὅπως ἤξιζον, καὶ ἐγνώριζε νὰ ἐπανεφέρῃ εἰς τὸν σεβασμὸν τὸν νεανίαν ἐκεῖνον ἢ τὸν τρελλόγερον ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ τῆς σφίγῃ τὴν χεῖρα κατὰ τὴν ζέσιν ἐνὸς βάλς ἢ θὰ ἐπιχειρεῖ ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν.

Ὁ Ἰάκωβος Ριαί, ἐκεῖνος, ἠγάπησε τὴν ξένην μὲ τὸν εἰλικρινέστερον τρόπον. Τὴν ἠγάπα παραφύρως, παθητικώτατα. Ἦτο ἡ πρώτη του ἀγάπη καὶ ἀμέσως μίαν μόνην σκέψιν ἔκαμε : νὰ νυμφευθῆ τὴν δεσποινίδα Φιοῦμε, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸν ἐκεῖνο περιβάλλον καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπου θὰ τὴν ἔκαμνε ν' ἀναπνεύσῃ τὴν καθαρὰν καὶ ἀνακουφιστικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς οἰκογενειακῆς τιμιότητος.

Καὶ δὲν ἠπατάτο. Ἡ ἄδολος καρδίᾳ τῆς Καρλόττας μὲ πόνον ὑπέφερε τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ζωῆς εἰς τὴν ὁποίαν τὴν καταδικάζε ἡ μήτηρ της, ζωῆς ἄλλως τε πλαστῆς λάμψεως. Πλέον ἢ ἀπαξ εἰς τὸ βάθος τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀναγνώσει ἐκφρασιν συγκινητικῆς εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐγενῆ τρυφερότητα διὰ τῆς ὁποίας τὴν περιέβαλλε.

Τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐκεῖνος ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀνεδύλαξε.

Οὐχ ἤττον σήμερον, ἐπειδὴ ἔμελλον νὰ χωρισθῶσιν, ἦτο ἀνάγκη μὲ κίνδυνον νὰ χάσῃ διὰ παντός ἐκεῖνην τὴν ὁποίαν ἠγάπα ἦτο ἀνάγκη νὰ τῆς ὀμιλήσῃ. Ἡ ἀδειά του ἐτελείωνε μετὰ δύο ἡμέρας καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησίν του. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ριφθῆ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὠκεανοῦ.

II.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὀπίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας, αἱ κορυφαὶ του ἐχρυσώνοντο, ἐνῶ ὁ κῆπος τοῦ ξενοδοχείου ἦτο ἤδη βυθισμένος εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

Αἱ ἐρωτικαὶ του λέξεις ἀνῆρχοντο εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰακώβου ἀσθενεῖς.

Ἡ νεῆνις ἐστάθη ἀπροόπτως, καὶ δικόπουσα τὴν σιγὴν εἶπε :

— Δὲν σοῦ φαίνεται μελαγχολικὴ ἡ βράδιά αὐτῆ ;

— Ναι, ἐπρόσθεσε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ἄλλως τε αἱ τελευταῖαι αὐταὶ ἡμέραι τοῦ θέρους πάντοτε δὲν στεροῦνται μελαγχολίας. Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποῦ πεθαίνουν τὰ ἄνθη.. καὶ οἱ φίλοι ἀποχωρίζονται.

— Τὰ λουλούδια θὰ ζαναθίσουν !
— Ἀλήθεια, ἀλλ' οἱ φίλοι θὰ ἐπανιδωθῶσιν ;

Ἡ νεῆνις ἐστέναζε.
— Ἀλλοίμονον ἐψιθύρισε.
Ἐκαμνε ἀκόμη βήματα τινὰ ἔπειτα ρίπτουσα τὸ βλέμμα γύρω στὸ περιβόλι

— Πόσο εἶνε μελαγχολικὸ ἓνα περιβόλι χωρὶς ἄνθη ! Ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα ἦσαν χιλιάδες ρόδα ἐδῶ μέσα καὶ τώρα δὲν εἶνε οὔτε ἓνα !

— Ναι, εἶπε πάραυτα ὁ Ἰάκωβος, ἀνακαλύπτων ἓνα λευκὸν ρόδον, 'μοναχικόν, τὸ ὅποτον ἤνθιζε σὲ μίαν γωνίαν σχεδὸν κρυμμένον.

Τὸ ἔκοψε καὶ τὸ προσέφερον εἰς τὴν νεάνιδαν.

— Τὸ στερεὸν ρόδο τοῦ κήπου ! εἶπε.
— Εὐχαριστῶ ! ἐπρόσθεσε ἡ Καρλόττα λίαν συγκινημένη. Σὰς ὑπόσχουμαι ὅτι θὰ διατηρήσω πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τὴν εἰς Λουρῶν συνάντησίν μας. Διότι ἂν τὰ ρόδα ζαναθίσουν, καθὼς ἔλεγα, ἔχετε δικαίον σεῖς νὰ προσθέσετε ὅτι τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα χωρίζονται καθὼς ἡμεῖς, δὲν ἐπαναβλέπονται πάντοτε.

— Εἰς τὰς λέξεις ταύτας πέπλος μελαγχολίας ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ καρδίᾳ του ἐπαλλε βιαίως. Καὶ ἦτο ἐν τούτοις ἀλήθης : ἴσως δὲν θὰ ἐπανεβλέποντο πλέον !

Ἐλαβε τὸ χεῖρ τῆς νεάνιδος καὶ ζωηρῶς παραφερόμενος ἀπὸ τὸ πάθος, εἶπε :

— Καρλόττα... σ' ἀγαπῶ ! Ὅλη ἡ ζωὴ μου εἶναι δική σου !... Θέλεις νὰ γείνης σύζυγός μου ;

Ζωηρὰ ἐρυθρότης ἐκάλυψε διὰ μίαν στιγμὴν τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος, τὸ χεῖρ της ἔτρεμε, τὰ μάτια της ἔλαβαν λάμψιν βαθείας χαρᾶς καὶ ὁ Ἰάκωβος ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Καρλόττα ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ :

— Ναι !
Ἄλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του βλέπων ἐξαφανιζομένην τὴν ἐκφρασιν τῆς εὐτυχίας καὶ αἰσθανόμενος τὴν χεῖρα της ἀποσπασμένην ἀπὸ τὴν ἰδικήν του !

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ἡ νεῆνις κινῶσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν. Ὅχι !

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ἡ νεῆνις κινῶσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν. Ὅχι !

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ἡ νεῆνις κινῶσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν. Ὅχι !

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ἡ νεῆνις κινῶσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν. Ὅχι !

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ἡ νεῆνις κινῶσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν. Ὅχι !

Ὁ Ἰάκωβος ἔκλινε πρὸς αὐτήν.
— Καρλόττα, σὲ παρακκλῶ ! ἐφώναζεν ἐλεῖνος.

Ἄλλ' ἐκ νέου, καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν μὲ θυνκτωτέραν φωνήν, ἀπεκρίθη :

— Ὅχι !...
Ὁ Ἰάκωβος ἔκλινε τὴν κεφαλήν ἀπηλπισμένος.

— Ἄκουσέ με καλὰ ἐπρόσθεσε ἐκεῖνη. Ἐὰν ἀποποιούμαι τὴν προσφοράν σου, δὲν εἶναι διότι δὲν σὲ ἀγαπῶ... Ὡ ! αὐτὸ δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃς, οὔτε ὀφείλεις νὰ τὸ πιστεύσῃς ! Θέλω ἀπεναντίας νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ, ὅτι τρέφω διὰ σὲ τὸ τρυφερότερον καὶ σοβαρώτερον αἶσθημα...

— Κεὶ τότε ;
— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶμι ἀξίᾳ διὰ σέ !... Σὲ γνωρίζω ἐγὼ καλὰ, κύριε Ριαί... Εἰς ἓνα ἄνδρα καθὼς σὺ ταιριάζει μίαν νέα ἐντελῶς διαφορητικὴ ἀπὸ ἐμέ... Ἐγὼ ἐχόρευσα πολὺ, πολλοὶ μοῦ ἔκαμαν ἕως τώρα ἔρωτα, πολλὰ λόγια ἀγάπης μοῦ ἐκτύπησαν τ' αὐτιά καὶ πολλὰ ἄσχημα πράγματα εἶχον προσβάλει τὰ μάτια μου ! Εἶμι κελὴ γιὰ ὅλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους μισῶ, ναι, ἀλλὰ διὰ σέ, ὄχι, δὲν εἶμι καλὴ !... Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐμάντευσα τὸν ἔρωτά σου καὶ ἠρώτησα ἐμαυτήν : « Ἄν σοῦ προτείνῃ νὰ σὲ νυμφευθῆ, τί θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς σὺ ; καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ἔρωσ μου μοῦ ἐπέβαλεν ἐπιμόνως τὴν ἀπάντησιν : « θ' ἀρνήθῃς ».

Ὁ Ἰάκωβος διέκοψεν ἀποτόμως τὴν νέαν.

— Ἄ ! ἐφώναζεν ἐκεῖνος βιαίως, ψεύδου ! Μοῦ ὀμιλεῖς γιὰ τὸ αἶσθημα αὐτὸ ἐξ οἴκου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἡ ἀτοποίησίν σου καθίσταται δι' ἐμὲ φρικωδέστερα.

Ἡ ἀπόφασίς τῆς νεάνιδος τὸν ἐτάραξε καὶ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ τὴν ἔχανε δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν λύπην του. Ἄπειρος ἀπελπισία τοῦ ἐβάρυνε τὸ στῆθος, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν γεμάτοι δάκρυα. Ἀπροσδοκῆτως ἔτεινε πρὸς τὴν δεσποινίδα Φιοῦμε ἱκετευτικὰς τὰς χεῖρας.

Ἄλλ' ἐκεῖνη ἔμεινε ἀμετάπειστος. Κεὶ διὰ τρίτην φωνὴν ἀπεκρίθη ἀπλῶς :

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

— Ὅχι !

Ὁ Ἰάκωβος ἀφέθη νὰ πέσῃ ἐπὶ ἐνὸς κκθίσματος.

Ἐκεῖνη τὸν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ.
Ἐπεθύμει ν' ἀποχωρήσῃ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν. Τότε ἀργὰ ἐπλησίασε.

— Κύριε Ριαί — τοῦ εἶπεν ἐκεῖνη — ἀς μὴ χωρισθῶμεν θυμωμένοι... Ὅθ' ἰδῆτε μίαν ἡμέραν ὅτι εἶχον δίκαιον... Ἀργότερα θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς διὰ τοῦτο... Ὅθ' συναντήσῃς τότε μίαν νέαν ἴσως ἡ ὁποία θὰ σὲ ἀγαπᾷ, ἡ ὁποία θὰ ἦναι πράγματι ἀξίᾳ σου, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ζήσῃς εὐτυχῆς, διότι δὲν θὰ βραχνίζεσαι ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν ὑποψίαν, διότι θὰ βλέπῃς ν' ἀναζῆ δι

ἀρκῶς μπροστά σου μισητὸν παρελθόν... Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν εἶμαι παρὰ ἐν ἀντικείμενον πολυτελείας, κομψόν, ἐπικίνδυνον, πλυξέζοδον καὶ ἄχρηστον... Πάσχεις τὴν στιγμὴν αὐτὴν — καὶ γνωρίζω τί μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ πόνος, διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄλλο τόσον δυστυχῆς ὅσον καὶ σὺ — ἀλλ' ὁ χρόνος θεραπεύει καὶ ἐπουλῶνει ὅλας τὰς πληγὰς καὶ σβύνει ὅλας τὰς λύπας !...

Με ὕφος πικρίας εἰς τὴν φωνὴν ἡ Καρλόττα ἐξηκολούθησεν :

— Ἐως τῶρα ἐζοῦσα μαζὺ σου ἓνα βίον ἡρεμον, εὐτυχῆ, γευᾶτον τρυφερότητα... Ἀντὶ τούτου θὰ ἐπαναλάβω τὴν πλάνητα βίον ἀπὸ ξενοδοχείου εἰς ξενοδοχεῖον, ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν !... Γιὰ πόσον καιρὸν ἀκόμα ;... Ποῖος ξέρει ;... Ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ διατηρήσω εἰς τὴν καρδίαν τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ἐγνώρισα τὸν ἀληθῆ ἔρωτα τὸν ἰδικόν μας ἔρωτα, ὅτι ἠγάπησα εἰλικρινῶς σέ, καίτοι δὲν δύναμαι νὰ σοῦ προσφέρω τὸν ἔρωτά μου, διότι δὲν ἔχω πλέον τὴν πρὸς ἐμὲ ἐκτίμησιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἦτο μεθυμένη ἀπὸ συγκίνησιν.

— Ναι, κύριε, Ριαί, τὸ διατὶ τῆς ἀποποιήσεώς μου ! ἀπήντησε μὲ ρωνὴν ἡρεμωτέραν.

Ὁ Ἰάκωβος ἠγέρθη.

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

— Ἄς χωρισθῶμεν τώρα εἶπεν ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε... Καθὼς σοῦ εἶπα θὰ φυλάξω τὸ ρόδο αὐτὸ σὰν πολυτίμη ἀνάμνησιν... Κεὶ ἂν μίαν ἡμέρα ἡ ζωὴ μου καταντήσῃ βαρετῆ...

θά σου τὰ στείλω ὀπίσω... Καταλασβάνεις τί θέλω νὰ πῶ μ'αὐτά.

—Χαῖρε! Ἄς εἶσαι πάντῃ εὐτυχημένος καὶ μὴ λησμονῆς ποτὲ τὸ δύστυχο ἐλεῖνο πλάσμα τὸ ὁποῖον ἠγάπησες περιπαθῶς, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπέταξες εἰς τὴν φλόγα τῆς καρδίας σου. Χαῖρε!

Τὸ σκοτάδι εἶχε γενικῶς ξαπλωθῆ ἑπάνω στὸν κῆπο. Τὰ φῶτα τῶν δωματίων τοῦ ξενοδοχείου διέκοπτον, ἐκεῖ ψηλὰ τὸ σκοτάδι. ὅσῃ τόσα ἄστρα. Τὸ ἄσπερο τὸ φῶμα τῆς νεάνιδος ἀπεμακρύνθη στὸ σκοτάδι, ἔγινε ἀσθενέστερο καὶ τέλος ἐχάθηκε.

Καὶ τότε ὁ Ἰάκωβος Ριὰ ἀνίκανος νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸ κάθισμα τοῦ κήπου, στὸ κάθισμα ἐκεῖνο ποῦ ἦταν ὁ μάρτυρας τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ χωρισμοῦ καὶ ἔκλαυσε ἐπὶ πολὺ.

III

Τρία χρόνια ἐπέρασαν.

Ὁ Ἰάκωβος μετὰ περίοδον ἀπελπισίας ἢ ὁποῖα διήρκεσε πολλοὺς μῆνας ἐπανέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἡρεμίαν του. Συνήνησεν τὴν νεάνίδα, περὶ τῆς ὁποίας ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε τοῦ εἶχεν ὁμιλήσει, τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Ἀπὸ τὸν παλαιὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ξένην δὲν τοῦ ἔμεινε παρὰ ἓνας παράξενος θυμὸς δι' ὅσα ὑπέφερε.

Με ἀνθρωπίνην ἀχαριστίαν ὅταν ἐνθυμῆται τὴν τελευταίαν συνάντησίν του μετὰ τὴν δεσποινίδα, σηκώνει μετ' ἀποστροφῆς τοὺς ὤμους. Καὶ εὐρίσκων ἡδονὴν νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τὴν καταβιάσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, σκέπτεται :

— Ἦτο μίῃ ὑποκρίτρια, μίῃ θηρεύτρια ἑκατομμυρίων, μίῃ τυχοδιώκτις! Ποτὲ δὲν με ἠγάπησε καὶ με ἀπώθησεν ἐπειδὴ

δὲν ἤμην πολὺ πλούσιος! Ἐπωφελήθη τῆς ἀπειρίας μου διὰ νὰ ἐκχυθῆ εἰς αἰσθήματα καὶ ὠραίας φράσεις....

Τῆς ἐκρατοῦσε πάθος ὅτι ἔγινε τὸ παιγνίδι τῆς καὶ δὲν τὴν ἐσυλλογίζετο πλέον παρὰ με ἀποστροφὴν καὶ μῖσος.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀπροσδοκῆτως ἓνα κουτάκι σταλὲν ταχυδρομικῶς, τοῦ ἔρχεται μίαν αὐγὴν στὸ σπιτί.

Ὀλίγον τεταραγμένος τὸ ἤνοιξε καὶ ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπληξῆως.

Ἐπάνω σ' ἓνα στρῶμα ἀπὸ χλόην ἦτο ἓνα λευκὸν ρόδον τελείως ξηρόν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔννοιωσε μιὰ μαχαίριαν ἐπὶ τὴν καρδιά. Εἶχεν ἐννοήσει.

Ἦτο «τὸ στερὸν ρόδον τοῦ κήπου».

Κοντὰ στὸ ρόδον ἦτο ἓνα κομμάτι ἐφημερίδος, εἰς τὸ ὁποῖον σημειωμένας με κόκκινον μολύβι ὁ Ἰάκωβος ἀνέγνωσε τὰς ἐξῆς γραμμάς :

«Ἡ ἀκτὴ τοῦ Τρουβίλ ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ τὸ θέατρον τρομεροῦ συμβάντος.

Μία χαρίεσα ξένη, ἡ δεσποινὶς Καρλόττα Φιοῦμε, παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ φρουροῦ τῶν λουτρῶν, ἀπομακρυνθεῖσα τῆς παραλίαι, αἴφνης ἐξηφκνίσθη.

Ὅλαι αἱ προσπάθειαι ὅπως τῆς δώσουν βοήθειαν ὑπῆρξαν μάταιαι.

Ἡ δεσποινὶς Φιοῦμε κολυμποῦσε θυμωσῶς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ θάλασσα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ πολὺ τεταραγμένη καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθεξῆ.

Ὅχι ἦττον πολλοὶ ὑπόνοιαι ὑπάρχουσιν ὅτι ἦτο αὐτοκτονία μᾶλλον ἢ τυχαῖον δυστύχημα».

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀνεδημιούργησεν εἰς τὴν φαντασίαν του ὀλόκληρον τὸ δράμα..

Ἡ Καρλόττα βαρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν διῆγεν, κῆτοκτόνησε καὶ ἔσωσε κάποιαν φίλην τῆς, κατὰ διαταγὴν τῆς. τοῦ

εἶχε στείλῃ τὸ ρόδον τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἐφύλαξε, προσθέτους καὶ τὴν ἀφήγησιν τῆς αὐτοκτονίας.

Καὶ ἐθεωρήθη λοιπὸν ὡς ἠθοποιὸς τοῦ ἔρωτος ἐκείνη ἢ ὁποῖα εἶχεν ἀγαπήσῃ εἰλικρινῶς, ἀδόλως!

Ὁ Ἰάκωβος ἐντρέπη διὰ τὴν ἀδικίαν του, ἐκοκκίνησε διότι προσέβλεπεν εἰς τὸν νοῦν του ἐκείνην ἣτις ἐγνώριζε νὰ τὸν ἀγαπᾷ μέχρι θυσίας, μέχρι θανάτου, καὶ ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Τὰ δάκρυα ἀνῆρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλ-

μούς του

Καὶ ὁ περασμένος ἔρως ἀνέζη ἀμέσως μπροστὰ στὰ μάτια του. Καὶ ξανάβλεπε τὴν σκηνὴν τοῦ κήπου, τὸ μονάκριβο ρόδον, τὴν Καρλότταν γονατισμένην μπροστὰ του, τόσον ὠραίαν τότε, νεκρὰν τώρα! Καὶ τότε, καταληφθεὶς ἀπὸ ὑπερτάτην συγκίνησιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα τοῦ ἔβρεχον τὰ μάτια καὶ τὰ ὁποῖα ἐξεχύθησαν τέλος βρέχοντα τὸ φλεγόμενον πρόσωπόν του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ

Πλησίον του Μπλουά εν μέσω ευφόρου πεδιάδος, ύψοιτο κατά τὸ ἔτος 1450 ὁ παλαιὸς πύργος τοῦ κόμητος Δαγκλενουάρ, ὑψηλὸν καὶ ζευρύχων τιμαριωτικὸν οἰκοδόμημα, προτειχισμένον μετέσσαρας ἐπαλξωτοὺς πυργίσκους, περιβλλόμενον ὑπὸ λάκκων καὶ μετέιχθη διάτρητα ἀπὸ πολεμίστρας.

Ἡ κατοικία ἐν αὐτῷ ἦτο θλιβερά καὶ μελογγολική. Ἡ κόμησσα εἶχεν ἀποθάνει πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐκ μικρασμῶ, ἐπειδὴ τῆς εἶχον ἀρπάσει τὸ παιδί της, τὸν Ραοὺλ, τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο τριετὲς ἀγγλματάκι μετέξανθὰ βοστρύχια, μετέγυλανά μάτια. Ποῖος τὸ εἶχεν ἀρπάσει; Οὐδέποτε ἐγνώσθη. Ἰψῆτοι ἀναμφιβόλως περιπλανώμενοι εἶχον καταλάβει τὸ παιδί παίζον εἰς τὴν πεδιάδα καὶ τὸ εἶχον ἀρπάξει διὰ νὰ τὸ διδάξουν τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμά των. Ὁ Ἀλβέρτος Δαγκλενουάρ, ἀποθανούσης τῆς κομήσσης, ἀπέμεινε μόνος εἰς τὸν πύργον μετέγυριους στρατιώτας, τοὺς θεράποντάς του καὶ τὴν μικρὰν του θυγατέρα Λιάνην, χαριτωμένον κοριτσάκι μόλις ἑκταετὲς. Οἱ ἀπεσταλμένοι του ἠρεύνησαν ὅλην τὴν βασίλειον, ἀναζητοῦντες τὸ ἀρπασθὲν παιδίον, ἀλλὰ μάτην.

Ἡ ἡμέρα ἐκλινε. Τὰ ζῦλα ἔτριζαν φλε-

γόμενα εἰς τὴν μεγάλην ἐστίν. Ὁ κόμης ἐκάθητο πλησίον τοῦ πυρός μετέμικρὰν του Λιάνην. Ἐσυλλογίζετο περιλυπὸς τὸ χαμένο παιδί του. Αἴφνης ἤχος κυνηγετικοῦ κέρατος τὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ. Μετέὶ ὀλίγον ὁ ὑψηλὸς σταυλάρχης του ἐπεφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Ἐξοχώτατε, τοῦ λέγει, δύο παληάτσου, ἓνας μικρὸς καὶ ἓνας μεγάλος ἦρθαν καὶ ἐστάθησαν μετέμιάζοντες καὶ ζητοῦν νὰ ξενυχτίσουν ἀπόψε ἐδῶ ὑποσχόμενοι νὰ σὰς διασκεδάσουν μετέἀγυρτικὰ παιγνίδια τους.

— Τοὺς συχαίνομαι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους εἶπεν ὁ κόμης. Μόλον τοῦτο πὲς τους νὰ μείνουν.

Ὁ σταυλάρχης ὑπεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε.

Μετέτινα λεπτὰ ἐπανῆλθε μεζὺ μετέτοὺς δύο βοημοῦς. Ὁ κόμης ἐκύτταζεν αὐτοὺς ἀγερώχως. Ὁ μικρὸς ἐφαίνετο ἀγαθὸς νεανίσκος, ἀρκετὰ ὠραῖος μετέεὐγενῆ φυσιογνωμίαν· ὁ ἄλλος, ὁ μεγαλύτερος, μετέὕψηλὸν ἀνάστημα, μετέμακρὰ μαῦρα μαλλιά του, μετέστίλβον μαῦρον ὄμμα, μετέτὴν γαμψὴν, ὡς γυπὸς, μύτην του, μετέτὸ χονδρὸν μουστάκι του ἐφαίνετο ὡς Ἰσπανὸς ληστής.

Ἀμφότεροι ἐχαιρέτησαν τὸν κόμητα.

— Πεινάτε; τοὺς ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἀφέντη μ', ἀπήντησεν ὁ γύφτος μετέοἰκτρὸν μετέιδίωμα, δὲν ἀρνούμαστε.

— Καλά. Σιγισμόνδε, φέρ' τους νὰ φᾶνε.

Ἐνῶ ἔτρωγον μετέῤρεξιν, ὁ κόμης παρετήρει ἐταστικῶς τοὺς δύο ξένους.

— Πῶς σὲ λένε; ἠρώτησε τὸν μικρὸν.

— Ζάντο, ἀφέντη.

— Τί διαβολικὸ ὄνομα εἶνε αὐτό. Καὶ σένα;

— Ὁ ἄλλος ἤρχισε νὰ γελά ὑποκριτικῶς.

— Ὁ πατέρας μου μ' ἐβγαλε Ἀντώνη, ἀπήντησεν. Ἀλλὰ γὼ συμβιβάζομαι μετέὸλα τὰ ὀνόματα τοῦ μου δίνου.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ κόμης παρετήρησεν ὅτι ὁ Ζάντος ἐτόξευε πρὸς τὸν σύντροφόν του ἐν βλέμμα ἤκιστα εὐμενὲς καὶ φιλόστοργον.

Μετέτὸ γεῦμα ὁ Ζάντος ἀράδιασε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μετέμοσχοκάρυδα, μετέποτήρια μετένεκεδένια, ἓνα ταχάρι, μίαν ράβδον καὶ πρὸ τοῦ παρατηροῦντος κόμητος καὶ τῆς μικρᾶς Λιάνης ἤρχισε μετέαὐτὰ τὰ ἀντικείμενα νὰ κάμη διάφορα ἀγυρτικὰ παιγνίδια. Ὁ κόμης τὸν ὅποιον νῦχαρίσται ἢ διασκεδάσαι, τῆς θυγατρὸς του, ἐγέλα.

Αἴφνης κάποιος στρατιώτης ἦλθε καὶ τοῦ ὠμίλησε κρυφὰ στὸ αὐτί. Ὁ κόμης ἐξῆλθεν εἰπὼν εἰς τοὺς γύφτους, νὰ ἐξακολουθήσουν μετέὶ ὀλίγον ἐπανῆλθε ταχέως ὠργισμένοι.

— Τίνας εἶνε, λέγει ἐκπληκτικῶς πρὸς τὸν Ἀντώνην, ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι τὸ ἄρρωστο τοῦ τῶχετ' ἀφήσει μετέστο ἀμάξι σας;

Ὁ βοημὸς ἔταράχθη. Ἀλλ' ἀμέσως σ.νελθὼν.

— Ἄ, ἀφέντη μ' εἶνε τὸ παιδί μου. Τὸ καφερὸ εἶνε ἀνύμπορο· ἄχ ἀφέντη μ' δὲν εἴμαστε πλούσιοι, δὲν μποροῦμε νὰ πληρώσουμε γιατρικὰ, ἄχ.

Καὶ ὁ ἀλλόκοτος ἀνθρώπος ἐφάνη ὅτι ἐθολόγγισε δῆθεν ἓνα δάκρυ. Ὁ κόμης ἀπαῆς τὸν παρετήρει καλά.

— Περαιστικῶς, τοῦ εἶπε. Τὸ παιδί σου θὰ μείνῃ ἐδῶ ἕως ὅτου γίνῃ καλά. Δὲν

πιστεύω νὰ μὴ θέλῃς;...

— Ν' ἀφήσω τὸ παιδί μου ἀφέντη μ';

— Ἐ, νὰ μείνετε καὶ σὲς μετέτοὺς ὑπηρέτας. Ἐ, ὡς διέτρεξα κιόλας καὶ μετεφέρθη τὸ κοριτσάκι σου μετέεἰς τὰ δωμάτια τοῦ πύργου. Ὁ σταυλάρχης μου θὰ σὰς ὀδηγήσῃ ποῦ νὰ μείνετε.

Καὶ ὁ κόμης ἐνευσεν εἰς τὸν Σιγισμόνδον ὅστις παρέλαβε τοὺς ἀγύρτας.

Τὴν ἐπομένην πρωίαν, ὅταν ὁ πυργοδεσπότης κατέβη κάτω εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου εὐρήκεν ἓνα κομμάτι χαρτί ἐπὶ τοῦ ὀποῦ χεῖρ ἀπειρος εἶχε γράψει ἐν βίᾳ αὐτᾶς τὰς λέξεις.

«Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, ἀφέντη, προσέχετε τὸ παιδί σας. Ποῖος εἰξεύρει, τί ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ. Ζάντος.»

— Ἐξοχώτατε, λέγει συγχρόνως ὁ Σιγισμόνδος εἰσελθὼν, οἱ δύο παληάτσου ἐγγειναν ἄ.αντοι.

Ὁ κόμης κατεξανέστη.

— Πῶς, λέγει, καὶ τὸ ἀμάξι τους;

— Ὅλα, ὅλα ἐγγειναν ἄφαντα.

— Ἄ, εἶπε φρυάττων ὁ κόμης· αὐτὸς ὁ γύφτος ὁ μεγάλος ἀναμφιβόλως θὰ εἶνε ληστής. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος, ὁ μικρὸς, τί χαρτί εἶνε αὐτό; Περιεργον.

— Ἴσως ἡ μικρὰ ἢ ἄρρωστη ἡμπορεῖ νὰ σὰς πληροφορήσῃ ἐξοχώτατε.

— Ἀλήθεια. Τὴν ζήχασα. Πᾶμε νὰ τὴν δοῦμε.

Ἦτο ἓνα νόστιμο κοριτσάκι πέντε ἕως ἕξ ἐτῶν, ὠχρότατον, καὶ ἰσχνότατον, τὸ ὅποιον, ὡς εἶπεν ὁ ἰατρός, εἶχεν ἀνάγκην καλοπεράσεως διὰ νὰ γείνη καλά. Ἡ Λιάνη ἦτο ὅλη χαρὰ, ποῦ εὐρήκε μίαν συνομήλικον σύντροφον καὶ νῦχαριστεῖτο νὰ τὴν περιποιηθῇ.

— Δὲν μοῦ λὲς, κοριτσάκι μου, τῆς λέγει, ὁ κόμης, αὐτὸς ὁ ὑψηλὸς μετέτὸ μαῦρο τὸ μουστάκι πατέρας σου ἦτανε;

— Μπα, ὄχι.

— Ἀμ' ποῖος ἦτανε; — Ἦτανε ὁ Ἀντώνης.

Ὁ κόμης ἐμειδίασε. — Ναι, ξέρω... ἀλλὰ ὁ πατέρας σου ποῖος εἶναι;

Ἡ μικρὰ τὸν ἐκύτταξε μόνον μετέμὰ μετέγάλα ἐπληκτα μάτια της καὶ δὲν ἀπήν-

τησε.

— 'Από πότε είσαι με τὸν 'Αντώνη ;
— Δὲν ξέρω. — Πάντοτε μαζί μ' αὐτὸν ἦ-
σουν ; Δὲν ἦσουν σ' ἄλλο σπίτι ;

— Ναί, ἀπήντησε τὸ κοράσιον, ἦμουν
σ' ἓνα ὠραῖο σπίτι σὰν ἐτοῦτο.

— Βλέπεις, καλὰ τὸ εἶπα γῶ, εἶπεν ὁ
κόμης, αὐτὸς ὁ πάλιόγυφτος κλέβει τὰ
παιδιὰ τοῦ κόσμου.

— 'Αχ, εἶπεν ἀΐφνης ἡ μικρὰ Λιάνα, τί
ὠραῖο ποῦ εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔχεις ἐδῶ.

Καὶ παρετήρησε μὲ περιέργειαν ἐν με-
τάλλιον, τὸ ὅποιον ἡ μικρὰ ἔφερεν εἰς τὸν
λαιμόν.

Ὁ κόμης ἐπλησίασε καὶ ἐζήτησε τὸ κό-
σμημα.

Ἐν ἐμβλημα κομητικὸν ἦτο σκαλισμέ-
νον ἐπ' αὐτοῦ μὲ ζωηρὰ χρώμακτα.

— Μπα, ἀνεφώνησεν ἔκπληκτος, αὐτὸ
εἶνε τὸ οἰκόσημον τοῦ κόμητος Ροσγκρίζ.

— Ροσγκρίζ... ἐπανελάβε τὸ κοριτσάκι,
μὲ δλόγαρα μάτια. Ὁ μπαμπάκας μου.

Ὁ κόμης δὲν ἀμφέβηκε πλέον. Πράγ-
ματι πρὸ δύο ἐτῶν τὸ παιδί τοῦ μαρκησίου
εἶχεν ἀπολεσθῆ. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἀπε-
δόθη εἰς τυχαῖον δυστύχημα. Ἐγενεον ἐ-
ρευναι παντοῦ, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνεκαλύ-
φθη.

— Αὐτὸ εἶνε, ἀνέκραζεν ὁ κόμης. Τί
εὐτυχία διὰ τὸν καυμένο τὸν πατέρα του.
'Αχ, νὰ ἔδιδεν ὁ Θεὸς καὶ εἰς ἐμὲ τέτοιον
ἀνέλπιστον εὐτύχημα. Ἄς εἶνε. Πρέπει νὰ
ἐπανεύρωμεν τὸν ληστήν καὶ νὰ τὸν τιμω-
ρήσωμεν ὅπως τοῦ ἀξίζει. Ἀλλὰ πρὸ παν-
τὸς ἄς σπεύσωμεν εἰς τὸν Ροσγκρίζ.

Ἐχρειάζετο πολυήμερος ἱππασία διὰ νὰ
φθάσεν εἰς τὸν πύργον τοῦ μαρκησίου. Ἀ-
μέσως ὁ κόμης ἐπεστάτησεν εἰς τὰς ἐτοι-
μασίας καὶ τὴν ἐπομένην 10 ἱππεῖς ἠνοι-
γον τὸν δρόμον, εἶπετο δὲ ὁ κόμης ἐφιππος
ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ πολυτελοῦς ἀμάξης, ἡς

ἐπέβαινον ἡ Λιάνα καὶ Λευκὴ — ἔτσι ὠνο-
μάζετο ἡ ἀνευρεθεῖσα κόρη. Εἴκοσι ἄλλοι
ἱππεῖς ἔκλειον τὴν συνοδείαν.

✠

Αἱ δύο πρῶται ἡμέραι τοῦ ταξιδίου
παρῆλθον ἀνευ ἐπεισοδίου τινός. Τὴν τρί-
την ἡμέραν εἰσέδυσαν μεταξύ λόφων βρ-
χωδῶν, καταφύτων ἐκ δρυῶν καὶ φηγῶν.
Οἱ δρόμοι ἦσαν δύσβατοι, τὸ δὲ σκότος τοῦ
δάσους ἐπέτεινεν ἀκόμη τὴν κατῆφειαν τοῦ
μέρους αὐτοῦ τῆς ἐρήμου. Ἡ Λευκὴ τρομά-
ζουσα ἐκ τῆς σιωπῆς τῶν πυκνάδων ἐκρύ-
πτετο εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀμαξίου καὶ δὲν ἔ-
παιζε πλέον. Ἡ Λιάνα καθὸ πρεσβυτέρα
καὶ μᾶλλον φιλοπερίεργος ἐκύτταζεν ἐξω.

Ἀΐφνης ἐκατέρωθεν τοῦ δρόμου οἱ κλάδοι
παρεμερίστησαν ἀποτόμως καὶ δέκα πέντε
ἄνδρες προσωποδόφοροι ἀνεπήδησαν μὲ γυ-
μνά τὰ ξίφη φωνάζοντες· «Σταθῆτε. Παρα-
δοθῆτε». Νὰ παραδοθῶν. Βεβαίως οἱ γεν-
ναῖοι δορυφόροι τοῦ κόμητος δὲν τὸ ἐφκν-
τάστησαν καὶ καὶ ἀμέσως ξιφουλκήσαντες
ἔρριψαν νεκροὺς πέντε ἢ ἕξ ἐκ τῶν ληστῶν.

Ἐνῶ συνήπτετο ἡ συμπλοκή, ἓνας ἄλ-
λος ἀπ' ὀπίσω ἐπλησίασε κρυφίως καὶ χω-
ρὶς κανεῖς νὰ τὸν παρατηρήσῃ, ἀνεπήδησεν
εἰς τὴν ἀμαξίαν καὶ ἀρπάσας τὴν μικρὰν
Λιάναν ἐξηφανίσθη εἰς τὰ δένδρα. Τὸ κορά-
σιον ἔβαλε μίαν κραυγὴν, ὁ κόμης ἤκουσεν,
ἐστράφη, παρετήρησε τὸ συμβάν καὶ ἐξω
φρενῶν ὤρμησεν εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ οἱ δια-
σωθέντες λησταὶ διεσκορπίσθησαν τῆδε κά-
κεισε.

Ὁ κόμης μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἔτρε-
ξεν πνευστιῶντες ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον τὸ
δάσος, προσέκοπτον εἰς τὰς ἀνωμκλίας τοῦ
ἐδάφους καὶ ἔχαναν τὰ ἴχνη τῶν ἀρπάγων.
Μετ' ὀλίγον ἐδέησε νὰ ἐπιστρέψουν τρελ-
λοὶ ἀπὸ λύσσαν καὶ ἀγανάκτησιν. Ἡ ἀ-
πελπισία τοῦ κόμητος ἦτο τρομακτικὴ.
Χωρὶς νὰ χύσῃ οὔτε ἐν δάκρυ, χωρὶς νὰ
προφέρῃ οὔτε μίαν κραυγὴν, ἐπανῆλθε πλη-
σίον τοῦ ἀμαξίου.

Ἐκεῖ θέαυκ ἀπροσδόκητον κατέπληξε
τὰ βλέμματά του. Ἀφελῶς ἀκουμβισμέ-
νος μὲ τὰ μπράτσα ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου καὶ μὲ
χαμόγελο καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
ἓνας ὠραῖος νεανίσκος ἕως δέκα πέντε ἐ-
τῶν τοὺς ἐκύτταζε πλησιάζοντας. Ἡ Λευ-
κὴ συνελθοῦσα ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς ἐχαμο-
γελοῦσε καὶ αὐτῇ.

— Ζάντο, τοῦ λέγει ὁ κόμης. Πῶς ἐδῶ ;
— Ἡμην μαζί μ' αὐτοὺς ποῦ σὰς προ-
σέβαλον.

— Μὰ τί συμβαίνει ; Ἐξηγήσου.

— Νὰ, ἐξοχώτατε. Ὁ Ἀντώνης ὁ ἀ-
φέντης μου, εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ σὰς ἐκδι-
κθῆ γιατί τοῦ ἐπήρατε τὴ Λευκὴ. Καθὼς
ἔμαθε λοιπὸν πῶς θὰ ἐπερνούσατε ἀπὸ δῶ,
ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καρτέρι καὶ νὰ πάρῃ
τὴ δική σας τὴν κόρη. Ἐγὼ, ποῦ δὲν
θέλω νὰ τὸν βλέπω στὰ μάτια μου, ἐξέ-
φυγα ἀπὸ κοντά του καὶ ἦρθα μαζί σας
γιὰ νὰ χαλάσω τὴ δουλειά του. Ἐγὼ θὰ
σὰς δώσω πίσω τὴν κόρη σας.

— Ἄν μου λὲς ἀλήθεια, φωνάζει ὁ κό-
μης, θὰ σὲ κάμω πλούσιον καὶ ἀρχοντό-
παιδο.

— Ἀλήθεια, λέω, ἐξοχώτατε. Ἀκοῦστε
με. Ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα θὰ ἀκούσετε
στὸ δάσος μέσα νὰ φωνάζῃ τρεῖς φορές ἡ
κουκουβάγια. Ἐπειτὰ ἄλλες τρεῖς. Ἐνας
ἀπὸ σὰς τότε νὰ ἀπαντήσῃ με τὴν ἰδίαν
φωνήν. Χαιρετε ἐξοχώτατε.

Καὶ θέσας πάλιν τὸ προσωπεῖον τοῦ ὁ
νεανίσκος ἐχάθη εἰς τὸ δάσος. Ὁ κόμης
Ἀλβέρτος ἕως τὰ μεσάνυκτα ἔσκασε ἀπὸ
τὴν ἀνυπομονησίαν του. Τέλος τὸ σημεῖον
ἠκούσθη μακρόθεν «Κοῦ. Κοῦ. Κοῦ».

Ὁ κόμης ἀπήντησεν ὡσαύτως. Παρῆλ-
θον ὀλίγα στιγμαί. Ἐπειτὰ ἡ αὐτὴ φωνὴ
ἀντήχησεν ἐκ δευτέρου καὶ ὁ κόμης πάλιν
ἀπεκρίθη. Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν ἓνα θροῦν
εἰς τὰ κλαριά μέσα. Κκι ἀΐφνης τὰ κλα-
ρια παρεμερίστησαν καὶ εἶδε νὰ προβάλλῃ
ἓνα κοριτσάκι, τὸ παιδί του. «Λιάνα μου,
παιδάκι μου, ἀνέκραζεν ὁ κόμης, ἐναγκα-
λισθεῖς τὸ κοράσιον. Ἡ Λιάνα ἐγελοῦσε
καὶ ἔκλαιε συγχρόνως. Ὁ κόμης ἦτο σὰν
μεθυμένος ἀπὸ χαράν.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Ζάντος ; ἠρώτησε τέλος

ὁ κόμης.

— Ἐδῶ, μπροστά σας ἐξοχώτατε. Ἀπε-
κρίθη ἡ φωνὴ ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἡ φαιδρὰ
τοῦ παιδίου. Ὁ κόμης τὸ ἐνηγκαλίσθη
καὶ τὸ κατησπίασθη.

— Δὲν θὰ φύγῃς πειὰ ἀπὸ κοντά μας,
τοῦ λέγει.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς τὸ ζητήσω ἐγὼ
ἐξοχώτατε. Ἀλλὰ μὴ στεκώμεθα. Πρέπει
ἀ φύγωμε γρήγορα. Προτοῦ νὰ ἐξημερώσῃ
ὁ Ἀντώνης δὲν θὰ παρατηρήσῃ τίποτε.
'Αλλὰ καθὼς βγῆ ὁ ἥλιος ἀλλοίμονο.

— Ἐμπρός, λέγει ὁ κόμης καὶ ἡ μικρὰ
συνοδεία ἐξεκίνησε πάλιν. Διῆλθε τὸ δά-
σος καὶ ἔταν ἐξημέρωσεν εἶχε πλέον ἐξέλ-
θη ἐντελῶς.

Πῶς νὰ περιγραφῆ ἡ χαρὰ τῶν Ροσεγ-
κριζ ὅταν ἐπανεῖδον τὸ παιδί τους τὸ ὁ-
ποῖον ἐθεώρουν πλέον ὡς ἀνεύρετο ;

Μετά τινος ἡμέρας χαρᾶς καὶ ἐορτῶν
ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν περὶ ἐπανάδου. Ἀλλὰ
τώρα πλέον δὲν ἦσαν μόνον 30 δορυφόροι
ὅσοι ἀπετέλουν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ κόμη-
τος ἦσαν ἑκατοντάδες. Ὁ κόμης Ἀλβέρτος
εἶχεν ἀποφασίσει νὰ πολιορκήσῃ τὸ δάσος
κκι νὰ σφάζῃ ὅλους τοὺς ληστας. Ὁ Ζάν-
τος εἶχε τὴν γενικὴν ὁδηγίαν.

Ἐξημέρωσεν ὅταν ὁ κόμης καὶ οἱ στρα-
τιῶταί του ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος. Ὁ Ζάν-
τος ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ἀτραπούς καὶ τὰ
κρησφύγετα. Καὶ παραλαβὼν ὀκτῶ δορυφό-
ρους ἐπῆγε καὶ περιέζωσεν ἐν ὑπαιθρῶν.

Ἐπειτα εἰς ἐν σημεῖον τοῦ μικροῦ ὁδη-
γοῦ, οἱ στρατιῶταί ἐτόνισαν ἐν σάλπισμα
καὶ οἱ λησταὶ προέβησαν ἀμέσως. Ἀλλὰ
δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ξιφουλκήσουν καὶ ὅλοι
συγχρόνως συνελήφθησαν καὶ ἐδεσμεύθη-
σαν, κκι ἤχθησαν εἰς τὸ χωρίον ἐν συνο-
δείᾳ.

Τότε πανταχόθεν οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ δου-
λοπάριοι συνέρρευσαν φωνάζοντες καὶ κα-
ταρώμενοι τοὺς ληστας, οἱ ὅποιοι εἶχον
διαρπάσει ἀπὸ τὸν ἓνα τὴν ἀγελάδα του,
ἀπὸ τὸν ἄλλον τὴν ἀποθήκην του, ἄλλου
τὸ σπίτι του καὶ ἄλλου τὸ παιδί τους.
«Σκοτώστέ τους, Σκοτώστέ τους», ἐφώνα-
ζαν, οἱ καυμένοι.

Εἰς χεῖμαρρος διέρρεεν ἀνὰ μέσον τῆς πε-

διάδος. Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ λησταὶ ἐρρίφθησαν εἰς αὐτὸν μὲ μίαν πέτραν εἰς τὸν λαιμόν. Τελευταῖος ἔμεινεν ὁ Ἀντώνης, ὅστις, ὅταν ἐπῆγαν νὰ τὸν συλλάβουν ἐφώνησεν.

— Ἐξοχώτατε, ἄφησέ με πρῶτα νὰ σοῦ πῶ ἓνα μυστικὸν γιὰ νὰ μὴ τῶξω στὴν ψυχὴ μου. Ἐκκαμα ἀρκετὰ κακὰ στὴ ζωὴ μου. Ἄς κάνω καὶ ἓνα καλὸ τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνω. Ὁ Ζάντος..

Καὶ ἐστάθη προσβλέπων τὸν κόμητα προκλητικῶς.

— Λέγε, Τί; Ὁ Ζάντος...

— Ὁ Ζάντος... εἶνε τὸ παιδί σου

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μεγάλη ἐορσὴ συνεκέντρωσεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Δουγκλενουάδου τοὺς φίλους καὶ τοὺς ὑποτελεῖς τοῦ κόμητος. Ὅλοι ἐορτάζουν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ μικροῦ ὑποκόμητος Ρχοῦλ.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ἴστατο ἓνας ὑψηλὸς φέρων τὸ ξίφος τοῦ ἐφήβου καὶ τὸ στέμμα ἐπὶ προσκεφαλαίου.

Ἦτον ὁ Ἀντώνης εἰς τὸν ὅποιον ὁ κόμης τῇ παρακλήσει τοῦ υἱοῦ του, ἐχάρισε τὴν ζωὴν καὶ ὁ ὅποιος εἶχε γίνεῖ ὁ γενναί-
ότερος καὶ ὁ πιστότερος σωματοφύλαξ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

(Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ Μηνιαῖον Παράρτημα ἄνευ ἄλλης διατιμώσεως. Οἱ τακτικοὶ ἀναγνώσται τῶν « Ἀθη-
νῶν » ἀποκόπτοντες καθ' ἑκάστην τὸ δελτίον τοῦτο καὶ παρουσιάζοντες τὰ δελτία τοῦ μηνός, λαμβάνουσι τὸ Πα-
ράρτημα τῶν « Ἀθηνῶν », οἱ μὲν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ παρὰ τῶν Γρα-
φείων μας, οἱ δὲ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τῶν κατὰ τόπους Ὑποπρακτο-
ρείων.

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1839

Κεφάλαιον ἐγκεκριμένον £ 600.000

Κεφάλαιον καταβεβλημένον £ 315.510

ΕΔΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῶ. — ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Κερκύρα, Κεφαλληνία, Ζακύνθῳ, Πάτραις,
Ναυπλίῳ Πειραιεῖ καὶ Τριπόλει.

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Οἱ τόκοι τῶν καταθέσεων ὠρίσθησαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1910 ὡς κάτωθι :

1) Εἰς Δραχμᾶς

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν μέχρι Δραχμῶν 100000
1)2 ο)ο διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν διὰ τὰ πέραν τῶν
ἑτῶν. Δραχμῶν 100.000 ποσά.

3 1)2 ο)ο εἰρησῶς διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ 6 μῆνας μέχρι 2

4 ο)ο » » » » » 1 ἔτη » 4

4 1)2 ο)ο » » » » » 4 » καὶ ἐκέκεια.

(2 εἰς Chèque ἐπὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας)

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς α' ζήτησιν ἄνευ ὄριου ποσοῦ.

3 1)4 ο)ο » » » » μετὰ 6 μῆνας

3 1)2 ο)ο » » » » 1 ἔτος

4 1)2 ο)ο » » » » 2 ἔτη

4 1)2 ο)ο » » » » 2 ἔτη καὶ ἐπέκεια.

Αἱ εἰς ἐπιταγὰς (chèques) ἐπὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας καταθέσεις ἀποδίδονται
εἰς 3 εἶδη ἐγγείετο καιάθεσις, παντὸς δικαιώματος χαριστήριον ἐπιβαρύνοντος
τὸν καιαθέτην.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΟΝ ΧΩΡΙΣΤΑ ΤΙΜΑΤ' ΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΒΞΩΤΕΡΙΚΩ ΔΡ. 2 ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ ΦΡ 2.

Ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελεῶν